

REFORM
DOKTRİN
STANDARTLARI

Protestan Yayınları

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No 81/87, Topkapı, İstanbul, Türkiye
protestanyayinlari@gmail.com

Reform Doktrin Standartları

Yazar: Guido de Bres, Zacharias Ursinus, Caspar Olevianus ve Dordt Sinodu

Özgün adı: Reformed Doctrinal Standards

ISBN: 978-605-???

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

Türkçesi 2025 © Protestan Yayınları. 1563 Guido de Bres, 1563 Zacharias Ursinus, Caspar Olevianus ve 1619 Dordt Sinodu. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Mizanpaj ve Kapak: DİZGİ **MIZANPAJ**.com

Protestan Yayınları'nın yardımlarıyla Türkçeye kazandırılmıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'den alınmıştır. Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitab-ı Mukaddes Şirketi), The Translation Trust (Yeni Yaşam Yayınları), 2001, 2008. Tüm yayın hakları Kitabı Mukaddes Şirketi'yle Yeni Yaşam Yayınları'na aittir ve izin ile kullanılmıştır.

Basım: Anadolu Ofset, +90 212 567 73 13

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.

No 81/87 Topkapı, İstanbul

1. Basım: Mart 2026

REFORM
DOKTRİN
STANDARTLARI

İÇİNDEKİLER

1. İnanç Bildirgeleri ve İman İkrarlarına Giriş.....	7
2. Ekümenik İnanç Bildirgeleri	
a. Elçilerin İnanç Bildirgesi.....	23
b. İznik İnanç Bildirgesi.....	24
c. Athanasius İnanç Bildirgesi.....	25
3. Üç İkrar Birliği	
a. Belçika İman İkrarı.....	29
b. Heidelberg Katekizmi.....	51
c. Dordrecht Kanonları.....	91

İNANÇ BİLDİRGELERİ VE İMAN İKRARLARINA GİRİŞ

İnanç bildirgeleri (creed) ve iman ikrarları (confession), Hristiyanlar için Kutsal Kitap'tan sonraki en önemli tarihsel ve doktrinsel metinlerdir. Bu dokümanların en büyük ortak noktası yazıldıkları dönemlerdeki sapkın öğretilere karşı Kutsal Kitap'a dayalı Hristiyanlığı savunuyor olmalarıdır. Her inanç bildirgesi ve iman ikrarı sapkın öğretilere karşı yıllarca verilen mücadele sonrası kazanılan deneyimler ve Kutsal Kitap'a dayanan doktrinler üzerine inşa edilmiştir; dolayısıyla bu belgeleri okumak Hristiyanlar için adeta "görmüş geçirmiş" ve tüm denenmelere karşı imana tutunmayı başarmış bir Hristiyan'ın tanıklığını okumaya benzer. Her Hristiyan'ın mutlaka öğrenmesi, kendi ailesine ve kilisesinde de öğretmesi gereken metinlerdir. İnanç bildirgelerini ve iman ikrarlarını önemli kılan diğer başlıca nedenler ise şunlardır: Sapkın öğretilerin farkına varmamızı sağlar; sapkın öğretilerle nasıl mücadele etmemiz gerektiğini bizlere öğretir; günümüzdeki sapkın öğretilerin nerelerden beslendiğini anlamamıza yardımcı olur; ve Kutsal Kitap'a dayalı doktrinlerin ruhsal yaşamlarımız için ne kadar merkezi olduğunu anlamamıza yardım eder. Görüldüğü üzere, inanç bildirgelerinin ve iman ikrarlarının merkezinde iman savunması (apolojetik) bulunmaktadır.

Kimler Tarafından, Neden ve Ne Zaman Yazıldılar?

Bu belgelerin tanımına bakmadan önce, kısaca İman Kuralı'nın (Rule of Faith, regula fidei) ne olduğunu bakmakta fayda var. İman Kuralı, İnanç bildirgelerinin ve iman ikrarlarının yazılmaya başladığı dönemlerden önce, gnostik öğretilere karşı doğru öğretiyi korumak için yazılmış, günümüzdeki İnanç bildirgeleri ve iman ikrarları formatına henüz dönüştürülmemiş, Kutsal Kitap öğretilerine dayalı öğretileri korumak için yazılmış bir iman beyanıdır. İznik Konseyi dönemi öncesinde Hristiyanlar vaftiz törenlerinde İman Kuralı'nı kullanırlardı,

böylece kendilerini her tarafa yayılmış olan sapkın öğretilerden korumaya çalışırlardı. İman Kuralı her ne kadar İsa Mesih'in göğe alınışından itibaren Hristiyanlar tarafından sözlü olarak kullanılmaya başlanmış olsa da, bu doktrine ilk olarak aslen İzmirli olan İrinaios'un (MS 130-202) yazılarında karşılaşmaktayız:

“Kilise, yerin ve göğün yaratana, denizi ve içindeki her şeyi yaratan, her şeye kadir olan Baba Tanrı'ya; ve tek İsa Mesih'e, bizim kurtuluşumuz için beden almış Tanrı Oğlu'na; ve Kutsal Ruh'a inanır; Tanrı'nın ilahi takdirini peygamberler aracılığıyla ilan eden, ve gelişini, ve bir bakireden doğuşunu, ve acı çekişini, ve ölümden dirilişini, ve efendimiz olan sevgili Mesih İsa'nın bedeninin göğe yükselişini, ve O'nun göklerden Baba'nın görkemi içerisinde 'tüm her şeyi birleştireceği' beyanını, ve tüm insanoğlunun yeni bedenleriyle dirileceğini, böylece görünmez Baba'nın istediği doğrultusunda Mesih İsa'ya, efendimize, ve Tanrı-mıza ve Kurtarıcımıza ve Kralımıza *inanırız; öyle ki 'gökteki ve yerdeki ve yerin altında her diz çöksün, ve her dil ikrar etsin'...*”

Sapkın Öğretilere Karşı, İrinaios

İnanç bildirgesi ifadesini Philip Schaff şöyle açıklar: “inanç bildirgesi ya da İman Kuralı halkın kullanımı için yazılmış açıklamalar, ya da otoriteyle yazılmış bazı inanç maddelerinden oluşan ve yazan kişiler tarafından kurtuluş için veya en azından Hristiyan Kilisenin esenliği veya iyiliği için gerekli olduğuna inanılan kelimeler bütünüdür.” İman Kuralı, inanç bildirgesi ile eş anlamda kullanılmaktadır.

İnanç bildirgeleri ve iman ikrarları gelişigüzel bir şekilde, rastgele kişilerce yazılmış dokümanlar değildir. Bu dokümanları yazan kişiler hem Tanrı hem de insanlar tarafından yetkilendirilmiş kişilerdir. Bunun ilk örneğini Elçilerin İşleri 15. bölümde görmekteyiz. Elçilerle kilise ihtiyarları Yahudilerin, Yahudi olmayan imanlılara uyguladığı sünnet baskısını tartışmak için Yeruslaim'de bir araya geldiler, bu toplantı tarihe Yeruslaim Konsili olarak geçer. Konsil sonunda doğru öğretişin ne olduğu bir mektup ile tüm kiliselere gönderilmiştir. Bu modelin, yani sapkın bir öğretişten dolayı Tanrı tarafından kiliselerde yetkilendirilmiş kişilerin bir araya gelip, toplantıları sonrasında bir deklarasyon (inanç bildirgesi) yayınlarak doğru öğretişini savunmaları ve sapkın öğretişini kınamaları gelecekteki konsiller için de bir örnek teşkil ettiğini görüyoruz.

Neden İnanç Bildirgelerini ve İman İkrarlarını kullanmalıyız?

Yasa'nın Tekrarı 6:7-9'da RAB Tanrı halkına şöyle seslenir: “Dinle, ey İsrail: Tanrımız RAB bir olan RABDİR; ve Tanrının RABBİ bütün yüreğinle, ve bütün canınla, ve bütün kuvvetinle seveceksin. Ve bugün sana emretmekte olduğum bu sözler senin yüreğinde olacaklar; ve onları oğullarının zihnine iyice koyacaksın, ve evinde oturduğun, ve yolda yürüdüğün, ve yattığın, ve kalktığın zaman

bunlar hakkında konuşacaksın. Ve onları alâmet olarak elinin üzerine bağlayacaksın, ve onlar gözlerinin arasında alın bağı olacaklar. Ve onları evinin kapı söveleri üzerine, ve kapılarının üzerine yazacaksın.” Bu ayetlerde görüldüğü üzere Tanrı bizlerden Kutsal Kitap’ı, yani kendi sözü ve yasasını zihnimize kazımamızı, çocuklarımıza öğretmemizi ve sürekli olarak bu Söz üzerinde düşünmemizi buyuruyor. Ayrıca Tanrı, Kutsal Kitap’taki öğretilerin hayatlarımızda görünür de olmasını istiyor. İşte tam bu noktada inanç bildirgeleri ve iman ikrarları Hristiyanların Rabbin bizden varmamızı istediği noktaya varabilmemiz için çok önemli bir rol üstlenmektedir.

Ortodoks Kilisesi, yedi ekümenik konsilin ve kararlarının yanılmaz olduğunu iddia eder. Katolik Kilisesi ise bu iddiayı bir adım ileri taşıyarak Trent Konsili’nin ve Papa’nın kararlarının yanılmaz olduğunu iddia eder (1870 Vatikan Konsili). Ancak Protestan olarak bizler sadece ve yalnızca Kutsal Kitap’ın yanılmaz olduğuna inanırız ve hiçbir dokümana veya kişiye yalnızca Tanrı’nın ve Kutsal Kitap’ın sahip olması gereken otoriteyi yüklemeyiz; yalnızca Tanrı’nın Sözü olan Kutsal Kitap yanılmaz ve değişmezdir. Bu açıdan, inanç bildirgeleri ve iman ikrarları Kutsal Kitap ile aynı otoriteye sahip değildir; bu dokümanlar Tanrı halkına yardımcı olmak, onları doğru öğretiler konusunda eğitmek ve bu öğretisi korumak için kaleme alınmışlardır.

Neden Hristiyanların bugün bile çok eski dönemlerde yazılmış olan inanç bildirgelerini ve iman ikrarlarını kullanması gerektiği konusunda aklınızda bir soru işareti varsa, aşağıdaki nedenler size aradığınızı cevabı verecektir:

Kutsal Kitap öğretilerini özetler: İnanç bildirgeleri ve iman ikrarları birçok rahip ve ihtiyar tarafından aylarca ve kimi zaman yıllarca tartışılmış, üzerinde düşünülmüş ve neredeyse her bir kelimesi Kutsal Kitap’taki ayetlerden seçilerek yazılmış iman beyanlarıdır. Bu beyanlar, yalnızca bilgiye dayanarak değil, aynı zamanda da yüzlerce kişinin tecrübeleriyle doğrularak yazılmıştır. Bizler için bu belgeler adeta imanda denenmiş, sapkın öğretilere direnmiş ve tüm her şeyi Mesih uğruna yok saymış bir imanlının tanıklığıdır. Bu tanıklıklar sayesinde Hristiyanlığın en önemli doktrinlerinin ne olduğunu ve neden önemli olduklarını anlamaya fırsatına sahip oluruz.

Yeni iman edenlere yol gösterir: Yasa’nın Tekrarı 6:7-9’da ve aynı zamanda Matta 28:16-20’de RAB Tanrı bizlere aynı buyruğu verir; Sözü’nde temellenmemiz, yaşamamız ve başkalarını da bu Söz ile yetiştirmemiz. İnanç bildirgeleri ve iman ikrarları bizlere verilen bu buyruğu yerine getirmemizde Kutsal Kitap’tan sonra en fazla yardımcı olan belgelerdir. Kiliselerde yaklaşık iki bin yıldır bu dokümanlar öğretilmektedir. Günümüzde de bu gelenek Reform kiliselerinde verilen katekizm ve vaftiz derslerin de hala devam etmektedir. Bu dersler sayesinde yeni iman etmiş Hristiyanlar RAB’bin Sözü’nde doğru ve sağlam bir şekilde büyüme fırsatı elde ederler.

Sapkın öğretişlere karşı bizleri uyarır: “Ne var ki, İsa Mesih’in beden alıp geldiğini kabul etmeyen birçok aldatıcı dünyanın her yanına yayıldı. Aldatıcı, Mesih karşıtı olan bunlardır” (2.Yuhanna 7). Hristiyanlar, kilisenin ilk yıllarından beri sapkın öğretişlerle mücadele etmektedir. İnanç bildirgelerinin ve iman ikrarlarının yazılmış olmalarının en büyük nedenin kiliseyi ve doğru öğretişi sapkın öğretişlere ve kişilere karşı korumak olduğuna yukarı değinmiştik. Hristiyanlar her yüzyılda farklı bir sapkın öğretişle mücadele etmiş ve bizler için paha biçilmez bir külliyat oluşturmuşlardır. Bu belgeler sayesinde aynı sapkın öğretişler konusunda bugün kilise uyarılır ve Hristiyanlar sapkınlığın farkına varır.

Herkesin bir inanç bildirgesi vardır: Neye inanıyorsunuz diye sorulduğunda kimse Kutsal Kitap’ı açıp Yaratılış kitabından Vahiy kitabına kadar tüm Kutsal Kitap’ı okuyup buna inanıyorum demez. Herkes ya Kutsal Kitap’da önemseddiği ya da Hristiyanlığın temel ilkeleri olduğuna inandığı şeyleri paylaşır. Kutsal Kitap’ı ciddiye alan herkesin mutlaka bir inanç bildirgesi ve iman ikrarı vardır. Bir inanç bildirgesine ve iman ikrarına sahip olmadığını söyleyen bir kişinin bile bir inanç bildirgesi bulunmaktadır. Günümüzde kendisine “mezhepler üstü” ya da “mezhepsiz” diyen kiliselerin de bir inanç bildirgesi ve iman ikrarı bulunmaktadır. Bundan dolayı Hristiyanların kendi tarihi olan inanç bildirgeleri ve iman ikrarları bizlere denenmiş, ateşle arıtılmış ve Kutsal Kitap’a dayalı sağlam bir zemin sunarak her rüzgârda sağa sola savrulmamızı engeller.

İnanç Bildirgeleri ve iman İkrarları Kilise’nin gücünü sınırlandırır: Carl R. Trueman İnanç bildirgeleri ve iman ikrarları olmayan kiliseler için şöyle bir tespitte bulunur: “Doktrinsel ehliyeti ve yeterliliği olmayan otorite, kasıtlı despotluk için bir yemek tarifidir.” Bu durum tüm dünyadaki kiliseler için bir tehlike arz etse de en çok bizim gibi Orta Doğu ve Asya ülkelerinde yaşayan Hristiyanlar için daha tehlikeli bir durumdur. Kültürümüzdeki bazı kodlar, her ne kadar iman yaşamlarımızda bizlere yardımcı olsa da, ne yazık ki herhangi bir kontrol mekanizması olmadığı durumlarda suiistimallere yol açabiliyor. Türk Kilisesi otoritenin suiistimali konusunda ne yazık ki birçok kötü örneği barındırmaktadır. Ancak, inanç bildirgeleri ve iman ikrarları herkes için Kutsal Kitap’a dayalı sınırlar oluşturmaktadır. Böylece kilise, günahkâr insanlar tarafından yönetilmeye devam edilse de, bu dokümanların yarattığı kısıtlamalar ve kontroller sayesinde sağlıklı bir kilise olarak ayakta durabilir.

İnanç Bildirgeleri ve İman İkrarları birliği sağlar: Kutsal Kitap’a göre birlik, aynı sevgi gibi, bir düşünce ya da idea dünyasına değil ama eylemde ve gerçekte temellenmelidir; ve bu eylem ve gerçek Kutsal Kitap merkezli olmalıdır. Yani, kısacası Hristiyan birliği Kutsal Kitap dayana eylem ve gerçek üzerine inşa edilmiştir. Eğer birliğimiz bizim duygularımıza dayanmış olsaydı gerçekten de bizler için korkunç bir haber olurdu bu. Hamdolsun ki, Rabbimizin kendi bedenini vererek ve kanını akıtarak satın aldığı kilisesinin birliğini insani duygular üze-

rine inşa etmeyecek kadar çok sevmektedir. İnanç bildirgeleri ve iman ikrarları bizlere Kutsal Kitap'a dayalı bir birlik sağlama imkânı sunar; Hristiyanlar olarak Kutsal Kitap'a dayalı doktrinler üzerinden diğer kiliseler ve Hristiyanlarla sağlıklı birliktelikler kurmamıza yardımcı olur.

İnanç bildirgeleri ve iman ikrarları, yalnızca tarihin tozlu sayfalarında kalmış olan belgeler değildir; onlar, Hristiyanların iman yolculuğunda karşılaştıkları engelleri aşarken yazdıkları zafer şarkılarıdır. Her bir maddesi, bir sapkınlığa karşı kazanılmış bir zaferin; her bir cümlesi, Kutsal Kitap'ın derinliklerinde yapılmış bir keşfin ürünüdür. Bugün bizler, bu tanıkları okuyarak yalnızca bilgilenmekle kalmıyor, aynı zamanda iki bin yıllık bir iman ailesinin bir parçası olduğumuzu hissediyoruz. Bu belgeleri çalışmak, Kutsal Kitap'ı daha iyi anlamamıza, sapkınlıklara karşı uyanık olmamıza ve kardeşlerimizle gerçek bir birlik içinde yürümemize yardımcı olur. Unutmayalım ki, iman atalarımızın imanla yazdığı bu satırlar, bugün bizim için yolumuzu aydınlatan kandiller, adımlarımız için ıdıralardır (Mezmun 119:105).

“Reform Doktrin Standartları”, Kutsal Kitap'a dayalı Hristiyanlığı ve Reform teolojisini yüzyıllardır şekillendirmekte olan altı temel inanç bildirgesini ve iman ikrarını bir araya getiren önemli bir derlemedir. Bu derleme, Kutsal Kitap'a dayalı Hristiyan Reform doktrininin kurulmasında ve ifade edilmesinde köşe taşı niteliğinde olan üç ekümenik inanç bildirgesinden ve Üç İkrar Birliği'nden oluşur. Bunlar ekümenik inanç bildirgeleri olan Elçilerin İnanç Bildirgesi, İznik İnanç Bildirgesi; ve Üç İkrar Birliği olarak adlandırılan Athanasius İnanç Bildirgesi, Belçika İman İkrarı, Heidelberg Katekizmi ve Dort Kanonları'nı içermektedir.

Elçilerin İnanç Bildirgesi

Elçilere ait olduğuna inanılan inanç bildirgesidir. Erken dönemde vaftiz sırasında Hristiyanların ikrar ettiğı bir iman beyanına dayanır. Yazıya dökülmeden önce Hristiyanlar tarafından kullanılmaktaydı. Temeli Kutsal Kitap'taki inanç bildirgelerine dayanmaktadır. Marcionizm ve Montanizm gibi sapkın gnostik öğretilere Kutsal Kitap öğretilerini ve kiliseyi korumak üzere oluşturulmuştur

İznik İnanç Bildirgesi

İznik İnanç Bildirgesi, daha doğru bir ifadeyle İznik-Konstantinopolis İnanç Bildirgesi olarak adlandırılan, erken dönem Hristiyan kilisesinin bazı sapkın öğretilere, özellikle de Ariusçuluğa karşı olan ortodoks (doğru) inancının bir ifadesidir. İlk olarak Roma İmparatoru Konstantin tarafından 325 yılında İznik'te yapılması emredilmiş konsilde, Arius'un öğretilerini tartışmak üzere yaklaşık olarak 320 rahip bir araya gelmiştir. Konsil sonunda, İznik İnanç Bildirgesi, Arius ve Ariusçu bir rahip dışında diğer tüm rahiplerin oyuyla kabul edilmiş

ve Arius'un öğretileri sapkın öğreti olarak ilan edilmiştir. Daha sonra da Roma İmparatoru I. Theodosius tarafından 381 yılında İstanbul'da İsa Mesih'in tanrısallığı tartışmaları üzerine bir konsilin toplanılmasını ister. Bu tartışmaların temelinde yine Arius'un sapkın öğretişleri bulunmaktaydı fakat aynı zamanda kilise, Sabellianizm sapkın öğretisi ile de mücadele etmekteydi. Konsil, İznik İnanç Bildirgesi'ni bir kez daha doğrular ve İznik İnanç Bildirgesi'ne yalnızca iki cümle daha ekler ve böylece kilise gnostik öğretilere karşı bir kez daha Kutsal Kitap öğretilerini korumak adına bir inanç bildirgesi daha kaleme almış olur.

Athanasius İnanç Bildirgesi

“Doğru öğretinin şampiyonu” olarak adlandırılan Athanasius (296-373), beş kez sürgüne gönderilmiş ve on yedi yılını sürgünde geçirmiş olmasına rağmen, doğru öğretiyi savunmaktan hiçbir zaman vazgeçmemiş erken dönem kilise kahramanlarından biridir. Onun imandaki bu sağlam duruşu birçoklarına teşvik olmuş ve sapkın öğretinin yayılmasına karşı Hristiyanların elindeki en büyük silahlardan biri olmuştur. Athanasius yazdığı inanç bildirgesinde, Mesih'in yüzde yüz insan ve yüzde yüz Tanrı olduğunu Kutsal Kitap'a dayanarak savunur ve bir kez daha sapkın öğretilere karşı doğru öğretiyi savunan bir metne imza atılır.

Belçika İman İkrarı

Hollanda Reform Kiliseleri'nin en eski doktrin standartları, 17. yüzyılda Latince olarak Confessio Belgica olarak adlandırılan ve yaygın olarak Belçika İman İkrarı olarak bilinen iman ikrarıdır. “Belgica”, bugün Hollanda ve Belçika olarak ikiye ayrılmış olan, kuzey ve güney olmak üzere tüm Hollanda topraklarını veya düz arazileri (Lowlands'i) ifade eder. Belçika İman İkrarı'nın diğer isimleri arasında Valon İman İkrarı ve Hollanda İman İkrarı da yer alır.

Belçika İman İkrarı'nın ana yazarı, Reform görüşüne sahip dindar bir gezgin rahip olan Guido de Brès (1522–1567) idi. On altıncı yüzyılda, Hollanda'daki Reform kiliseleri, Roma Katolik Kilisesi'nin müttefiki olan İspanya Kralı II. Felipe tarafından ağır zulüm altındaydı. De Brès, 1561 yılında, Hollanda'da zulüm gören ve Kutsal Kitap öğretişlerine bağlı kiliseler kuran Reform görüşüne sahip imanlılar için bir savunma niteliğinde bu iman ikrarını Fransızca olarak hazırlar. De Brès, büyük olasılıkla kendisiyle birlikte, Reformcuların suçlandıkları gibi isyancılar değil, yalnızca Kutsal Kitap'ın öğretilerini benimseyen, yasalara saygılı vatandaşlar olduklarını kendilerine zulüm edenlere kanıtlamak isteyen diğer rahiplerin de yardımıyla bu belgeyi yazmıştır. İman İkrarı, bağımsız bir eser olarak yazılmış olsa da, 1559 tarihli Fransız Reform İman İkrarı olan Galya İman İkrarı'nı örnek almıştır ve Calvin'in görüşlerine dayanmaktadır. Belçi-

ka İman İkrarı temel olarak Reform sistematik teolojisinin altı ana başlığından oluşan geleneksel doktrin sırasını takip eder: Tanrı ile ilgili doktrinler (Tanrı Doktrini, 1-11. maddeler), insan (Antropoloji, 12-15. maddeler), Mesih (Hristoloji, 16-21. maddeler), kurtuluş (Soterioloji, maddeler 22-26), kilise (Eklesioloji, 27-35. maddeler) ve son şeyler (Eskatoloji, 37. madde). 36. Madde, sivil hükümetin teokratik doğasını ele almaktadır. Nesnel bir doktrinsel sıra izlemesine rağmen, Belçika İman İkrarı, “biz” zamirinin tekrar tekrar kullanılmasıyla anlamı kolaylaştırılan, sıcak bir deneyimsel ve kişisel bir ruhu yansıtmaktadır.

Ertesi yıl, 1562’de, bu belgenin bir kopyası Kral II. Felipe’ye bir dilekçeyle birlikte gönderilir ve tüm yasal konularda hükümete itaat etmeye hazır olduklarını, ancak bu İman İkrarı’nda ifade edilen gerçeği inkâr etmektense, “sırtlarını kırbaçlara, dillerini bıçaklara, ağızlarını tıkaçlara ve tüm vücutlarını ateşe teslim etmeye hazır olduklarını, çünkü Mesih’i takip edenlerin O’nun haçını yüklenip kendilerini inkâr etmeleri gerektiğini çok iyi bildiklerini” belirten bir mektup da eklenir. Ancak ne İman İkrarı ne de dilekçe, İspanyol yetkililerin Protestanların talep ettiği hoşgörüyü göstermesine neden olmaz. Beş yıl sonra, de Brès de imanını kaniyle mühürleyen binlerce şehit arasında yerini alır. Yine de, onun eseri, Reform doktrininin paha biçilmez sembolik bir ifadesi olarak hala geçerliliğini koruyan bu değerli doktrinsel standart sayesinde varlığını sürdürmeye devam edecektir.

Belçika İman İkrarı, 1562 yılında Felemenkçe’ye çevrildikten sonra Hollanda’daki Reform Kiliseleri tarafından hemen kabul edildi. 1566 yılında Antwerp Sinodu tarafından revize edildi. Daha sonra, on altıncı yüzyılın son otuz yılında düzenlenen ulusal Felemenk Sinodları tarafından düzenli biçimde doktrinsel standart olarak kabul edildi. Metnin bir kez daha revize edilmesinden sonra, Dort Sinodu (1618-1619) onu Reform kiliselerindeki tüm görevlilerin uyması gereken doktrinsel standartlardan biri olarak kabul etti.

Heidelberg Katekizmi

Heidelberg şehri, dünyanın en güzel ve büyüleyici şehirlerinden biridir. Neckar Nehri vadisinde kurulu olan şehir, nehrin karşısındaki yeşilliklerle kaplı yüksek tepelere bakmaktadır. Günümüzde şehir, Caspar Olevianus’un vaaz verdiği Kutsal Ruh Kilisesi’nin yer aldığı, ve son derece iyi korunmuş bir Rönesans şehir merkezine sahiptir. Zacharias Ursinus’un bir dönem ders verdiği Heidelberg Üniversitesi, şehir için günümüzde de büyük önem taşımaktadır. Şehre görsel olarak hâkim olan yapı ise, Palatinate elektörlerinin inşa ettirdiği büyük kaledir. Kale, şu anda kısmen harabe olsa da, hala muhteşem bir manzara sunmaktadır.

Heidelberg’in ihtişamı İkinci Dünya Savaşı sırasında hiçbir zarar görmemiştir. Almanlar burayı askeri merkezlerinden biri haline getirmemiş, ayrıca Heidelberg’de eğitim görmüş bir Amerikan lider şehrin korunması için özel çaba

göstermiştir. Sonuç olarak, Heidelberg'i ziyaret edenler, modern Avrupa'da oldukça nadir rastlanan bir deneyim olan 16. yüzyıl şehir hayatını yaşama fırsatı bulmaktadır.

On altıncı yüzyılda Heidelberg önemli bir merkez konumundaydı. Palatinate adlı bölgenin başkentiydi. (O dönemde Almanya, Kutsal Roma İmparatorluğu olarak biliniyordu. İmparator, imparatorluğu oluşturan yüzlerce bölgeyi kontrol etmek için sınırlı yetkilere sahipti. Her yerel bölgenin kendi hükümdarı, yasaları ve gelenekleri vardı.) Palatinate'in yerel hükümdarı "elektör" unvanını taşıyordu. Bu unvan, bir hükümdarın sahip olabileceği en saygın sıfatlardan biriydi; çünkü elektör, yeni imparatorun seçiminde oy kullanan yedi hükümdardan biriydi. Palatinate, imparatorluk içinde siyasi bakımdan da en önemli bölgelerden biriydi.

Reformasyon Almanya'da yayıldıkça, Palatinate'de de etkisini göstermeye başladı. (Luther'in yakın arkadaşı Philip Melanchthon, Palatinate'de doğmuştu.) 1545 yılında, bir rivayete göre, Reformasyon hareketine olan ilgi o kadar artmıştı ki, Kutsal Ruh Kilisesi'ndeki cemaat Reformasyon ilahisi "Kurtuluş bize geldi"yi söylemeye başlar. Reformasyon'a yönelik bu sempatiyi fark eden Elektör II. Frederick, şehirde gerçekleşen ayinin sona erdirilmesini emreder ve şehrin giderek Protestanlığa yönelmesine izin verir. 1556 yılında, ölümünden kısa bir süre önce, II. Frederick de Protestanlığı benimser.

Bir sonraki elektör Otto Henry (1556-1559) olmuştur. Günümüzde özellikle kaleye yaptırdığı en zarif mimari eklemelerle hatırlanmaktadır. Tileman Heshusius'u kiliselerin başkanı olarak atayarak şehirdeki dini gerilimleri artırmıştır. Heshusius, katı bir Lutherandı ve kısa sürede diğer Protestan grupları (Melanchthonian Lutheranlar, Zwingliancılar, Kalvinistler) keskin bir biçimde kendisinden uzaklaştırmıştır.

Kısa bir hükümdarlık döneminin ardından, Otto Henry'nin yerine tarihte "Dindar Frederick" olarak bilinen III. Frederick geçti. Frederick 1515 yılında doğdu ve dindar bir Katolik olarak yetiştirildi. Elektör olarak görev yaptığı ilk yıllarda, eşinin etkisi ve bir oğlunun trajik bir şekilde boğularak ölmesi üzerine Protestan oldu. Frederick giderek Reform teolojisine yöneldi. Sorun çıkaran Heshusius'u görevden aldı ve bölgesi için etkili bir Reform lider arayışına girdi. 1561 yılında Olevianus saray vaizliğine atandı – henüz 24 yaşındaydı. Gençliğinde Fransa'da öğrenim görürken Protestan olmuştu. Daha sonra Cenevre ve Zürih'te okudu. Elektörün oğlunu tanıyordu ve boğulma olayında onu kurtarmaya çalışmıştı.

Frederick ayrıca, o sırada Zürih'te bulunan büyük Peter Martyr Vermigli'ye Heidelberg'e gelip ders vermesini rica etti. (Peter Martyr, Reformcular arasında günümüzde pek hatırlanmamaktadır, ancak on altıncı yüzyılda Calvin ve Beza ile aynı düzeyde bir Reform teoloğu olarak görülüyordu.) Martyr daveti reddetti, ancak yerine Ursinus'u önerdi. Ursinus 1561'de Heidelberg'e geldi – henüz 26

yaşındaydı. Ursinus 1534'te Silezya'nın Breslau kentinde doğmuştu. 1550-1557 yılları arasında Wittenberg'de Melanchthon'un öğrencisi oldu ve ondan derin biçimde etkilendi. (Luther 1546'da ölmüştü.) 1557-1558 yıllarında Ursinus çeşitli yerleri gezdikten sonra Ceneve'de John Calvin ve Zürih'te Peter Martyr Vermigli ile tanıştı. 1560 yılında Martyr ile bir süre çalıştı ve Martyr, Ursinus'un daha kararlı bir Reformcu pozisyona geçmesine yardımcı olmuş gibi görünüyordu.

Frederick, Palatinate Kilisesi'nin reform sürecini yönlendirecek olağanüstü genç yetenekleri bir araya getirmeyi başardı. Kiliseyi daha reformcu bir doğrultuya yönlendirmek amacıyla harekete geçti. 1561 yılında Frederick, reformcuların, "kiliselerin saflaştırılması" olarak adlandırdıkları uygulamayı benimsedi. Kiliselerden tüm haçlar, resimler, sunaklar, vaftiz havuzları ve orglar kaldırıldı, böylece Tanrı'ya, insan yapımı nesnelerin dikkat dağıtıcı etkisinden uzak biçimde ibadet edinilebilecekti.

Elektör, kiliseleri için bir ilmiyal kitabına ihtiyaç olduğunu da fark etti. Birçok farklı katekizm kullanılıyordu ancak o, halkına standart bir dini eğitim vermek istiyordu. Ayrıca, Almanya'da giderek etkisini artıran katı Luthercilerin ve onların "her yerde var olma" doktrininin etkisine karşı çıkmak istiyordu. (Bu doktrine göre İsa'nın insanlığı, ilahi bir özellik olan her yerde var olma niteliğine sahiptir; bu da O'nun etinin ve kanının, Rab'bin Sofrası'ndaki ekmek ve şarapta fiziksel olarak mevcut olduğu anlamına gelir.).

Palatinate için yeni katekizmini hazırlamak üzere Frederick, Ursinus ve Ole-vianus'un da yer aldığı bir komite kurdu. Profesör Fred Klooster'ın yakın zamanda yaptığı araştırmalar, Ursinus'un katekizmin başyazarı olma olasılığının çok yüksek olduğunu göstermiştir. Ursinus'un, Heidelberg katekizminden önce iki katekizm yazmış olması, onun katekizmlere özel bir ilgisi olduğunu ortaya koyar. Yaşamının ilerleyen döneminde de üniversitede kateşizm derslerine önemli ölçüde zaman ayırmıştır. Ayrıca, Ursinus'un melankolik bir mizaca sahip olduğu ve katekizmdaki Hristiyan tesellisi temasının kendi manevi mücadelesini yansıttığı da öne sürülmüştür.

Heidelberg Katekizmi, Elçilerin İnanç Bildirgesi, On Emir ve Rab'bin Dua-sı'na odaklanarak ortaçağ katekizmleri geleneğini izlemiştir. Ancak bu ifadelerin açıklamalarını net bir Reform yapısı içinde geliştirmiştir. Günah, kurtuluş ve ibadet bölümlerine ayrılması, Protestanların lütuf anlayışını yansıtır; katekizmin sunduğu benzersiz cevaplar, okuyucuyu sürekli olarak öğretisinin ruhani önemi ve güncelliği üzerinde düşünmeye yönlendirir.

Frederick başlangıçta Katekizm'den tam olarak memnun değildi. Reformcuların Rab'bin Sofrası hakkındaki görüşlerini Katoliklerin Komünyon hakkındaki anlayışıyla karşılaştırabilecekleri güçlü bir ifade gerektiğini düşünüyordu. Bu nedenle 1563 yılında Katekizm'in ikinci baskısı yayınlandı ve yeni bir soru (soru 80) eklendi. Yeni soru şu şekildeydi: "Rab'bin Sofrası, İsa Mesih'in çarmıhta bir

kez gerçekleştirdiği tek kurbanla tüm günahlarımızın tamamen bağışlandığını bize kanıtlar. Ancak ayin, rahipler tarafından her gün Mesih'in kurban edilmesi durumunda, yaşayanlar ve ölenlerin günahlarının Mesih'in acı çekmesiyle bağışlanmadığını öğretir. Dolayısıyla ayin, özünde İsa Mesih'in tek kurbanını ve acı çekmesini inkâr eder.”

Rabbin Sofrası bize bildirir ki, bütün günahlarımız, İsa Mesih'in çarmıhta bir kez ve sonsuza dek gerçekleştirdiği tek kurban aracılığıyla tamamen bağışlanmıştır. Ayrıca bildirir ki, Kutsal Ruh bizi Mesih'le birleştirir; O şimdi gerçek bedeniyle göklerde, Baba'nın sağındadır ve orada tapınılmayı ister. Oysa Roma Katolik Ayini (Missa) öğretir ki, yaşayanlar ve ölüler, Mesih'in acıları ile bağışlanmayı yalnızca Mesih'in rahipler tarafından her gün onlar için yeniden kurban edilmesiyle elde ederler; Ayrıca bu anlayış, Mesih'in bedensel olarak ekmek ve şarap biçiminde bulunduğunu ve bu biçimler içinde tapınılması gerektiğini savunur.

Bu sözler Frederick için hala yeterince güçlü değildi; bu nedenle 1563 yılında, bugün bilinen şekliyle üçüncü bir Katekizm baskısı yayınlandı. 80. soru, ayinin “lanetli bir putperestlik” olduğu sonucu ile sona eriyordu: “Bu nedenle Missa, özü itibarıyla İsa Mesih'in tek kurbanının ve acısının inkârı olup, lanetlenmesi gereken bir putperestliktir.”

Sekseninci soru, yirminci yüzyılda çok sayıda eleştiriye konu olmuştur. Eleştirmenler, bu sorunun, Katekizmin geri kalan olumlu kısmının ruhuna aykırı olduğunu ve Roma'nın tutumuna gereksiz yere sert çıktığını iddia etmektedirler. Bu eleştirilerin hiçbiri adil değildir. Bugüne kadar Roma Missa ayinlerinde rahiplerin kutsanmış ekmeği kaldırarak “İşte dünyanın günahlarını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu” dediklerini ve insanların kutsanmış ekmeğe secde etmelerinin beklendiğini unutmamalıyız. Reformcu atalarımız bunu haklı olarak putperestlik olarak nitelendirmişlerdir ve her tür putperestlik lanetlenmiştir.

Ayrıca, Katekizm diğer görüşlere de eleştirel yaklaşmaktadır, ancak bu eleştiri genellikle açık değil, örtük bir şekilde ifade edilmektedir. Meşhur Lutheran doktrini olan her yerde var olma ilkesi 47 ve 48. sorularda eleştirilmekte, Baptistlerin vaftiz görüşü ise 74. soruda eleştirilmektedir. Bu tür örtük eleştirinin örnekleri kolaylıkla çoğaltılabilir.

Katekizmin hazırlanmasından sorumlu olanlar, kendi dönemlerinde şiddetli saldırılara maruz kaldılar ve büyük riskler alarak Katekizmi savundular. 1566'da bazı prensler, Augsburg İmparatorluk Meclisi'nde Frederick'e saldırarak, Katekizmin imparatorlukta yasadışı olan doktrinleri öğrettiğini iddia ettiler. Frederick, Augsburg İnanç Bildirgesi'ni desteklediğini ve bu nedenle imparatorluğun yasalarına uygun davrandığını söyledi. Ayrıca, Katekizmi terk etmektense ölmeyi tercih edeceğini de belirtti. Onun tutumu meclis tarafından desteklendi. Diğerleri de Katekizm yüzünden acı çekti. Frederick 1576'da öldüğünde, yerine

oğlu Lewis geçti. Lewis katı bir Lutheran'dı ve Reformist kilise liderlerini topraklarından sürmeye başladı. Önce Olevianus kovuldu, ardından 1578'de Ursinus da kovulan son kişi oldu. Ursinus, Prens Casimir'in koruması altında Neustadt şehrine çekildi. Orada hayatının son yıllarını teoloji öğretmek ve Katekizm üzerine dersler vermekle geçirdi. 1583'te öldükten sonra, öğrencisi David Pareus onun derslerini toplayarak Ursinus'un Heidelberg Katekizmi Üzerine Yorumları adıyla yayınlamak üzere düzenledi. Bu yorum, Katekizm çalışmaları için paha biçilmez bir kaynak olmaya devam etmektedir.

1563'teki yayımlanışından itibaren Katekizm, yalnızca gençlerin eğitimi için değil, aynı zamanda kiliselerde düzenli olarak vaaz edilmesi amacıyla da kullanılmıştır. Katekizmi önemseyen kiliselerde, Katekizmin vaaz edilmesi önemli bir yer tutmaya devam etmiştir. Katekizm'de bulunan derin bilgiler ve doktrin özetleri, nesiller boyunca inananları hakikatte güçlendirmeye devam etmektedir.

Alman Reform Kilisesi'nin büyük tarihçisi Philip Schaff, Heidelberg Katekizmi'ni övgüyle anarak şöyle yazmıştır: "Katekizm, Calvin'in sertliği olmadan onun gücünü ve derinliğini, Melancthon'un kararsızlığı olmadan onun samimiyetini ve sıcaklığını, Zwingli'nin soğukkanlılığı ve mistiklere karşı nefretini içermeyen onun sadeliğini ve açıklığını bir araya getirir." Katekizmin güçlü yönleri, günümüzde kiliseler için her zamankinden daha fazla önem taşımaktadır. Teolojiye sıklıkla karşı çıkılan bu çağda, Heidelberg Katekizmi, Reformasyon'un büyük hakikatlerini, yani Müjde'nin büyük hakikatlerini açık, sıcak ve çekici bir şekilde sunmaktadır.

Dort Kanonları

Hollanda'da tartışmalı beş ana doktrin noktası ilişkin Dort Sinodu Kararları, halk arasında Dort Kanonları (ya da Remonstrantlara Karşı Beş Madde) olarak bilinir. Bu kararlar, 1618-1619 yıllarında Dordrecht şehrinde toplanan büyük Dort Sinodu'nun kabul ettiği doktrin beyanlarından oluşur. Bu sinod, Hollanda Reform Kiliseleri'nin ulusal bir Sinodu olmasına rağmen, altmış iki Hollandalı delegenin yanı sıra, aynı zamanda sekiz farklı ülkeyi temsil eden yirmi yedi yabancı delegenin de katıldığı uluslararası nitelikte bir sinoddu.

Dort Sinodu, Arminianizm'in yükselişiyle Hollanda kiliselerinde başlayan ciddi bir tartışmayı çözmek için düzenlendi. Leiden Üniversitesi'nde teoloji profesörü olan Jacob Arminius (1560-1609), Reform inancından bir dizi önemli hususta ayrıldı. Arminius'un ölümünden sonra, onun takipçisi olan kırk üç rahip, 1610 tarihli Remonstrant'da bu konulardan beşine ilişkin sapkın görüşlerini kaleme alarak Hollanda Genel Meclisi'ne sundu. Bu belgede ve daha sonraki yazılarında daha da açık bir şekilde, "Remonstrants" olarak adlandırılan Arminianlar (1) öngörülen imana dayalı seçilmişlik, (2) Mesih'in iman eden ya da etmeyen

herkes için ölmesi, (3) insan iradesinin kısmen bozulmuş olduğu, (4) kurtarıcı lütfu direnilebileceği ve (5) kurtuluşun kaybedilebileceği öğretilerini savundular. Reform Kilisesi'nin doktrinsel standartlarının revize edilmesini ve azınlıkta kalan görüşlerinin devlet tarafından güvence altına alınmasını talep ettiler. Arminyan-Kalvinizm çatışması öylesine şiddetlendi ki, Hollanda iç savaşın eşiğine sürüklendi. Sonunda 1617'de Genel Meclis, Arminyanizm'i ele almak üzere ulusal bir sinodun toplanmasını dörtte üç çoğunlukla kabul etti.

Sinod, yedi aylık bir süre boyunca (Kasım 1618'den Mayıs 1619'a kadar) 154 resmi oturum düzenledi. Simon Episcopius liderliğindeki on üç Remonstrant teolog, Sinod'un çalışmalarını geciktirmek ve delegeleri bölmek için çeşitli taktikler kullandılar, ancak bu taktikler başarısız oldu. Johannes Bogerman'ın liderliğinde Remonstrantlar görevlerinden uzaklaştırıldı. Sinod daha sonra, 1610 Remonstrant'ı tamamen reddeden ve tartışmalı olan noktalarda Reform doktrinini Kutsal Kitap'a dayalı olarak ortaya koyan Kanonlar'ı hazırladı. Bu doktrin, günümüzde "Kalvinizm'in beş noktası" olarak bilinir: koşulsuz seçim, sınırlı kefaret, tamamen bozulmuşluk, karşı konulamaz lütfu ve azizlerin sona dek dayanması. Bu noktalar Kalvinizm'in tüm kapsamını yansıtmamakla birlikte, daha çok Arminianizm'in beş hatasına verilen beş cevap olsa da, bunlar kesinlikle Reform inancının, özellikle de Reform soteriolojisinin merkezinde yer alırlar, çünkü mutlak ilahi egemenlik ilkesine dayanırlar. Bu öğretiler şu şekilde özetlenebilir: (1) Koşulsuz seçim ve iman, Tanrı'nın egemen armağanlarıdır. (2) Mesih'in ölümü tüm dünyanın günahları için gerekli olan kefareti sağlamak için yeterlidir, ancak kurtarıcı etkisi yalnızca seçilmişlerle sınırlıdır. (3,4) Herkes günah nedeniyle tamamen yozlaşmış ve bozulmuştur, bundan dolayı kurtuluşlarına hiçbir katkı sağlayamazlar. Tanrı, yüce lütfuyla seçilmişleri karşı konulamaz biçimde çağırır ve bu kişiler yeniden doğarlar. (5) Bu şekilde kurtarılanlar, çağrılarını ve seçilmişliklerini kesinleştirmek için çabalarken birçok zayıflıkla mücadele etse de, Tanrı onları sonuna kadar dayanabilmeleri için yüce lütfuyla korur.

Kanonlar biçim olarak sadece dört bölümden oluşsa da, aslında beş ana öğreti veya doktrin başlığından söz edilir; zira Kanonlar 1610 Remonstrant'ın beş maddesine karşılık gelecek şekilde yapılandırılmıştır. Üçüncü ve dördüncü bölümler, Dortlu ilahiyatçılar tarafından birbirinden ayrılmaz kabul edildiğinden, kasıtlı olarak tek bir bölüm halinde birleştirilmiş ve bu nedenle "3/4. Ana Öğreti Noktaları" olarak adlandırılmıştır.

Kanonlar, Arminian tartışması sırasında tartışmalı doktrin noktalarına ilişkin bir yargı kararı olarak orijinal amaçları nedeniyle özel bir karaktere sahiptir. Orijinal önsözde, bunlar "yukarıda belirtilen beş doktrin noktasına ilişkin Tanrı'nın Sözü ile uyumlu olan doğru görüşün açıklandığı ve Tanrı'nın Sözü ile bağdaşmayan yanlış görüşün reddedildiği bir hüküm" olarak adlandırılmıştır. Kanonlar, doktrinin tümünü kapsamaması, ancak tartışmalı beş doktrin noktasına

odaklanması bakımından da sınırlı bir karaktere sahiptir. Ana başlıkların her biri olumlu ve olumsuz bir bölümden oluşur; ilki konuyla ilgili Reform doktrininin açıklaması, ikincisi ise ilgili Arminiancı hataların reddi şeklinde düzenlenmiştir. Toplamda, Kanonlar elli dokuz madde ve otuz dört reddiye içermektedir. Kanonlar, açıklanan belirli doktrinler hakkında dikkat çekici derecede Kutsal Yazılara dayalı ve ölçülü bir belge niteliğindedir. Bir kilise meclisi tarafından oluşturulan tek Birlik Formu olmaları ve dönemin tüm Reformcu kiliselerinin ortak mutabakatını yansıtmaları bakımından benzersizdirler. Hem Hollandalı hem de yabancı delegeler, istisnasız olarak, supralapsarian veya infralapsarian görüşlerinden bağımsız olarak Kanonlara imza atmışlardır. Kanonların tamamlanmasının ardından, yüce lütuf doktrinini koruduğu için Rab'be şükranlarını sunmak üzere bir şükran ayini düzenlenmiştir.

REFORM DOKTRIN STANDARTLARI

ELÇİLERİN İNANÇ BİLDİRGESİ

Tanrı'ya, bütün güçlere egemen olan Baba'ya, Göğün ve yerin Yaratıcısı'na inanıyorum.

Efendimiz İsa Mesih'e, Tanrı'nın tek-doğan Oğlu'na inanıyorum.

Kutsal Ruh'un gücüyle gebe kalan bakire Meryem'den doğdu,

Pontius Pilatus'un yönetiminde acı çekti, çarmıha gerildi, öldü ve gömüldü; ölümler diyarına indi.

Üçüncü gün ölümden dirildi,

Göklere yükseldi. Şimdi bütün güçlere egemen olan Baba'nın sağında oturuyor.

Yaşayanları ve ölümleri yargılamak için oradan gelecek.

Kutsal Ruh'a inanıyorum.

Kutsal Hristiyan Kilisesine, kutsalların paydaşlığına,

Günahların bağışlanmasına,

Bedenin dirilişine,

Ve sonsuz yaşama inanıyorum. Âmin.

İZNİK İNANÇ BİLDİRGESİ

Tek Tanrı'ya inanıyoruz,
Kâinatın Efendisi Baba'ya
Göğün ve yerin,
görünen ve görünmeyen her şeyin yaratıcısına,

Ve tek Rab İsa Mesih'e inanıyoruz,
Tanrı'nın tek-doğan Oğlu'na:
Tüm çağlardan önce Baba'dan doğana,
Işıktan ışık, gerçek Tanrı'dan gerçek Tanrı olana,
Baba'yla aynı özden doğana, yaratılmayana,
Her şeyin O'nun aracılığıyla var edildiğine,

Biz insanlar uğruna ve bizim kurtuluşumuz için gökten indiğine,
Kutsal Ruh'tan ve Bakire Meryem'den beden aldığına ve insan olduğuna,
Bizim uğrumuza Pontius Pilatus tarafından çarmıha gerildiğine;
Acı çektiğine ve gömüldüğüne,
Kutsal Yazılar'a göre üçüncü günde dirildiğine
Göklere yükseldiğine ve Baba'nın sağında oturduğuna;
Yaşayanları ve ölüleri yargılamak üzere görkemle tekrar geleceğine,
Krallığının sonunun olmayacağına inanıyoruz.

Ve Kutsal Ruh'a inanıyoruz,
Rab ve yaşam verene,
Baba'dan (ve Oğul'dan) çıkana,
Baba'yla ve Oğul'la birlikte tapınılana ve yüceltilene,
Peygamberler aracılığıyla konuşmuş olana.

Tek kutsal Hristiyan ve elçisel kiliseye *inanıyoruz*:

Günahların affı için tek vaftiz olduğunu ikrar ediyoruz;
Ölülerin dirilişini ve gelecek sonsuz yaşamı bekliyoruz. Amin.

ATHANASIUS İNANÇ BİLDİRGESİ

(Quicumque vult)

I.

Her kim kurtulmak isterse,
her şeyden önce Hristiyan imanını koruması gerekir.

Bu imanı eksiksiz ve bozulmadan saklamayan,
hiç kuşkusuz sonsuza dek yok olacaktır.

II.

Oysa Hristiyan iman şudur:

tek Tanrı'yı Üçlük içinde ikrar etmek
ve Üçlüğü birlik içinde yüceltmek;

Ne Kişileri karıştırarak, ne de özü bölerek.

Çünkü Baba başka bir Kişidir,
Oğul başka bir Kişidir,
Kutsal Ruh da başka bir Kişidir.

Ama Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un Tanrılığı birdir;
yücelikleri eşittir ve ezelden beridir.

III.

Baba nasılsa,
Oğul da öyledir,
Kutsal Ruh da öyledir.

Baba yaratılmamıştır,
Oğul yaratılmamıştır,
Kutsal Ruh yaratılmamıştır.

Baba sonsuzdur,
Oğul sonsuzdur,
Kutsal Ruh sonsuzdur.

Baba ezelîdir,
Oğul ezelîdir,
Kutsal Ruh ezelîdir.
Yine de üç ezelî yoktur,
bir tek Ezelî vardır.

Üç yaratılmamış veya üç sonsuz yoktur;
tek yaratılmamış ve tek sonsuz vardır.

Baba her şeye gücü yetendir,
Oğul her şeye gücü yetendir,
Kutsal Ruh her şeye gücü yetendir;

ama üç her şeye gücü yeten yoktur,
bir tek her şeye gücü yeten vardır.

Baba Tanrı'dır,
Oğul Tanrı'dır,
Kutsal Ruh Tanrı'dır;

ama üç Tanrı yoktur,
bir Tanrı vardır.

Baba Rab'dir,
Oğul Rab'dir,
Kutsal Ruh Rab'dir;

ama üç Rab yoktur,
bir Rab vardır.

Çünkü her bir Kişiyi ayrı ayrı Tanrı ve Rab olarak itiraf etmek
Hristiyan gerçeğinin gereğidir;

ama üç Tanrı ya da üç Rab demek
Hristiyan imanına aykırıdır.

IV.

Baba hiç kimseden yapılmamıştır;
ne yaratılmıştır ne doğmuştur.

Oğul yalnız Baba'dandır;
yapılmamıştır, yaratılmamıştır, fakat doğmuştur.

Kutsal Ruh Baba'dan ve Oğul'dan çıkar;
yapılmamış, yaratılmamış, doğmamış, fakat çıkandır.

Tek Baba vardır, üç Baba yoktur.
Tek Oğul vardır, üç Oğul yoktur.
Tek Kutsal Ruh vardır, üç Kutsal Ruh yoktur.

Bu Üçlük içinde önce ya da sonra yoktur;
daha büyük ya da daha küçük de yoktur.

Üç Kişi tümüyle birbirine eşit ve ezelidir.

Bu nedenle, her bakımdan
Üçlükte birlik ve birlikte Üçlük yüceltilmelidir.

Kurtulmak isteyen, Üçlük hakkında böyle düşünmelidir.

V.

Ama sonsuz kurtuluş için
Rabbimiz İsa Mesih'in beden alışına da iman etmek gerekir.

Doğru iman şudur:

Rabbimiz İsa Mesih, Tanrı'nın Oğlu'dur;
Tanrı'dır ve insandır.

VI.

O, çağlardan önce Baba'nın özünden Tanrı olarak doğmuştur;
zaman içinde annesinin özünden insan olarak doğmuştur.

Kusursuz Tanrı'dır,
kusursuz insandır;

akıllı bir ruh ve insan bedeniyle var olur.

Tanrılığı bakımından Baba'ya eşittir,
insanlığı bakımından Baba'dan aşağıdır.

VII.

O, Tanrı ve insan olsa da iki değil,
tek Mesih'tir.

Tek oluşu, Tanrılığın ete dönüşmesiyle değil,
insanlığın Tanrı tarafından üstlenilmesiyle gerçekleşir.

Tam anlamıyla tektir;
özlerin karışmasıyla değil,
Kişi'nin birliğiyle birdir.

Nasıl akıllı ruh ve beden tek bir insan oluşturuyorsa,
Tanrı ve insan da tek Mesih'tir.

VIII.

O, bizim kurtuluşumuz uğruna acı çekti,
ölüler diyarına indi,
üçüncü gün ölülerden dirildi,
göklere yükseldi,

Her Şeye Gücü Yeten Baba Tanrı'nın sağında oturur
ve oradan diri ve ölüleri yargılamak için gelecektir.

IX.

Onun gelişinde bütün insanlar
kendi bedenleriyle dirilecek
ve yaptıklarının hesabını vereceklerdir.

İyilik yapanlar sonsuz yaşama,
kötülük yapanlar sonsuz ateşe gideceklerdir.

X.

İşte bu Hristiyan imanıdır.

Bunu sadık ve sağlam biçimde kabul etmeyen kurtulamaz.

Âmin.

BELÇİKA İMAN İKRARI

Madde 1: Tek Tanrı

Hepimiz yüreğimizle inanır ve ağızımızla ikrar ederiz ki tek ve **basit** bir ruhsal Varlık vardır; biz O'na Tanrı deriz — O, ezelî, akılla kavranamaz, görünmez, değişmez, sonsuz, her şeye gücü yeten; tam hikmet sahibi, adil, iyi ve her iyiliğin taştan pınarıdır.

Madde 2: Tanrı'yı Tanımanın Yolları

Tanrı'yı iki yolla tanırız:

Birincisi, evrenin yaratılışı, korunması ve yönetimi aracılığıyla; bu evren gözlerimizin önünde duran son derece güzel bir kitap gibidir. Büyük küçük bütün yaratıklar, Tanrı'nın görünmez şeylerini — yani O'nun sonsuz kudretini ve tanrılığını — açıkça kavramamızı sağlayan harfler gibidir, elçi Pavlus'un Romalılar 1:20'de söylediği gibi. Bütün bunlar insanları suçlu olduklarını ortaya koymaya ve mazeretsiz bırakmaya yeterlidir.

İkincisi, Tanrı kendisini bize, bu yaşamda O'nu tanımamız için gerekli olduğu kadar, kendi yüceliği ve bizim kurtuluşumuz için, kutsal ve ilahî Kelâmı aracılığıyla daha açık ve eksiksiz biçimde bildirir.

Madde 3: Tanrı'nın Yazılı Kelâmı

Tanrı'nın Kelâmı insanların iradesiyle gönderilmemiş veya iletilmemiştir; bilakis, Elçi Petrus'un da söylediği gibi,¹ Kutsal Ruh tarafından yönlendirilen kutsal insanlar Tanrı'dan konuşmuşlardır.

Daha sonra Tanrı, bize ve kurtuluşumuza olan özel ilgisinden dolayı, peygamberlere ve elçilere kendi açıkladığı Kelâmı yazıya geçirmelerini buyurmuş; ve Yasa'nın iki levhasını bizzat kendi parmağıyla yazmıştır.

Bu nedenle bu yazılara kutsal ve ilahî Yazılar deriz.

[1] 2. Petrus 1:21

Madde 4: Kanonik Kitaplar

Kutsal Yazılara, Eski ve Yeni Antlaşma'nın iki bölümünü dâhil ederiz.

Bunlar hiçbir şekilde tartışmaya açılmayacak kanonik kitaplardır.

Tanrı'nın Kilisesi'nde liste şöyledir:

Eski Antlaşma'da: Musa'nın beş kitabı — Yaratılış, Mısır'dan Çıkış, Levi-liler, Çölde Sayım, Yasa'nın Tekrarı; Yeşu, Hâkimler, Rut; Samuel'in iki kitabı, Krallar'ın iki kitabı, Tarihler'in iki kitabı; Ezra, Nehemya, Ester; Eyüp kitabı, Mezmurlar, Süleyman'ın üç kitabı — Özdeyişler, Vaiz, Ezgiler Ezgisi; dört büyük peygamberin beş kitabı — Yeşaya, Yeremya, Ağıtlar, Hezekiel, Daniel; on iki küçük peygamberin kitapları — Hoşea, Yoel, Amos, Ovadya, Yunus, Mika, Nahum, Habakkuk, Sefanya, Hagay, Zekeriya, Malaki.

Yeni Antlaşma'da: Dört Müjde — Matta, Markos, Luka, Yuhanna; Elçilerin İşleri; Pavlus'un on üç mektubu — Romalılara; Korintlilere iki mektup; Galatyalılara, Efeslilere, Filipililere, Koloselilere; Selaniklilere iki mektup; Timoteos'a iki mektup; Titus'a, Filimon'a; İbranilere mektup; diğer elçilerin yedi mektubu — Yakup'un bir mektubu; Petrus'un iki mektubu; Yuhanna'nın üç mektubu; Yahuda'nın bir mektubu; ve elçi Yuhanna'nın Vahyi.

Madde 5: Kutsal Yazıların Yetkisi

Bütün bu kitapları — ve yalnızca bunları — kutsal ve kanonik olarak kabul ederiz; çünkü imanımızın düzenlenmesi, temellendirilmesi ve pekiştirilmesi bu Yazılar aracılığıyladır.

Bu Yazılarda bulunan her şeyi hiçbir şüphe duymadan kabul ederiz; bunu Kilise'nin onları onaylamasından dolayı değil, her şeyden önce Kutsal Ruh'un yüreklerimizde onların Tanrı'dan olduğuna tanıklık etmesi nedeniyle ve ayrıca Tanrı'dan olduklarını kendi içlerinde kanıtlamaları nedeniyle inanırız.

Çünkü kör olanlar bile, bu Yazılarda önceden bildirilen şeylerin gerçekleştiğini görebilir.

Madde 6: Kanonik ve Apokrif Kitaplar Arasındaki Fark

Bu kutsal kitapları, şu apokrif olanlardan ayırt ederiz:

Üçüncü ve Dördüncü Ezra; Tobit; Yudit; Bilgelik; Sirak oğlu Yeşu; Baruk;

Ester'in Öyküsü'ne eklenen bölümler;

Fırında Üç Gencin Ezgisi;

Susanna'nın Öyküsü;

Bel ve Ejderha'nın Öyküsü;

Manasse'nin Duası;

ve Birinci ve İkinci Makabi kitapları.

Kilise, bu kitapları kanonik kitaplarla uyumlu oldukları ölçüde elbette okuyabilir ve onlardan yararlanabilir.

Ancak onların tanıklığıyla hiçbir iman öğretisi veya Hristiyan dinine dair hiçbir nokta teyit edilemez; çünkü böyle bir güç ve yetkiye sahip değildirler. Daha da önemlisi, bu kitaplar diğer kutsal kitapların yetkisinden hiçbir şeyi eksiltemez.

Madde 7: Kutsal Yazıların Yeterliliği

Bu Kutsal Yazıların Tanrı'nın isteğini bütünüyle içerdiğine ve kurtulmak için inanılması gereken her şeyi yeterli biçimde öğrettiğine inanırız.

Tanrı'nın bizden talep ettiği kulluğun bütün düzeni bu Yazılarda ayrıntılı olarak açıklanmıştır.

Bu nedenle — Pavlus'un söylediği gibi² — bir elçi ya da gökten bir melek bile olsa,

Kutsal Yazıların bize öğrettiğinden başka bir şey öğretmemelidir.

Tanrı'nın Kelâmı'na bir şey katmak ya da ondan bir şey eksiltmek yasaklandığından,³

bu öğreti her bakımdan mükemmel ve eksiksizdir.

Bu nedenle hiçbir insan yazısını — yazarları ne kadar kutsal olursa olsun — ilahî Yazılarla eşit tutmayız; geleneği, çoğunluğu, eski oluşu, zamanın ve kişilerin geçişini, konsilleri, kararları ya da resmî hükümleri Tanrı'nın gerçeğinin üzerine koymayız; çünkü hakikat her şeyin üzerindedir.

Bütün insanlar doğaları gereği yalancıdır ve boşluktan bile daha boştur.

Bu nedenle elçilerin bize öğrettiği gibi, bu yanılmaz kuralla uyuşmayan her şeyi yürekten reddederiz: “Tanrı'dan olup olmadıklarını anlamak için ruhları sınavın” 4 ve yine: “Biri size gelir de bu öğretiyi getirmezse, onu evinize almayın.”⁵

[2] Galatyalılar 1:8; [3] Yasa'nın Tekrarı 12:32; Vahiy 22:18–19; [4] 1 Yuhanna 4:1; [5] 2 Yuhanna 10

Madde 8: Üçlülük

Bu gerçeğe ve Tanrı'nın Kelâmı'na uygun olarak tek bir Tanrı'ya inanırız;

O, tek bir özdür;

ancak aynı öz içinde üç kişi vardır —

gerçek, hakiki ve ezelî olarak, paylaşılamaz özellikleri bakımından birbirinden ayrılan:

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh.

Baba, görünür ve görünmez bütün şeylerin nedeni, başlangıcı ve kaynağıdır.

Oğul, Baba'nın Kelâmı, Hikmeti ve Sureti'dir.

Kutsal Ruh ise Baba ve Oğul'dan çıkan ezelî güç ve kudrettir.

Yine de bu ayrım Tanrı'yı üçe bölmez;

çünkü Kutsal Yazılar, Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un

her birinin kendine özgü kişisel varoluşa sahip olduğunu
ve ayırt edici nitelikleriyle birbirinden ayrıldığını,
ancak buna rağmen bu üç kişinin yalnızca bir tek Tanrı olduğunu öğretir.
Baba Oğul değildir, Oğul Baba değildir;
Kutsal Ruh ne Baba'dır ne de Oğul'dur.
Yine de bu kişiler, böylece ayırt edilmiş olmakla birlikte,
ne bölünmüştür ne de kaynaşmış ya da karışmıştır.
Çünkü beden alan yalnızca Oğul'dur.
Baba hiçbir zaman Oğul'dan ve Kutsal Ruh'tan ayrı olmamıştır;
çünkü bu üçü aynı özde ve ezelden beri eşittir.
Ne ilk vardır ne de son;
üçü de hakikatte, güçte, iyilikte ve merhamette birdir.

Madde 9: Üçlülük Hakkında Kutsal Yazı Tanıklığı

Bütün bunları hem Kutsal Yazılar'ın tanıklıklarından hem de bu üç kişinin etkilerinden — özellikle içimizde hissettiğimiz etkilerden — biliriz. Bizi bu kutsal Üçlülük'e inanmaya yöneltten Kutsal Yazı tanıklıkları Eski Antlaşma'nın birçok yerinde yazılmıştır; bunların hepsini tek tek saymak gerekmez, yalnızca bazılarını hikmetle seçmek yeterlidir.

Yaratılış kitabında Tanrı şöyle der:

“İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım.”

Ardından şöyle denir:

“Tanrı insanı kendi suretinde yarattı; erkek ve dişi olarak yarattı.”⁶

Yine: “İnsan bizlerden biri gibi oldu.”⁷

“İnsanı kendi suretimizde yaratalım” sözü Tanrılıkta bir çoğulluk bulunduğunu gösterir; ardından “Tanrı yarattı” denilmesi ise birliği gösterir. Burada kaç kişi olduğu açıkça söylenmez; fakat Eski Antlaşma'da bize bir ölçüde kapalı olan şey, Yeni Antlaşma'da son derece açıktır.

Rab'bimiz Şeria'da vaftiz edildiğinde Baba'nın sesi duyuldu:

“Bu benim sevgili Oğlumdur.”⁸

Oğul suda görüldü;

Kutsal Ruh ise güvercin biçiminde görüldü.

Ayrıca Mesih, bütün imanlıların vaftizi için şu buyruğu vermiştir:

“Bütün ulusları Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin.”⁹

Luka Müjdesi'nde melek Cebrail, Rabbimizin annesi Meryem'e şöyle der:

“Kutsal Ruh senin üzerine gelecek ve Yüceler Yücesi'nin gücü sana gölge salacak; bu nedenle doğacak olan kutsal olana Tanrı Oğlu denecektir.”¹⁰

Başka bir yerde ise şöyle yazılmıştır:

“Rab İsa Mesih'in lütfu, Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepimizle birlikte olsun.”¹¹

Ve yine:

“Gökte tanıklık eden üç kişi vardır — Baba, Söz ve Kutsal Ruh — ve bu üçü birdir.”¹²

Bütün bu yerlerde, bir tek ilahî öz içinde üç kişi olduğu bize açıkça öğretilir. Bu öğretiyi insan anlayışını aşsa da, biz şimdi Tanrı’nın Kelâmı aracılığıyla buna iman eder ve onu gökte tam olarak bilip tatmayı bekleriz.

Ayrıca bu üç kişinin bize ilişkin özel işleri de dikkate alınmalıdır:

Baba kudreti nedeniyle Yaratıcımızdır;

Oğul kanı nedeniyle Kurtarıcımız ve Fidyeye Ödeyicimizdir;

Kutsal Ruh ise yüreklerimizde konut kurması nedeniyle Kutsallaştırıcı-mızdır.

Bu kutsal Üçlülük öğretisi, elçiler zamanından bugüne dek gerçek Kilise tarafından Yahudilere, Müslümanlara ve Marcion, Mani, Praxeas, Sabellius, Samosatlı Pavlus, Arius ve benzeri sapkınlarla karşı savunularak korunmuştur; bunlar kutsal babalar tarafından haklı olarak mahkûm edilmiştir.

Bu nedenle bu konuda, üç evrensel iman bildirisini — Elçilerin, İznik ve Athanasius iman bildirilerini — ve onlarla uyumlu olarak eski Kilise Babalarının kabul ettiği kararları isteyerek ve memnuniyetle kabul ederiz.

[6] Yaratılış 1:26–27; [7] Yaratılış 3:22; [8] Matta 3:17; [9] Matta 28:19; [10] Luka 1:35; [11] 2 Korintliler 13:14; [12] 1 Yuhanna 5:7

Madde 10: Mesih’in Tanrılığı

İsa Mesih’in, ilahî doğasına göre Tanrı’nın tek-doğan Oğlu olduğuna inanırız — ezelden beri doğandır; ne yapılmış ne de yaratılmıştır; çünkü öyle olsaydı bir yaratık olurdu.

O, Baba ile aynı özdedir; Baba ile birlikte ezelîdir; Baba’nın kişiliğinin tam suretidir ve O’nun yüceliğinin parıltısıdır;¹³ her bakımdan Baba’ya benzer.

O, Tanrı’nın Oğlu olmayı yalnızca insan doğamızı üstlendiği zamandan itibaren değil, ezelden beri sürdürmektedir. Aşağıdaki tanıklıklar birlikte değerlendirildiğinde bunu açıkça öğretir.

Musa Tanrı’nın “dünyayı yarattığını” söyler;¹⁴ Yuhanna ise her şeyin Kelâm aracılığıyla yaratıldığını bildirir ve bu Kelâm’a Tanrı der.¹⁵

İbraniler mektubu, Tanrı’nın evreni Oğlu aracılığıyla yarattığını söyler.¹⁶

Pavlus da Tanrı’nın her şeyi İsa Mesih aracılığıyla yarattığını bildirir.¹⁷

Bu nedenle peygamber Mika, O’nun kökeninin “çok eskilerden, ebediyetten” olduğunu söyler.¹⁸

İbraniler ise O’nun “ne günlerinin başlangıcı ne de yaşamının sonu” olduğunu bildirir.¹⁹

Öyleyse O, gerçek ve ezeli Tanrı'dır, her şeye gücü yetendir; O'na yakarır, O'na ibadet eder ve O'na hizmet ederiz.

[13] Koloseliler 1:15, İbraniler 1:3; [14] Yaratılış 1:1; [15] Yuhanna 1:3; [16] İbraniler 1:2 ;
[17] Koloseliler 1:16; [18] Mika 5:2; [19] İbraniler 7:3

Madde 11: Kutsal Ruh'un Tanrılığı

Kutsal Ruh'un ezeli olarak Baba ve Oğul'dan çıktığına inanır ve bunu ikrar ederiz.

O ne yapılmış, ne yaratılmış, ne de doğurulmuştur; yalnızca Baba ve Oğul'dan çıkandır.

Düzen bakımından Üçlülük'te üçüncü kişidir; Baba ve Oğul ile aynı özde, aynı ihtişamda ve aynı yüceliktedir.

Kutsal Yazılar'ın öğrettiği gibi O, gerçek ve ebedi Tanrı'dır.

Madde 12: Her Şeyin Yaratılışı

Baba Tanrı'nın, Kelâmı aracılığıyla — yani Oğlu aracılığıyla — göğü, yeri ve bütün diğer yaratıkları yoktan, kendisinin uygun gördüğü zamanda yarattığına inanırız.

Tanrı bütün yaratıklara varlıklarını, biçimlerini ve görünümelerini ve Yaratıcısı'na hizmet etmeleri için çeşitli işlevlerini vermiştir.

Tanrı şuanda bile, ebedi ilahî takdiri ve sonsuz kudretiyle bütün yaratıkları sürdürür ve yönetir; böylece yaratıklar insana hizmet eder ki insan da Tanrı'ya hizmet etsin.

Tanrı melekleri de iyi olarak yaratmış ve onları habercileri ve seçilmişlerine hizmet eden ruhlar olarak atamıştır.

Bazıları Tanrı'nın kendilerine verdiği yücelikten düşerek sonsuz yıkıma gitmiştir; diğerleri ise Tanrı'nın lütfuyla ilk durumlarında kalmışlardır.

Şeytanlar ve kötü ruhlar öylesine bozulmuşlardır ki Tanrı'ya ve her iyi şeye düşmandırlar. Kilise'ye ve her imanlıya karşı hırsızlar gibi pusu kurar, bütün güçleriyle aldatıp yok etmeye çalışırlar.

Bu nedenle kendi kötülükleri yüzünden ebedi lanete mahkûm edilmişlerdir ve her gün korkunç azaplarını beklemektedirler.

Bu yüzden ruhların ve meleklerin varlığını inkâr eden Sadukîlerin hatasını ve şeytanların yaratılmadığını, kendi kendilerine var olduklarını ve doğaları gereği kötü olduklarını, sonradan bozulmadıklarını söyleyen Maniheiztlerin hatasını reddederiz.

Madde 13: Tanrı'nın İlahî Takdiri Öğretisi

Bu iyi Tanrı'nın, her şeyi yarattıktan sonra onları terk etmediğine ve kör talihe ya da tesadüfe bırakmadığına inanırız; bilakis Tanrı, kutsal iradesine göre

her şeyi yönetir ve idare eder; öyle ki bu dünyada O'nun düzenli takdiri olmadan hiçbir şey gerçekleşmez.

Bununla birlikte Tanrı, işlenen günahların yazarı değildir ve onlardan dolayı suçlanamaz; çünkü O'nun kudreti ve iyiliği o kadar büyük ve kavranamazdır ki şeytanlar ve kötü insanlar adaletsizlik yaptıklarında bile Tanrı kendi işini çok iyi ve çok adil bir şekilde düzenler ve gerçekleştirir.

Tanrı'nın insan anlayışını aşan işlerini haddimizi aşan bir merakla araştırmayız; kavrayışımızın sınırlarını zorlamayız. Tanrı'nın bizden gizli kalan adil yargılarına alçakgönüllülük ve saygıyla tapar, Mesih'in öğrencileri olmakla yetinerek yalnızca O'nun Kelâmı'nda bize gösterdiği şeyleri öğreniriz ve o sınırları aşmayız.

Bu öğreti bize tarif edilemez bir teselli verir; çünkü hiçbir şey rastlantıyla değil, lütufkâr göksel Babamızın düzenlemesiyle olur. O bizi babaca bir özenle gözetir; başımızdan bir saç telinin bile (çünkü hepsi sayılıdır) yere düşmesi ya da bir serçenin yere düşmesi O'nun isteği olmadan mümkün değildir.²⁰

Bu düşüncede huzur buluruz; çünkü O'nun şeytanı ve bütün düşmanlarımızı dizginlediğini ve kontrol altında tuttuğunu biliriz; onlar O'nun izni ve isteği olmadan bize zarar veremezler.

Bu nedenle Tanrı'nın hiçbir şeyle ilgilenmediğini ve her şeyi tesadüfe bırak-tığını söyleyen Epikürcülerin lanetli hatasını reddederiz.

[20] Matta 10:29-30

Madde 14: İnsanın Yaratılışı ve Düşüşü

Tanrı'nın insanı toprağın tozundan yarattığına ve onu kendi suretinde ve benzerliğinde — iyi, doğru ve kutsal olarak — biçimlendirdiğine; kendi irade-siyle her bakımdan Tanrı'nın isteğine uyabilecek durumda olduğuna inanırız.

Fakat insan bu onurlu durumda iken bunu anlamadı²¹ ve üstünlüğünü ta-nımadı. Şeytanın sözlerine kulak vererek kendi isteğiyle günaha boyun eğdi ve bunun sonucu olarak ölüme ve lanete teslim oldu.

Kendisine verilmiş olan yaşam buyruğunu çiğnedi; günahıyla kendisini ger-çek yaşamı olan Tanrı'dan ayırdı ve bütün doğasını bozdu.

Böylece kendisini hem bedensel hem ruhsal ölüme mahkûm etti; tüm yolla-rında kötü, sapkın ve bozulmuş hâle geldi.

Tanrı'dan aldığı bütün üstün armağanları yitirdi; geriye yalnızca onu affedi-lemeyi kılacak kadar küçük izler dışında hiçbirini tutamadı.

Ayrıca Kutsal Yazı'nın öğrettiği gibi, içimizdeki bütün ışık karanlığa dön-müştür:

“Işık karanlıkta parladı, karanlık onu kabul etmedi.”²²

Burada Yuhanna insanları “karanlık” olarak adlandırır.

Bu nedenle insanın özgür iradesine dair buna aykırı olan bütün öğretileri reddederiz; çünkü insan günahın kölesidir ve gökten verilmedikçe hiçbir şey yapamaz.²³

Zira kim kendi başına iyi bir şey yapabileceğiyle övünebilir? Mesih şöyle der: “Beni gönderen Baba çekmedikçe kimse bana gelemes.”²⁴

Kim kendi iradesiyle övünebilir? Çünkü şöyle yazılmıştır:

“Bedenin düşüncesi Tanrı’ya düşmandır.”²⁵

Kim kendi bilgisiyle övünebilir? Çünkü:

“Doğal insan Tanrı’nın Ruhu’na ait şeyleri kabul etmez.”²⁶

Kısacası, kim kendi kendisinden tek bir düşünce üretebilir? Çünkü biz “kendimizden bir şeyi düşünmeye yeterli değiliz; yeterliliğimiz Tanrı’dandır.”²⁷

Bu nedenle elçinin söylediği söz sabit ve sarsılmazdır:

“Çünkü hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı’dır.”²⁸

Çünkü Mesih’in işi olmaksızın Tanrı’nın isteğine uygun bir anlayış ya da irade yoktur; Mesih’in kendisi şöyle öğretir:

“Bensiz hiçbir şey yapamazsınız.”²⁹

[21] Mezmurlar 49:20; [22] Yuhanna 1:5; [23] Yuhanna 3:27; [24] Yuhanna 6:44; [25] Romalılar 8:7; [26] 1 Korintliler 2:14; [27] 2 Korintliler 3:5; [28] Filipililer 2:13; [29] Yuhanna 15:5

Madde 15: Orijinal Günah Öğretisi

Âdem’in itaatsizliğiyle orijinal günahın bütün insanlığa yayıldığına inanırız.³⁰ Bu günah, insan doğasının bütünüyle bozulmasıdır; anne rahmindeki küçük bebeklere bile sirayet eden kalıtsal bir bozulmuşluktur ve insanda her türlü günahı üreten köktür. Tanrı’nın gözünde o kadar aşağılık ve korkunçtur ki, bütün insanlığın mahkûm edilmesi için yeterlidir. Vaftizle ne kaldırılır ne de kökünden sökölür; çünkü günah kirli bir kaynaktan kaynarcasına sürekli taşar. Yine de Tanrı’nın çocuklarına mahkûmiyet için isnat edilmez; O’nun lütfu ve merhametiyle bağışlanmış—imanlıları uyutmak için değil, tersine bu bozulmuşluğun farkındalığının imanlıları sık sık inletmesi ve onları “bu ölüm bedeninden” kurtarılmayı özlemeye sevk etmesi için.³¹ Bu nedenle bu günahın yalnızca taklitten ibaret olduğunu söyleyen Pelagiusçuların hatasını reddederiz.

[30] Romalılar 5:12-16; [31] Romalılar 7:24

Madde 16: Seçilmişlik Öğretisi

İlk insanın günahı nedeniyle Âdem’in soyundan gelenlerin böylece mahvoluş ve yıkıma düşüklerini göz önünde bulundurarak, Tanrı’nın kendisini olduğu gibi — merhametli ve adil — gösterdiğine inanırız.

Tanrı merhametlidir; çünkü ebedî ve değişmez tasarısında, Rab İsa Mesih'te, kendi saf iyiliğiyle ve işlerine hiçbir surette bakmaksızın seçmiş ve belirlemiş olduğu kimseleri bu mahvoluştan çekip çıkararak kurtarır.

Tanrı adildir; çünkü diğerlerini kendi kendilerini sürükledikleri yıkım ve düşüş içinde bırakır.

Madde 17: Düşmüş İnsanın Kurtarılışı

İyi Tanrımızın, muhteşem bilgeliği ve iyiliği ile, insanın bu şekilde hem fiziksel hem de ruhsal ölüme sürüklendiğini ve kendini tamamen sefil bir duruma düşürdüğünü görünce, titreyerek ondan kaçan insanı bulmak için harekete geçtiğine inanıyoruz.

Ve Tanrı onu teselli ederek, “kadından doğacak”³² olan kendi Oğlu’nu vereceğini vaat etti; O, yılanın başını ezecek³³ ve insanı bereketli kılacaktır.

[32] Galatyalılar 4:4; [33] Yaratılış 3:15

Madde 18: Kelâm’ın Beden Alması

O hâlde ikrar ederiz ki Tanrı, kutsal peygamberlerinin ağzıyla atalara verdiği vaadi, kendi belirlediği zamanda tek-doğan ve ezeli Oğlu’nu dünyaya göndererek yerine getirmiştir.

Oğul “kul suretini aldı” ve “insan benzeyişinde”³⁴ oldu; günah hariç bütün zayıflıklarıyla birlikte gerçek bir insan doğasını hakikaten üstlendi. Kutsanmış bakire Meryem’in rahminde, Kutsal Ruh’un gücüyle, erkeğin katkısı olmaksızın gebe kaldı.

Ve o, sadece beden açısından insan doğasını üstlenmekle kalmadı, aynı zamanda gerçek bir insan olmak için gerçek bir insan ruhunu da üstlendi. Çünkü ruh da beden gibi kaybolmuştu; ikisini birlikte kurtarmak için her ikisini de üstlenmesi gerekiyordu.

Bu nedenle, Mesih’in, annesinden insan bedeni almadığını iddia eden Ana-Baptistlerin sapkınlığına karşı şunu ikrar ederiz:

O, “çocukların bedenine ve kanına ortak oldu”;³⁵

“bedence Davut’un belinden gelen bir meyvedir”;³⁶

“bedence Davut’un soyundan doğmuştur”;³⁷

“bakire Meryem’in rahminin meyvesidir”;³⁸

“kadından doğmuştur”;³⁹

“Davut’un tohumudur”;⁴⁰

“İşay’ın kökünden çıkan soy bir filizdir”;⁴¹

“Yahuda oymağının soyundan gelmedir”;⁴²

bedence Yahudilerden gelmiştir;

“İbrahim’in soyundandır” — çünkü “İbrahim’in soyunu üzerine almıştır” ve “günah hariç kardeşlerine benzer kılınmıştır.”⁴³

Bu şekilde O gerçekten bizim İmanuelimizdir — yani “bizimle olan Tanrı’dır.”⁴⁴

[34] Filipililer 2:7; [35] İbraniler 2:14; [36] Elçilerin İşleri 2:30; [37] Romalılar 1:3; [38] Luka 1:42; [39] Galatyalılar 4:4; [40] 2 Timoteos 2:8; [41] Romalılar 15:12; [42] İbraniler 7:14; [43] İbraniler 2:1, 4:15; [44] Matta 1:23

Madde 19: Mesih’in İki Doğası

Bu şekilde beden almış olmasıyla, Oğul’un kişiliğinin insan doğasıyla ayrılmaz biçimde birleşmiş ve kaynaşmış olduğuna inanırız; öyle ki iki Tanrı Oğlu yoktur, iki kişi yoktur, fakat iki doğa tek bir kişide birleşmiştir ve her doğa kendi ayırt edici özelliklerini korur.

İlahî doğası her zaman yaratılmamış olarak kalmıştır; “günlerin başlangıcı olmadan ve yaşamın sonu olmadan,”⁴⁵ göğü ve yeri doldurur.

İnsan doğası ise özelliklerini yitirmemiştir; bir yaratığın özelliklerini taşımaya devam eder — günlerinin başlangıcı vardır; sınırlı bir doğaya sahiptir ve gerçek bir bedene ait olan her şeyi korur.

Dirilişle ona ölümsüzlük vermiş olsa da bu durum insan doğasının gerçekliğini değiştirmemiştir; çünkü kurtuluşumuz ve dirilişimiz Mesih’in bedeninin gerçekliğine de bağlıdır.

Bu iki doğa tek bir kişide öyle birleşmiştir ki ölümü bile onları ayıramamıştır.

Mesih öldüğünde Baba’ya teslim ettiği şey, bedeninden ayrılan gerçek bir insan ruhuydu.

Ancak ilahî doğası, mezarda yatarken bile insan doğasıyla birleşmiş olarak kalmaya devam etti; ve Tanrılığı O’nda var olmayı hiç bırakmadı, tıpkı çocukken O’nda bulunduğu gibi — her ne kadar bir süre için kendisini açıkça göstermemiş olsa da.

Bu nedenle O’nun hem gerçek Tanrı hem gerçek insan olduğunu ikrar ederiz — kudretiyle ölümü yenmesi için gerçek Tanrı ve bedeninin zayıflığında bizim için ölebilmesi için gerçek insan.

[45] İbraniler 7:3

Madde 20: Mesih’te Tanrı’nın Adaleti ve Merhameti

Mükemmel merhametli ve aynı zamanda çok adil olan Tanrı’nın, itaatsizliğin işlendiği doğayı üstlenmesi ve o doğada en acı ıstırapı ve ölümüyle günahın cezasını taşıması için Oğlu’nu gönderdiğine inanırız.

Böylece Tanrı, günahımızla suçlanan Oğlu’na karşı adaletini gösterdi; ve suçlu olup lanete layık olan bizler üzerine iyiliğini ve merhametini döktü; en mükemmel sevgisiyle Oğlu’nu bizim için ölüme verdi ve aklanmamız için O’nu yaşama diriltti; öyle ki O’nun aracılığıyla ölümsüzlüğe ve sonsuz yaşama sahip olalım.

Madde 21: Kefaret

İsa Mesih'in, Melkisedek düzenine göre—yeminle böyle kılınmış olarak—ebedî Başkâhin olduğuna inanırız; ve O'nun, Baba'nın önünde bizim adımıza kendisini sunduğuna, çarmıh ağacında kendisini sunarak ve değerli kanını dökerek günahlarımızın temizlenmesi için Tanrı'nın gazabını tam bir tatminle yatıştırdığına inanırız—peygamberlerin önceden bildirdiği gibi.

Çünkü şöyle yazılmıştır: “Esenliğimiz için gereken ceza O'nun üzerine konuldu; biz O'nun yaralarıyla şifa bulduk.” O, “ölüme götürülen bir kuzu gibi” idi ve “günahkârlarla bir sayıldı.”⁴⁶ Pontius Pilatus tarafından bir suçlu gibi mahkûm edildi—oysa Pilatus O'nun masum olduğunu ilan etmişti.

Böylece Mesih, almadığı şeyi geri ödedi;⁴⁷ Doğru olan, haksızlar için, hem bedeninde hem ruhunda acı çekti;⁴⁸ öyle ki günahlarımızın gerektirdiği o korkunç cezayı hissettiğinde teri “toprağa düşen büyük kan damlaları” gibi oldu.⁴⁹ “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” diye haykırdı.⁵⁰ Bütün bunlara günahlarımızın bağışlanması için katlandı.

Bu nedenle Pavlus'la birlikte haklı olarak şöyle deriz: “İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilmiş oluşundan başka hiçbir şey bilmem.”⁵¹ Ve “Rabbimiz İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri uğruna her şeyi süprüntü sayarız.”⁵²

Tesellimizin tamamını O'nun yaralarında buluruz ve Tanrı'yla barışmak için başka bir yol aramaya ya da icat etmeye ihtiyaç duymayız; çünkü bir kez sunulan bu tek kurban iman edenleri sonsuza dek yetkin kılar.

Tanrı'nın meleşinin O'na “İsa”—yani “Kurtarıcı”—adını vermesinin nedeni de budur; çünkü O, halkını günahlarından kurtaracaktır.⁵³

[46] Yeşaya 53:4–12; [47] Mezmurlar 69:4; [48] 1 Petrus 3:18; [49] Luka 22:44; [50] Matta 27:46; [51] 1 Korintliler 2:2; [52] Filipililer 3:8; [53] Matta 1:21

Madde 22: İman Doğruluğu

Bu büyük sırrın gerçek bilgisine erişebilmemiz için Kutsal Ruh'un yüreklerimizde gerçek bir iman ateşlediğine inanırız. Bu iman, İsa Mesih'i ve O'nun bütün kazanımlarını benimser, O'nu kendisine mal eder ve artık O'nun dışında hiçbir şey aramaz.

Çünkü zorunlu olarak şu sonuç çıkar: Ya kurtuluş için gereken her şey Mesih'te değildir ya da eğer her şey O'nda ise, Mesih'e iman eden kişi kurtuluşu bütünüyle O'nda bulur.

Bu nedenle Mesih'in yeterli olmadığını ve O'nun yanına başka bir şey eklenmesi gerektiğini söylemek Tanrı'ya karşı edilen en ağır küfürdür; çünkü bu, İsa Mesih'i yarım bir Kurtarıcı yapmak olur.

Bu yüzden Pavlus'la birlikte doğru olarak şöyle deriz: “Yalnız imanla” ya da “işlerden bağımsız olarak” aklanırız.⁵⁴

Ancak daha doğru konuşacak olursak, imanın kendisinin bizi akladığını kastetmeyiz; iman yalnızca bizi doğruluğumuz olan Mesih'e bağlayan araçtır.

Bizi aklayan İsa Mesih'tir; O, bütün kazanımlarını ve bizim için ve yerimize yaptığı bütün kutsal işleri bize sayar.

İman ise bizi Mesih'le ve O'nun bütün yararlarıyla birlik içinde tutan araçtır.

Bu yararlar bize ait olduğunda, günahlarımızdan aklanmamız için fazlasıyla yeterlidir.

[54] Romalılar 3:28

Madde 23: Günahkârların Aklanması

Biz, mutluluğumuzun İsa Mesih sayesinde günahlarımızın bağışlanmasında yattığına ve Tanrı önündeki doğruluğumuzun bu bağışlanışta bulunduğu inanırız. Davut ve Pavlus'un öğrettiği gibi, Tanrı'nın işlerden bağımsız olarak doğruluk saydığı kişi ne mutlu kişidir.⁵⁵ Aynı elçi şöyle der: Mesih İsa'daki fidiye aracılığıyla Tanrı'nın lütfuyla ve karşılıksız olarak aklandık.⁵⁶

Bu nedenle bu temele sınıksız sarılırız—çünkü bu temel sonsuza dek sağlamdır. Bütün yüceliği Tanrı'ya veririz, kendimizi alçaltırız ve kendimizi olduğumuz gibi kabul ederiz. Kendimize ait hiçbir şeyi ya da herhangi bir kazanımı talep etmeyiz; yalnızca çarmıha gerilmiş Mesih'in itaatine dayanır ve ona yaslanırız—çünkü O'na iman ettiğimizde O'nun itaati bize sayılır.

Bu itaat, bütün günahlarımızı örtmeye ve Tanrı'ya yaklaşırken güven veremeye yeter; ilk babamız Âdem'in yaptığı gibi incir yapraklarıyla kendimizi örtmeye kalkışmaksızın vicdanlarımızı Tanrı'nın yaklaşımından duyulan korku, dehşet ve ürkütücü yargısından özgür kılar.

Gerçekte, Tanrı'nın huzuruna çıkacak olsaydık ve her ne kadar az olursa olsun kendimize ya da herhangi bir yaratığa güvenseydik, yutulup giderdik. Bu nedenle herkes Davut'la birlikte şöyle demelidir: “Ya Rab, kullarınla yargıya girme; çünkü senin önünde hiçbir canlı aklanamaz.”⁵⁷

[56] Mezmurlar 32:1, Romalılar 4:6; [56] Romalılar 3:24; [57] Mezmurlar 143:2

Madde 24: Günahkârların Kutsallaştırılması

Bu gerçek iman, Tanrı'nın Kelâmını işitmek ve Kutsal Ruh'un işi aracılığıyla insanda meydana geldiğine; insanı yeniden doğurduğuna, onu “yeni bir insan” yaptığına;⁵⁸ ona “yeni yaşamı” yaşattığına⁵⁹ ve onu günahın köleliğinden özgür kıldığına inanırız.

Bu nedenle aklayan bu iman, insanı dindar ve kutsal bir yaşam sürmeye karşı soğutmaz; tam tersine, bu iman onların içinde öyle etkin olur ki, bu iman olmadan insanlar Tanrı sevgisinden ötürü değil—yalnızca kendilerini sevdikleri için ve mahkûm edilme korkusuyla işler yaparlar.

Bu nedenle bu kutsal imanın insanda meyvesiz olması imkânsızdır; çünkü burada söz konusu olan boş bir iman değil, Kutsal Yazı'nın "sevgiyle işleyen iman" dediği imandır;⁶⁰ bu iman insanı Tanrı'nın Kelâmı'nda buyurduğu işleri yapmaya sevk eder.

Bu işler, imanın iyi kökünden çıktıkları için iyidirler ve Tanrı'nın gözünde kabul edilirler; çünkü hepsi O'nun lütfuyla kutsanmıştır.

Yine de bu işler aklanmamıza hiçbir katkıda bulunmaz; çünkü iyi işler yapmadan önce bile Mesih'e imanla aklanmışızdır. Aksi hâlde bu işler gerçekten iyi olamazdı—tıpkı iyi bir ağaç olmadan iyi meyve olamayacağı gibi.

Bu nedenle iyi işler yaparız; ancak bunları bir hak kazanmak için yapmayız—hangi hakkı kazanabiliriz ki? Tam tersine, yaptığımız her iyi iş için Tanrı'ya borçluyuz; çünkü istemeyi de yapmayı da bizde etkin kılan Tanrı'nın kendisidir.⁶¹

Bu yüzden şu söz aklımızda olmalıdır:

"Size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, 'Biz değersiz kullarız; yalnızca yapmamız gerekeni yaptık' deyin."⁶²

Bununla birlikte Tanrı'nın iyi işleri ödüllendirdiğini inkâr etmeyiz; ancak biliriz ki Tanrı bu ödüllendirmede kendi armağanlarını lütfuyla taçlandırır.

Ayrıca biz iyi işler yapsak bile kurtuluşumuzu bu işlere dayandırmayız; çünkü yaptığımız hiçbir iş bedenimizin lekesinden tamamen arınmış değildir ve ceza-yı hak eder.

Diyelim ki tek bir iyi iş gösterebilsek bile, tek bir günahın hatırlanması Tanrı'nın o işi reddetmesi için yeterlidir.

Eğer kurtuluşumuz Kurtarıcımızın çektiği acının ve ölümünün liyakati üzerine dayanmıyor olsaydı, vicdanlarımız sürekli kuşku içinde kalır, bir o yana bir bu yana savrulur ve derin bir sıkıntıyla işkence görürdü.

[58] 2 Korintliler 5:17; [59] Romalılar 6:4; [60] Galatyalılar 5:6; [61] Filipililer 2:13; [62] Luka 17:10

Madde 25: Yasanın Yerine Getirilmesi

Yasa'daki törenlerin ve sembollerin Mesih'in gelişiyle sona erdiğine ve bütün gölgelerin son bulduğuna inanırız; bu nedenle bunların Hristiyanlar arasında kullanımının sone ermesi gerekir.

Yine de bu şeylerin gerçeği ve özü bizim için İsa Mesih'te kalmaktadır; çünkü onlar O'nda yerine gelmiştir.

Bununla birlikte, Yasa ve Peygamberler'den alınan tanıklıkları kullanmaya devam ederiz; bunlar hem bizi Müjde'de pekiştirmek hem de yaşamlarımızı Tanrı'nın isteğine göre tam bir dürüstlikle düzenlemek içindir—ve bütün bunlar Tanrı'nın yüceliği içindir.

Madde 26: Mesih'in Şefaati

Tanrı'ya erişimimizin, yalnızca doğruluk sahibi İsa Mesih olan tek Arabulucumuz ve Şefaatçimiz aracılığıyla olduğuna inanırız.⁶³ Bu nedenle Mesih, ilahî ve insanî doğayı birleştirerek insan oldu; böylece biz insanların İlahi Yüceliğe erişimi mümkün hâle geldi. Aksi hâlde hiçbir erişimimiz olmazdı.

Ancak Baba'nın kendisi ile bizim aramıza koyduğu bu Arabulucu'nun büyüklüğü bizi korkutmamalıdır; yoksa kendi hayalimize göre başka birini aramaya yöneliriz. Çünkü ne gökte ne de yeryüzündeki yaratıklar arasında bizi İsa Mesih'ten daha çok seven biri yoktur. Tanrı özünde olduğu hâlde kendini alçalttı, bizim için insan ve hizmetkâr oldu⁶⁴ ve her bakımdan kardeşlerine benzedi.⁶⁵

Başka bir şefaatçi bulmamız gerektiğini varsayalım: "Biz onun düşmanla-riyken" bile bizim için canını veren kişiden daha çok bizi kim sevebilir?⁶⁶ Ya da itibar ve güç sahibi birini bulmamız gerektiğini varsayalım: Baba'nın sağında oturan,⁶⁷ gökte ve yeryüzünde bütün yetkiye sahip olandan⁶⁸ daha üstün kim vardır? Tanrı'nın sevgili Oğlu'ndan daha çabuk duyulacak kim vardır?

Bu nedenle saf imansızlık, azizleri onurlandırmak yerine onurlarını kırmaya yol açmıştır. Bu, azizlerin asla yapmadıkları ve istemedikleri bir şeydi, aksine yazılarından da anlaşılacağı gibi, görevlerine uygun olarak bunu sürekli olarak reddettiler.

Dualarımızda kendi değersizliğimizi öne sürmemeliyiz; çünkü mesele dualarımızı kendi layıklığıımıza dayanarak sunmak değil, yalnızca İsa Mesih'in üstün değeri ve doğruluğuna dayanarak sunmaktır. O'nun doğruluğu imanla bizimdir.

Elçi, haklı olarak bu aptalca korkudan, daha doğrusu bu imansızlıktan kurtulmamızı istediği için, İsa Mesih'in "her bakımdan kardeşlerine benzediğini", böylece halkının günahlarını arındırmak için merhametli ve sadık bir başkâhin olduğunu söyler.⁶⁹ Çünkü kendisi de denenerek acı çektiği için, denenenlere yardım edebilir.⁷⁰

Ve bizi O'na daha çok yaklaştırmaya teşvik etmek için şöyle der: "Gökleri aşmış olan büyük Başkâhinimiz, Tanrı Oğlu İsa varken, benimsediğimiz imana sınırsız sarılalım. Zayıflıklarımızla ilgilenemeyecek bir Başkâhinimiz yoktur; tersine, her yönden bizim gibi denenmiş fakat günahsız kalmış bir Başkâhinimiz vardır. Bu nedenle merhamet bulmak ve yardım görmek için cesaretle lütuf tahtına yaklaşalım."⁷¹

Aynı elçi şöyle der: "İsa'nın kanı sayesinde kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır... İman güvencesiyle Tanrı'ya yaklaşalım."⁷² Yine: "Mesih'in kâhinliği sonsuzdur; bu nedenle Tanrı'ya yaklaşanları tamamen kurtarabilir; çünkü onlar için aracılık etmek üzere sürekli yaşar."⁷³

Bize başka ne gerekir? Mesih'in kendisi şöyle der: "Ben yol, gerçek ve yaşamım; Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez."⁷⁴ Niçin başka bir şefaatçi arayalım? Tanrı'nın kendi Oğlu'nu bize Şefaatçi olarak vermesi yeterlidir.

O'nu bırakıp başka birine gitmeyelim — hatta aramaya kalkışsak dahi asla bula-
mayız. Tanrı O'nu bize verirken günahlı olduğumuzu çok iyi biliyordu.

Bu nedenle Rab'bin buyruğuna uyarak, Rab'bin Duası'nda öğretildiği gibi,
yalnızca Mesih aracılığıyla göksel Baba'ya yakarırız; ve O'nun adıyla Baba'dan
dilediğimiz her şeyi alacağımızdan eminiz.

[63] 1 Yuhanna 2:1; [64] Filipililer 2:6–8; [65] İbraniler 2:17; [66] Romalılar 5:10; [67]
Romalılar 8:34, İbraniler 1:3; [68] Matta 28:18; [69] İbraniler 2:17; [70] İbraniler 2:18;
[71] İbraniler 4:14–16; [72] İbraniler 10:19, 22; [73] İbraniler 7:24–25; [74] Yuhanna 14:6

Madde 27: Kutsal Hristiyan Kilise

Tek bir Hristiyan, yani evrensel Kilise'ye inanır ve ikrar ederiz. Bu Kilise,
bütün kurtuluşlarının tamamlanmasını yalnızca İsa Mesih'te bekleyen, O'nun
kanıyla yıkanmış ve Kutsal Ruh tarafından kutsanmış ve mühürlenmiş gerçek
Hristiyan imanlıların kutsal cemaatidir.

Bu Kilise dünyanın başlangıcından beri var olmuştur ve dünyanın sonuna
kadar da var olacaktır; çünkü Mesih, tebaasız olamayan ebedî bir Kral'dır.

Bu kutsal Kilise bütün dünyanın öfkesine rağmen Tanrı tarafından korunur;
ve bazen insanların gözünde çok küçük görünür, hatta sanki söndürülmüş gibi
görünebilir. Nitekim Ahav'ın tehlikelerle dolu döneminde Rab, Baal'a diz çök-
memiş yedi bin adamı kendisine ayırıp korumuştur.⁷⁵

Bu nedenle bu kutsal Kilise belirli bir yere ya da belirli kişilere bağlı de-
ğildir; bütün dünyaya yayılmış ve dağılmıştır. Yine de imanın gücüyle, tek ve aynı
Ruh'ta, yürek ve irade birliği içinde birleşmiştir.

[75] 1 Krallar 18:18

Madde 28: Kilise Üyelerinin Yükümlülükleri

Bu kutsal cemaatin, kurtulanların bir araya geldiği yer olduğuna ve onun
dışında kurtuluş bulunmadığına inanırız. Bu nedenle hiç kimse—durumu ya da
konumu ne olursa olsun—bu topluluktan ayrıлып kendi başına kalmakla yetin-
memelidir. Tersine, herkes Kilise'ye katılmak ve onunla birleşmekle yükümlü-
dür; Kilise'nin birliğini korumalı; onun öğretisine ve disiplinine boyun eğmeli;
Mesih'in boyunduruğu altına girmeli; ve Tanrı'nın kendilerine verdiği armağan-
lara göre birbirini bina etmek ve birbirine hizmet etmekle yükümlüdür; çünkü
hepimiz aynı bedenün üyeleriyiz.

Bu birliği daha etkili bir şekilde korumak için, iman edenlerin görevi—Tan-
rı'nın Kelâmı'na göre—Kilise'ye ait olmayanlardan ayrılarak, Tanrı'nın onu kur-
duğu her yerde bu kutsal topluluğa katılmaktır; hatta sivil yönetimlerin ya da
kralların buyrukları buna karşı olsa bile, hatta ölüm veya bedensel ceza gerek-
tirse bile.

Bu nedenle, Kilise'den ayrılan veya ona katılmayan herkes Tanrı'nın düzeni-
ne aykırı davranmış olur.

Madde 29: Gerçek Kilisenin İşaretleri

Bugün dünyadaki tüm tarikatlar kendilerini "kilise" olarak adlandırdığından, Tanrı'nın Sözü'nü kullanarak gerçek kilisenin hangisi olduğunu özenle ve çok dik-
katli bir şekilde ayırt etmemiz gerektiğine inanırız. Burada Kilise'nin içinde bulu-
nan, iyilerle birlikte karışmış olan fakat yine de Kilise'nin gerçek bir parçası olmayan
ikiyüzlüler topluluğundan söz etmiyoruz; her ne kadar dıştan orada bulunsalar da
gerçekte ona ait değildirler. Biz, gerçek Kilise'nin bedeninin ve paydaşlığının, ken-
dilerine "kilise" adını veren bütün tarikatlardan ayırt edilmesinden söz ediyoruz.

Gerçek Kilise şu işaretlerle tanınır:

Müjde'yi saf biçimde vaaz eder;

Mesih'in kurduğu şekilde saf bir şekilde sakramentleri uygular;
hataları düzeltmek için kilise disiplinini uygular.

Kısacası:

Kilise kendisini Tanrı'nın saf Kelâmı'na göre yönetir;

Kelâm'a aykırı olan her şeyi reddeder;
ve İsa Mesih'i tek Baş olarak tutar.

Bu işaretlerle gerçek Kilise güvenle tanınabilir ve hiç kimse ondan ayrılma-
malıdır.

Kilise'ye ait olanlar ise Hristiyanların ayırt edici işaretleriyle tanınırlar:

İmanla;

biricik Kurtarıcı İsa Mesih'i kabul ettikten sonra günahattan kaçmaları ve
doğruluğu izlemeleriyle;

gerçek Tanrı'yı ve komşularını sevmeleriyle;

sağa ya da sola sapmadan yaşamalarıyla;

benliği ve onun işlerini çarmıha germeleriyle.

Onlarda büyük zayıflıklar kalmış olsa da, yaşamları boyunca Ruh'un gücüy-
le bunlara karşı savaşırlar;

ve sürekli Rab İsa'nın kanına, acılarına, ölümüne ve itaatine başvurarak,
O'na iman aracılığıyla günahlarının bağışlanmasına sahip olduklarını bilirler.

Sahte kilise ise kendisine ve kendi düzenlemelerine Tanrı'nın Kelâmı'ndan
daha fazla yetki verir;

Mesih'in boyunduruğu altına girmek istemez;

sakramentleri Mesih'in Kelâmı'nda buyurduğu gibi uygulamaz;

onlara dilediği gibi ekler ya da onlardan çıkarır;

temelini Mesih'ten çok insanlara dayandırır;

ve Tanrı'nın Kelâmı'na göre kutsal yaşayanları ve onu kusurları, açgözlülüğü
ve putperestliği için azarlayanları zulmeder.

Bu iki kilise kolaylıkla tanınır ve birbirinden ayırt edilir.

Madde 30: Kilise Yönetimi

Gerçek Kilise'nin, Rab'bin Kelâmı'nda bize öğrettiği ruhsal düzene göre yönetilmesi gerektiğine inanırız. Bu nedenle Tanrı'nın Kelâmı'nı vaaz edecek ve sakramentleri yönetecek hizmetkârlar bulunmalıdır. Ayrıca bu hizmetkârlarla birlikte, Kilise meclisini oluşturan ihtiyarlar ve diyakonlar da bulunmalıdır.

Bu düzen aracılığıyla gerçek din korunur; doğru öğreti kendi seyrini sürdürür; kötü insanlar ruhsal olarak düzeltilir ve kontrol altında tutulur; yoksullar ve bütün acı çekenler ihtiyaçlarına göre yardım ve teselli bulur.

Böylece, Pavlus'un Timoteos'a verdiği kurala göre sadık kimseler seçildiğinde, Kilise'de her şey iyi ve düzenli bir şekilde yürütülür.⁷⁶

[76] 1 Timoteos 3

Madde 31: Kilise Görevlileri

Tanrı Kelâmı'nın hizmetkârları, ihtiyarlar ve diyakonların, Kilise'nin meşru seçimiyle, Rab'bin adıyla dua edilerek ve Tanrı Kelâmı'nın öğrettiği düzene uygun biçimde görevlerine seçilmeleri gerektiğine inanırız. Bu nedenle hiç kimse kendini uygunsuz biçimde öne sürmemeli; Tanrı'nın çağrısını beklemelidir; böylece çağrısının Rab'den olduğundan emin olur ve Rab tarafından seçildiğine dair tam bir güvenceye sahip olur.

Tanrı Kelâmı'nın hizmetkârları, nerede bulunurlarsa bulunsunlar aynı yetki ve otoriteye sahiptir; çünkü onların hepsi İsa Mesih'in hizmetkârlarıdır — O, Kilise'nin tek ve evrensel Piskoposu ve tek Başıdır.

Tanrı'nın bu kutsal düzeninin çiğnenmemesi ya da hor görülmemesi için, herkes Tanrı Kelâmı'nın hizmetkârlarını ve Kilise'nin ihtiyarlarını, yaptıkları işten ötürü özel bir saygıyla anmalı ve mümkün olduğunca şikâyet etmeden, çekışmeden ve kavgâ etmeden onlarla barış içinde yaşamalıdır.

Madde 32: Kilisenin Düzeni ve Disiplini

Kiliseleri yönetenlerin, Kilise'nin bedenini sürdürmek için kendi aralarında belirli bir düzen tesis etmelerinin yararlı ve iyi olduğuna inanırız. Ancak her zaman, tek Öğretmenimiz olan Mesih'in bizim için buyurmuş olduğu şeylerden sapmamaya dikkat etmelidirler.

Bu nedenle, Tanrı'ya ibadetimizde üzerimize konulan ve vicdanlarımızı herhangi bir şekilde bağlayan bütün insan icatlarını ve yasaları reddederiz.

Bu nedenle, uyumu ve birliği korumak ve herkesin Tanrı'ya itaat etmesini sağlamak için yalnızca uygun olanı kabul ederiz.

Bu amaçla, Tanrı'nın Kelâmı'na uygun olarak aforoz — ve bunun içerdiği her şey — uygulanmalıdır.

Madde 33: Sakramentler

İyi Tanrımızın, kabalığımızı ve zayıflığımızı dikkate alarak, vaatlerini içimizde mühürlemek, bize karşı olan iyi niyetini ve lütfunu teminat altına almak ve aynı zamanda imanımızı besleyip sürdürmek için sakramentleri bizim için tayin ettiğine inanırız.

Tanrı bu işaretleri Müjde'nin Kelâmı'na eklemiştir; böylece kendi Kelâmı'yla anlamamızı sağladığı şeyleri ve içimizde yaptığı işi, dış duyularımıza daha açık biçimde temsil eder ve bize bağışladığı kurtuluşu içimizde teyit eder.

Sakramentler, içsel ve görünmez olanın görünür işaretleri ve mühürleridir; Tanrı, Kutsal Ruh'un gücüyle bu işaretler aracılığıyla içimizde etkin olur.

Bu yüzden bunlar bizi kandırmak ve aldatmak için boş ve anlamsız işaretler değildir, çünkü bunların gerçeği İsa Mesih'tir ve Mesih olmaksızın onlar hiçbir şey değildir.

Ayrıca, Efendimiz Mesih'in bizim için tayin ettiği sakramentlerin sayısıyla yetiniriz. Yalnızca iki tanedir: Vaftiz sakramenti ve İsa Mesih'in Kutsal Sofrası.

Madde 34: Vaftiz Sakramenti

Yasa'nın Kendisinde yerine geldiği İsa Mesih'in, kendi kanını dökerek, günahların kefareti için insanların yapabileceği veya yapmak isteyebileceği her türlü tüm diğer kan akıtmayı sona erdirdiğine inanır ve ikrar ederiz. Kanla yapılan sünneti kaldırarak onun yerine vaftiz sakramentini tesis etmiştir.

Vaftiz aracılığıyla Tanrı'nın Kilisesi'ne kabul edilir ve bütün diğer halklardan ve yabancı dinlerden ayrılırız; O'nun işaretini ve alametini taşıyarak tamamen O'na ait oluruz. Bu sakrament bize, O'nun merhametli Babamız olarak sonsuza dek Tanrımız olacağına tanıklık eder.

Bu nedenle Mesih, kendisine ait olanların saf suyla, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edilmelerini buyurmuştur.⁷⁷

Su üzerimize döküldüğünde ve serpilip görünür hâle geldiğinde bedeninin kirini yıkadığı gibi, Mesih'in kanı da —Kutsal Ruh aracılığıyla— ruhumuzu içsel olarak yıkar, arındırır ve bizi gazap çocukları olmaktan çıkarıp Tanrı'nın çocukları hâline dönüştürür.

Bu, fiziksel su aracılığıyla değil, Tanrı Oğlu'nun değerli kanının serpiştirilmesiyle olur. O bizim Kızıldenizimizdir; Firavun'un (yani şeytanın) boyunduruğundan kaçıp ruhsal Kenan diyarına girebilmemiz için içinden geçmemiz gereken yoldur.

Kelâm hizmetlileri, görevleri bakımından bize sakramenti ve görünür olanı verirler; fakat Rab sakramentin ifade ettiği şeyi — görünmez armağanları ve lütufları — verir: Ruhlarımızın bütün kirden ve haksızlıktan yıkanması, arındırılması ve temizlenmesi; yüreklerimizin yenilenmesi ve her türlü teselliyle dol-

durulması; baba iyiliğinin gerçek güvencesi; “eski insanın” soyulması ve “yeni insanla” giydirilmemiz.⁷⁸

Bu nedenle, sonsuz yaşama ulaşmayı arzulayan herkes yalnızca bir kez vaftiz edilmelidir; vaftiz asla tekrarlanmaz, çünkü iki kez doğamayız.

Vaftiz yalnızca su üzerimize döküldüğü anda değil, bütün yaşamımız boyunca bize fayda sağlar.

Bu nedenle, bir kez vaftiz edildikten sonra bununla yetinmeyen ve inananların çocuklarının vaftizini de kınayan Ana-Baptistlerin hatasını reddediyoruz. Çocuklarımızın, İsrail’de küçük çocukların aynı vaatler temelinde sünnet edildiği gibi, vaftiz edilip antlaşma işaretiyle mühürlenmesi gerektiğine inanıyoruz.

Ve gerçekten de, Mesih, yetişkinler için olduğu kadar, inananların küçük çocuklarını yıkamak için de kanını dökmüştür. Bu nedenle onlar da Mesih’in kendileri için yaptığı şeyin işareti ve sakramenti olan vaftizi almalıdırlar; tıpkı Rab’bin yasada buyurduğu gibi, doğumdan kısa süre sonra onlar için bir kuzu sunulması Mesih’in acısı ve ölümünün sakramenti idi.

Ayrıca vaftiz, Yahudiler için sünnetin yaptığı şeyi çocuklarımız için yapar. Bu nedenle Pavlus vaftizi “Mesih’in sünneti” olarak adlandırır.⁷⁹

[77] Matta 28:19; [78] Koloseliler 3:9-10; [79] Koloseliler 2:11

Madde 35: Rab’bin Sofrası Sakramenti

İsa Mesih’in, zaten yeniden doğmuş ve ailesine — yani Kilisesine — aşılanmış olanları beslemek ve sürdürmek için Rab’bin Sofrası sakramentini tayin ve tesis ettiğine inanır ve ikrar ederiz.

Yeniden doğanların içlerinde iki yaşam vardır.

Biri fiziksel ve geçici olandır; ilk doğumdan gelir ve yaşamın kendisi gibi herkeste ortaktır.

Diğeri ruhsal ve göksel olandır; ikinci doğumda verilir; Müjde’nin Kelâmı aracılığıyla ve Mesih’in bedeninin paydaşlığında gerçekleşir; ve bu yaşam yalnızca Tanrı’nın seçilmişlerine özgüdür.

Böylece, fiziksel ve dünyevi yaşamı desteklemek için Tanrı, yaşamın kendisi gibi herkes için ortak olan uygun bir dünyevi ve maddi ekmek belirlemiştir. Ancak inananlara ait ruhsal ve göksel yaşamı sürdürmek için, gökten inen canlı bir ekmek göndermiştir: yani, yendiğinde, başka bir deyişle, imanla ruhsal olarak benimsendiğinde ve kabul edildiğinde, inananların ruhsal yaşamını besleyen ve sürdüren İsa Mesih.

Bu ruhsal ve göksel ekmeği bize temsil etmek için Mesih, görünür ve dünyevi ekmeği bedeninin sakramenti, şarabı ise kanının sakramenti olarak belirlemiştir.

Bunu şu gerçeğe tanıklık etmek için yapmıştır: Nasıl ki sakramentleri elimizle alıp tutar ve ağzımızla yiyip içeriz ve böylece fiziksel yaşamımızı sürdü-

rürsek, aynı gerçeklikle biz de — ruhumuzun eli ve ağzı olan iman aracılığıyla — ruhsal yaşamımız için Kurtarıcımız Mesih'in gerçek bedenini ve gerçek kanını alırız.

Kesindir ki Mesih sakramentleri boş yere buyurmamıştır. Bu kutsal işaretlerle temsil ettiği her şeyi bizde gerçekten gerçekleştirir; bunun nasıl olduğu aklımızın ötesindedir ve kavranamazdır — tıpkı Tanrı'nın Ruhunun işleyişinin gizli ve kavranamaz oluşu gibi.

Yine de, yediğimiz şeyin Mesih'in kendi bedeni, içtiğimiz şeyin ise kendi kanı olduğunu söylerken yanılmıyoruz — ancak bunu ağızla değil, imanla, Ruh aracılığıyla yeriz.

Mesih gökte Baba'nın sağında oturmaya devam eder; fakat bu nedenle iman aracılığıyla kendisini bize iletmekten asla geri durmaz.

Bu şölen ruhsal bir sofradır; Mesih bu sofrada bütün yararlarıyla birlikte kendisini bize iletir.

O, bedeninin yenmesiyle ruhlarımızı besler, güçlendirir ve teselli eder; kanının içilmesiyle yorgun ve perişan ruhlarımızı canlandırır ve yeniler.

Her ne kadar sakrament ile işaret edilen gerçek birlikte verilmiş olsa da, herkes her ikisini birden almaz.

Kötü kişi sakramenti dıştan alır, fakat sakramentin gerçeğini almaz; böylece onu kendi mahkûmiyeti için almış olur. Yahuda ve Büyücü Simon sakramenti aldılar; fakat sakramentin gösterdiği Mesih'i almadılar. Mesih yalnızca iman edenlere verilir.

Son olarak, alçakgönüllülük ve saygıyla, Tanrı'nın halkının bir araya geldiği bu kutsal sakramentte, Kurtarıcımız Mesih'in ölümünü şükranla anarken, imanımızı ve Hristiyan dinimizi itiraf ederken bu kutsal sakramenti alırız. Bu nedenle, kimse kendini dikkatlice sorgulamadan bu masaya gelmemelidir, aksi takdirde “bu ekmeği yiyip bu kâseden içerek kendi üzerine yargı yemiş olur.”⁸⁰

Kısacası, bu kutsal sakrament aracılığıyla Tanrı'ya ve komşularımıza karşı ateşli bir sevgiye yönlendiriliriz.

Bu nedenle, insanların sakramentlere ekleyip karıştırdıkları bütün karma-karışık düşünceleri ve sakramentlerin kutsallığını kirleten lanetli icatları reddederiz. Mesih'in ve elçilerin bize öğrettiği düzenle yetinmeli ve bu konularda onların konuştukları gibi konuşmalıyız.

[80] 1 Korintliler 11:27

Madde 36: Sivil Yönetim

İnsan soyunun bozulmuşluğu nedeniyle iyi Tanrımızın krallar, prensler ve sivil yöneticiler atamış olduğuna inanırız. O, insanın dizginsizliğinin engellenmesi ve her şeyin insanlar arasında iyi bir düzen içinde yürütülmesi için dünya-

nın yasalar ve düzenlemelerle idare edilmesini ister. Bu amaçla kötülük yapanları cezalandırmak ve iyileri korumak için kılıcı yöneticilerin eline vermiştir.

Bu şekilde Tanrı'yı hoşnut eden bir toplumun gelişmesine katkıda bulunmak üzere çağrılan sivil yöneticilerin görevi, Tanrı'nın yasasına bağlı kalarak, Müjde'nin vaaz edilmesine ve Tanrı'ya sunulan ibadetin her alanına engel olan her şeyi ortadan kaldırmaktır. Bunu, mutlak yetki kullanma eğiliminden bütünüyle sakınarak ve kendilerine emanet edilmiş olan alanda, kendilerine ait araçlarla yerine getirmelidirler. Böylece Tanrı'nın Sözü serbestçe yayılabilir; İsa Mesih'in krallığı ilerleyebilir; ve her türlü Mesih karşıtı güç engellenebilir. *

Ayrıca herkes—statüsü, konumu ya da rütbesi ne olursa olsun—yönetime tâbi olmalı, vergilerini ödemeli, temsilcilerine saygı ve onur göstermeli ve Tanrı'nın Sözü'ne aykırı olmayan her konuda onlara itaat etmelidir. Onlar için dua etmeliyiz ki Rab onları bütün yollarında yönlendirmeye razı olsun ve biz de her bakımdan dindarlık ve ağırbaşlılık içinde huzurlu ve sakin bir yaşam sürelim. Bu konuda Anabaptistleri, diğer anarşistleri ve genel olarak yetkilileri ve sivil yöneticileri reddetmek isteyenleri, adaleti yıkmayı amaçlayanları, malların ortak mülkiyetini getirmek isteyenleri ve Tanrı'nın insanlar arasında kurmuş olduğu ahlâkî düzeni bozmak isteyenleri reddederiz.

* Yukarıdaki iki paragraf, çeşitli Reform Sinodları tarafından Kutsal Kitap'a aykırı olduğu hükmüne varılan aşağıdaki orijinal paragrafın yerine konulmuştur:

“Ve yönetimin görevi yalnızca kamu alanını gözetmek ve korumakla sınırlı değildir; aynı zamanda kutsal hizmeti desteklemeye de uzanır; Mesih Karşıtı'nın bütün putperestliğini ve sahte ibadetini ortadan kaldırmak ve yok etmek; İsa Mesih'in krallığını ilerletmek; Müjde'nin her yerde vaaz edilmesini teşvik etmek; öyle ki Tanrı, Sözü'nde talep ettiği gibi, herkes tarafından onurlandırılınsın ve O'na hizmet edilsin.”

Madde 37: Son Yargı

Son olarak, Tanrı'nın Sözü'ne göre, Rab'bin belirlediği zaman geldiğinde (ki bu zaman tüm yaratıklar için bilinmez) ve seçilmişlerin sayısı tamamlandığında, Rabbimiz İsa Mesih, göğe yükseldiği gibi, büyük ihtişam ve görkemle, bedenen ve görünür bir şekilde gökten gelecek ve kendini yaşayanların ve ölülerin yargıcı ilan edecektir. O, bu eski dünyayı temizlemek için ateş ve alevlerle yakacaktır.

O zaman dünyanın başlangıcından sonuna kadar yaşamış olan bütün insanlar—erkekler, kadınlar ve çocuklar—o büyük Yargıç'ın önünde şahsen hazır bulunacaktır. Başmeleğin ve Tanrı'nın borazanının sesiyle oraya çağrılacaklardır.⁸¹ O zamana kadar ölmüş olanların hepsi yerden diriltilecek; ruhları, içinde yaşadıkları bedenleriyle yeniden birleşecektir. O sırada hâlâ hayatta olanlar ise

diğerleri gibi ölmeyecek, fakat “bir anda, göz açıp kapayıncaya kadar” “çürüyenden çürümezliğe” değıştirileceklerdir.⁸²

O zaman “kitaplar” (yani vicdanlar) açılacak ve ölümler, dünyada yaptıkları iyiliklere ya da kötülöklere göre yargılanacaklar.⁸³ Gerçekten de, tüm insanlar, dünya tarafından sadece oyun olarak görölen boş sözlerinin hesap verecekler.⁸⁴ Ve sonra insanların sırları ve ikiyüzlölükleri herkesin gözü önünde alenen ortaya çıkacak.

Bu nedenle bu yargı düşüncesi kötü ve kötölük yapanlar için haklı olarak korkunç ve dehşet vericidir. Ama doğrular ve seçilmişler için çok hoş ve büyük bir tesellidir; çünkü o zaman onların tam kurtuluşu tamamlanmış olacaktır. Çektikleri zahmetlerin ve sıkıntıların meyvesini alacaklar; masumiyetleri herkesin önünde açıkça tanınacak; ve bu dünyada kendilerini zorbalıkla ezen, baskı yapan ve işkence eden kötölere Tanrı’nın getireceğı korkunç adaletli intikamı göreceklerdir.

Kötüler kendi vicdanlarının tanıklığıyla mahkûm edilecek ve ölümsüz kılınacaklardır—ama yalnızca şeytan ve onun melekleri için hazırlanmış olan sonsuz ateşte işkence görmek üzere.⁸⁵ Buna karşılık imanlılar ve seçilmişler yücelik ve onurla taçlandırılacaktır.⁸⁶ Tanrı’nın Oğıu onların adlarını Baba Tanrı’nın ve kutsal seçilmiş meleklerin önünde anacaktır; bütün gözyaşları gözlerinden silinecek;⁸⁷ ve şu anda birçok yargıç ve sivil yetkili tarafından sapkın ve kötü sayılan davaları, “Tanrı’nın Oğıu’nun davası” olarak kabul edilecektir.

Rab, lütufkâr bir ödöl olarak onlara insan yüreğinin asla tasavvur edemeyeceğı bir yüceliğı bahşedecektir. Bu nedenle Tanrı’nın vaatlerini Rabbimiz İsa Mesih’te tam olarak tatmak için o büyük günü bütün özlemimizle bekleriz.

[81] 1 Selanikliler 4:16; [82] 1 Korintliler 15:51–53; [83] Vahiy 20:12; [84] Matta 12:36;

[85] Matta 25:14; [86] Matta 10:32; [87] Vahiy 7:17

HEİDELBERG KATEKİZMİ

RABBİN GÜNÜ 1

1 S. Yaşamda ve ölümdede tek tesellin nedir?

C. Tesellim şudur ki, ben — bedenimle ve ruhumla, yaşamda ve ölümdede^[1] — kendime ait değilim;^[2]

Ama sadık Kurtarıcım İsa Mesih'e aitim.^[3]

O, kendi değerli kanıyla^[4] bütün günahlarımın bedelini tamamen ödedi^[5]

Ve beni Şeytan'ın boyunduruğundan kurtardı.^[6]

Ayrıca, Göksel Babam'ın isteği olmaksızın^[7]

Başımın tek bir teli bile düşmez;^[8]

Aslında her şey benim kurtuluşum için birlikte işler.^[9]

Mesih, Kutsal Ruhu aracılığıyla bana sonsuz yaşam^[10] güvencesi verir

Ve bundan böyle O'nun uğruna yaşamam için beni yürekten istekli ve hazır kılar.^[11]

[1] Romalılar 14:7-9; [2] 1 Korintliler 6:19-20 [3] 1 Korintliler 3:23; Titus 2:14 [4] 1 Petrus 1:18-19 [5] 1 Yuhanna 1:7, 2:2; [6] Yuhanna 8:34-36; İbraniler 2:14-15; 1 Yuhanna 3:8 [7] Yuhanna 6:39-40, 10:27-30; 2 Selanikliler 3:3; 1 Petrus 1:5; [8] Matta 10:29-31; Luka 21:16-18; [9] Romalılar 8:28; [10] Romalılar 8:15-16; 2 Korintliler 1:21-22, 5:5, Efesliler 1:13-14; [11] Romalılar 8:14

2 S. Bu tesellinin sevinciyle yaşayıp ölmek için bilmen gereken kaç şey vardır?

C. Üç şey:^[1]

Birincisi, günahımın ve çaresizliğimin ne kadar büyük olduğunu;^[2]

İkincisi, bütün günahlarımdan ve çaresizliğimden nasıl kurtarıldığımı;^[3]

Üçüncüsü, böyle bir kurtuluş için Tanrı'ya nasıl şükretmem gerektiğidir.^[4]

[1] Luka 24:46-47; Romalılar 7:24-25; 1 Korintliler 6:11; Titus 3:3-7; [2] Yuhanna 9:41, 15:22; Rom 3:9-10; 1 Yuhanna 1:10; [3] Yuhanna 17:3; Elçilerin İşleri 4:12, 10:43; Galatyalılar 3:13; [4] Matta 5:16; Romalılar 6:13; Efesliler 5:8-11; Koloseliler 3:17; 1 Petrus 2:9-12

BİRİNCİ KISIM: İNSANIN ÇARESİZLİĞİ

RABBİN GÜNÜ 2

3 S. Çaresizliğini nasıl öğreniyorsun?

C. Tanrı'nın Yasası bana bildirir.^[1]

[1] Romalılar 3:20, 7:7

4 S. Tanrı'nın Yasası bizden neyi talep eder?

C. Mesih bunu özet olarak Matta 22:37-40'ta bize öğretir:

“Tanrının Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin.”^[1]

İlk ve en önemli buyruk budur.

İlkine benzeyen ikinci buyruk da şudur: Komşunu kendin gibi seveceksin.^[2]

Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır.”^[3]

[1] Yasa'nın Tekrarı 6:5; [2] Levililer 19:18; Galatyalılar 5:14; [3] Luka 10:27

5 S. Bütün bunların hepsini kusursuz bir şekilde yerine getirebilir misin?

C. Hayır.^[1] Doğam gereği Tanrı'dan ve komşumdan nefret etmeye eğilimliyim.^[2]

[1] Romalılar 3:10-12, 23; 1 Yuhanna 1:8, 10; [2] Yaratılış 6:5, 8:21; Yeremya 17:9; Romalılar 7:23, 8:7; Efesliler 2:3; Titus 2:3

RABBİN GÜNÜ 3

6 S. Tanrı insanı böylesine kötü ve sapkın mı yarattı?

C. Hayır. Tanrı insanı iyi^[1] ve kendi suretinde^[2], yani gerçek doğrulukta ve kutsallıkta yarattı^[3];

Öyle ki, Yaraticısı olan Tanrı'yı^[4] gerçekten tanısin, O'nu bütün yüreğiyle sevsin

ve O'nu övmek ve yüceltmek için O'nunla sonsuz mutluluk içinde yaşasın.^[5]

[1] Yaratılış 1:31; [2] Yaratılış 1:26-27; [3] Efesliler 4:24; 2 Korintliler 3:18; [4] Koloseliler 3:10; [5] Mezmurlar 8

7 S. O hâlde, insanın bu bozulmuş doğası nereden gelir?

C. İlk ebeveynlerimiz Âdem ile Havva'nın Cennet'teki düşüşlerinden^[1] ve itaatsizliklerinden gelir.

Bu düşüş, doğamızı öylesine zehirlemiştir ki^[2] biz hepimiz günah içinde ana rahmine düşer

Ve günah içinde doğarız.^[3]

[1] Yaratılış 3; [2] Romalılar 5:12, 18-19; [3] Mezmurlar 14:2-3, 51:5

8 S. Biz her türlü iyiliği yapmaya tamamen aciz ve her türlü kötülüğü yapmaya eğilimli olacak kadar mı yozlaştık?

C. Evet.^[1] Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla yeniden doğmadığımız sürece, tamamen öyleyiz.^[2]

[1] Yaratılış 6:5, 8:21; Eyüp 14:4; Yeşaya 53:6; Yeremya 17:9; Yuhanna 3:6; Romalılar 7:18
[2] Yuhanna 3:3-5

RABBİN GÜNÜ 4

9 S. Tanrı, insanın yapamayacağı şeyleri Yasa'da ondan istemekle insana haksızlık etmiş olmuyor mu?

C. Hayır. Tanrı insanı Yasa'yı yerine getirebilecek bir yetenekle yarattı.^[1]

Ancak insan, Şeytan'ın kışkırtmasıyla^[2] ve kendi kasıtlı itaatsizliğiyle^[3]

Hem kendisini hem de bütün soyunu bu armağanlardan mahrum bıraktı.^[4]

[1] Yaratılış 1:31; Efesliler 4:24; [2] Yaratılış 3:13; Yuhanna 8:44; 1 Timoteos 2:13-14; [3] Yaratılış 3:6; [4] Romalılar 5:12, 18-19

- 10 **S. Tanrı, böyle bir itaatsizliğin ve isyanın cezasız kalmasına izin verir mi?**
C. Kesinlikle vermez.^[1] Tanrı, hem doğuştan getirdiğimiz günahlarımıza hem de işlediğimiz günahlara karşı son derece öfkeli.^[2]

Onları adil yargısıyla hem bu yaşamda hem de gelecek yaşamda cezalandırır.

Nitekim Kutsal Yazı şöyle der: “Yasa Kitabı’nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir.”^[3]

[1] İbraniler 9:27; [2] Mısır’dan Çıkış 34:7; Mezmurlar 5:4-6, 7:10; Nahum 1:2; Matta 25:41; Romalılar 1:18, 5:12; Efesliler 5:6; [3] Yasa’nın Tekrarı 27:26; Galatyalılar 3:10

- 11 **S. Ama Tanrı merhametli değil midir?**

C. Tanrı elbette merhametlidir;^[1] ancak adildir de.^[2]

Tanrı’nın adaleti, O’nun en yüce haşmetine karşı işlenen günahın

En ağır biçimde, yani bedeninin ve ruhunun ebedî cezasıyla cezalandırılmasını zorunlu kılar.^[3]

[1] Mısır’dan Çıkış 20:6, 34:6-7; Mezmurlar 103:8-9; [2] Mısır’dan Çıkış 20:5, 34:7; Yasa’nın Tekrarı 7:9-11; Mezmurlar 5:4-6; 2 Korintliler 6:14-16; İbraniler 10:30-31; Vahiy 14:11; [3] Matta 25:45-46

İKİNCİ KISIM: İNSANIN MESİH’TEKİ KURTULUŞU

RABBİN GÜNÜ 5

- 12 **S. Tanrı’nın adil yargısı uyarınca hem geçici hem de sonsuz cezayı hak etmiş olduğumuza göre, bu cezadan kurtulup yeniden Tanrı’nın lütfuna kavuşmamızın bir yolu yok mudur?**

C. Tanrı’nın adaleti tam bir karşılık talep eder.^[1]

Bu nedenle, bu karşılık ya bizim tarafımızdan ya da başka birisi tarafından tamamen ödenmek zorundadır.^[2]

[1] Mısır’dan Çıkış 20:5, 23:7; Romalılar 2:1-11; [2] Yeşaya 53:11; Romalılar 8:3-4

- 13 **S. Bu ödemeyi kendimiz yapabilir miyiz?**

C. Kesinlikle yapamayız. Aslında, borcumuzu her gün daha da çok artırıyoruz.^[1]

Yeşaya 9:2-3, 15:15-16; Mezmurlar 130:3; Matta 6:12, 16:26; Romalılar 2:4-5

14 S. Bizim yerimize bu borcu yaratılmış herhangi başka bir varlık ödeyebilir mi?

C. Hayır. Her şeyden önce, Tanrı insanın suçlu olduğu bir konuda başka bir yaratığı cezalandırmaz.^[1]

Ayrıca hiçbir sıradan yaratık, Tanrı'nın günaha karşı olan sonsuz gazabının ağırlığını taşıyamaz ve başkalarını cezadan kurtaramaz.^[2]

[1] Hezekiel 18:4, 20; İbraniler 2:14-18; [2] Mezmurlar 130:3; Nahum 1:6

15 S. O hâlde nasıl bir Arabulucu ve Kurtarıcı aramalıyız?

C. Öyle birini aramalıyız ki hem gerçek^[2] ve kusursuz bir insan^[2] olsun hem de bütün yaratıklardan daha güçlü, yani aynı zamanda gerçek Tanrı olsun.^[2]

[1] 1 Korintliler 15:21-22, 25-26; İbraniler 2:17; [2] Yeşaya 53:11; Yeremya 13:16; 2 Korintliler 5:21; İbraniler 7:26; [3] Yeşaya 7:14, 9:6; Yeremya 23:6; Yuhanna 1:1; Romalılar 8:3-4; İbraniler 7:15-16

RABBİN GÜNÜ 6

16 S. Arabulucu neden gerçek ve kusursuz bir insan olmak zorundadır?

C. Çünkü Tanrı'nın adaleti, insan doğasının kendi günahı için bedel ödemesini talep eder;^[1] ancak kendisi günahkâr olan birisi başkaları için bu bedeli ödeyemez.^[2]

[1] Romalılar 5:12, 15; 1 Korintliler 15:21; İbraniler 2:14-16; [2] Yeşaya 53:3-5; İbraniler 7:26-27; 1 Petrus 3:18

17 S. Peki, neden aynı zamanda gerçek Tanrı olmak zorundadır?

C. Tanrısal gücüyle^[1] kendi insan doğasında Tanrı'nın gazabının yükünü taşıyabilsin,^[2]

Bizim için doğruluğu ve yaşamı kazanabilsin^[3] ve bize bağışlayabilsin diye.^[4]

[1] Yeşaya 9:5; [2] Yasa'nın Tekrarı 4:24; Yeşaya 53:8; Mezmurlar 130:3; Nahum 1:6; Elçilerin İşleri 2:24; [3] Yeşaya 53:5, 11; 2 Korintliler 5:21; 1 Yuhanna 1:2; [4] Yuhanna 3:16; Elçilerin İşleri 20:28

- 18 **S. Peki, hem gerçek Tanrı hem de gerçek ve kusursuz bir insan olan bu Arabulucu kimdir?**
C. Tam kurtuluşumuz ve doğruluğumuz için bize verilmiş olan^[1] Rabbi-miz İsa Mesih'tir.^[2]

[1] Matta 1:21-23; Luka 2:11; 1 Timoteos 2:5, 3:16; [2] Elçilerin İşleri 4:12; 1 Korintliler 1:30

- 19 **S. Bunu nasıl biliyorsun?**

C. Kutsal Müjde bana bunu bildirir. Tanrı'nın Kendisi bu Müjde'yi ilkin Cennet'te açıkladı;^[1]

daha sonra kutsal atalar^[2] ve peygamberler^[3] aracılığıyla duyurdu, kurbanlar ve Yasa'daki törenlerle önceden gösterdi^[4]

Ve sonunda tek-doğan Oğlu aracılığıyla yerine getirdi.^[5]

[1] Yaratılış 3:15; [2] Yaratılış 12:3, 22:18, 49:10-11; [3] Yeşaya 53; Yeremya 23:5-6; Mika 7:18-20; Elçilerin İşleri 3:22-24, 10:43; Romalılar 1:2; İbraniler 1:1; [4] Levililer 1:7; Yuhanna 5:46; İbraniler 10:1-10; [5] Romalılar 10:4; Galatyalılar 4:4-5; Koloseliler 2:17; İbraniler 10:1

RABBİN GÜNÜ 7

- 20 **S. Öyleyse, bütün insanlar Âdem'de mahvoldukları gibi Mesih aracılığıyla da kurtarılırlar mı?**

C. Hayır. Yalnızca gerçek imanla Mesih'e aşılana ve O'nun bütün nimetlerine ortak kılınanlar kurtarılır.^[1]

- 21 **S. Gerçek iman nedir?**

C. Gerçek iman, yalnızca Tanrı'nın bize kendi Kelamı'nda açıkladığı her şeyin doğru olduğuna inandığım kesin bir bilgi değildir.^[1]

Aynı zamanda, Kutsal Ruh'un^[2] Müjde aracılığıyla içimde meydana getirdiği^[3] yürekten bir güvendir.^[4]

Bu güven sayesinde yalnızca başkaları için değil, benim için de,^[5]

Tanrı'nın saf lütfuyla ve Mesih'in kazanımı sayesinde^[6] bana bağışladığı günahların affına,

sonsuz doğruluğa ve kurtuluşa sahip olduğuma inanırım.^[7]

[1] Yuhanna 17:3, 17; İbraniler 11:1-3; Yakup 1:6, 2:19; [2] Elçilerin İşleri 16:4; Romalılar 1:16, 10:17; 1 Korintliler 1:21; [3] 2 Korintliler 4:13; Filipililer 1:19, 29; [4] Romalılar 4:16-21, 5:1, 10:10; İbraniler 4:16; [5] Galatyalılar 2:20; [6] Elçilerin İşleri 10:43; Romalılar 3:20-26; Galatyalılar 2:16; Efesliler 2:7-10; [7] Romalılar 1:17; İbraniler 10:10, 11:1-2

22 S. Bir Hristiyan neye inanmalıdır?

C. Müjde’de bize vaat edilen her şeye;^[1] bunların özeti, evrensel ve şüphe götürmez Hristiyan imanının esaslarında bize öğretilmiştir.

[1] Matta 28:19-20; Yuhanna 20:30-31

23 S. Bu esaslar nelerdir?

C. (Elçilerin İman Bildirgesi)

Tanrı’ya, bütün güçlere egemen olan Baba’ya, göğün ve yerin Yaratıcısı’na inanıyorum.

Efendimiz İsa Mesih’e, Tanrı’nın tek-doğan Oğlu’na inanıyorum.

Kutsal Ruh’un gücüyle gebe kalan bakire Meryem’den doğdu.

Pontius Pilatus’un yönetiminde acı çekti, çarmıha gerildi, öldü ve gömüldü;

Ölüler diyarına indi.

Üçüncü gün ölümden dirildi.

Göklere yükseldi, şimdi bütün güçlere egemen olan Baba’nın yanında oturuyor.

Yaşayanları ve ölüleri yargılamak için oradan gelecek.

Kutsal Ruh’a inanıyorum.

Kutsal Hristiyan Kilisesi’ne, kutsalların paydaşlığına, günahların bağışlanmasına,

Bedenin dirilmesine ve sonsuz yaşama inanıyorum. Âmin.

RABBİN GÜNÜ 8

24 S. Bu esaslar nasıl bölünmüştür?

C. Üç bölüme ayrılmıştır:

Birincisi, Baba Tanrı ve yaratılış hakkında;

İkincisi, Oğul Tanrı ve kurtuluşumuz hakkında;

Üçüncüsü, Kutsal Ruh Tanrı ve kutsallaştırılmamız hakkında.^[1]

[1] 1 Petrus 1:2

25 S. Yalnızca tek bir tanrısal varlık olduğuna göre^[1], neden Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'tan bahsediyorsun?

C. Çünkü Tanrı, Kelâmı'nda Kendisi'ni bu şekilde tanıtmıştır.^[2]

Bu üç ayrı Kişi — Baba, Oğul ve Kutsal Ruh — tek, gerçek ve sonsuz Tanrı'dır.

[1] Yasa'nın Tekrarı 6:4; Yeşaya 44:6, 45:5; 1 Korintliler 8:4-6; [2] Yaratılış 1:2-3; Mezmurlar 110:1; Yeşaya 61:1, 63:8-10; Matta 3:16-17, 28:18-19; Luka 4:18; Yuhanna 14:26, 15:26; 2 Korintliler 13:14; Galatyalılar 4:6; Titus 3:5-6

RABBİN GÜNÜ 9

26 S. “Tanrı’ya, bütün güçlere egemen olan Baba’ya, göğün ve yerin Yaratıcısı’na inanıyorum” dediğinde neye inanıyorsun?

C. Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası olan ebedî Baba'nın,

Yoktan göğü, yeri ve içindekilerin tümünü yarattığına;^[1]

Bunları hâlâ sonsuz bilgeliği, gücü ve ilahi takdiriyle sürdürdüğüne ve yönettiğine inanıyorum.^[2]

O'nun benim Tanrım ve Babam olduğuna inanıyorum, çünkü Mesih uğruna beni Kendisine ait kıldı.^[3]

Bu yüzden O'na o kadar güveniyorum ki,

Bedenim ve ruhum için gerekli olan her şeyi bana sağlayacağından hiç kuşku yok.^[4]

Ayrıca bu gözyaşı vadisinde karşılaşacağım her sıkıntıyı benim iyiliğime dönüştüreceğine de eminim.^[5]

Bunu yapmaya gücü yeter, çünkü O her şeye kadir Tanrı'dır^[6]; bunu yapmayı ister, çünkü O sadık bir Baba'dır.^[7]

[1] Yaratılış 1-2; Mısır'dan Çıkış 20:11; Eyüp 38-39; Mezmurlar 33:6; Yeşaya 44:24; Elçilerin İşleri 4:24, 14:15; Koloseliler 1:16; İbraniler 11:3; [2] Mezmurlar 104:2-5, 27-30, 115:3; Matta 6:30, 10:29-30; Elçilerin İşleri 17:24-25; Efesliler 1:11; İbraniler 1:3; [3] Matta 6:8; Yuhanna 1:12-13; Romalılar 8:15-16; Galatyalılar 4:4-7; Efesliler 1:5, 3:14-16; [4] Mezmurlar 55:22, 90:1-2; Matta 6:25-26; Luka 12:22-31; [5] Elçilerin İşleri 17:27-28; Romalılar 8:28; [6] Yaratılış 18:14; Romalılar 8:31-39, 10:12; [7] Çölde Sayım 23:19; Matta 6:32-33, 7:9-11

RABBİN GÜNÜ 10

27 S. Tanrı'nın ilahi takdiriyle neyi anlıyorsun?

C. İlahi takdir, Tanrı'nın her şeye gücü yeten ve her yerde hazır bulunan kudretidir.^[1]

Tanrı bu kudretle, sanki eliyle tutuyormuşçasına, göğü, yeri ve bütün yaratıkları yönetir ve ayakta tutar;^[2]

Öyle ki yaprak ve çimen, yağmur ve kuraklık,^[3] bereketli ve kıt yıllar, yiyecek ve içecek,^[4] sağlık ve hastalık,^[5] bolluk ve yoksulluk^[6] —

Kısacası başımıza gelen hiçbir şey şans eseri değildir,^[7] hepsi O'nun babacan elindendir.^[8]

[1] Yeremya 23:23-24; Elçilerin İşleri 17:24-28; [2] İbraniler 1:3; [3] Yeremya 5:24; [4] Elçilerin İşleri 14:15-17; [5] Yuhanna 9:3; [6] Eyüp 1:21; Mezmurlar 103:19; Süleyman'ın Özdeyişleri 22:2; Romalılar 5:3-5; [7] Süleyman'ın Özdeyişleri 16:33; [8] Matta 10:29; Efesliler 1:1

28 S. Tanrı'nın yaratılışı ve ilahi takdiriyle ilgili bilgi sahibi olmak bize nasıl bir fayda sağlar?

C. Sıkıntı zamanlarında sabırlı,^[1] bolluk zamanlarında şükredici olabiliriz;^[2]

Geleceğe dair de sadık Tanrımıza güvenle bakarız, çünkü yaratılmış hiçbir varlık bizi O'nun sevgisinden ayıramaz.^[3]

Bütün yaratıklar öylesine bütünüyle O'nun elindedir ki, O'nun isteği olmadan ne hareket edebilirler ne de hareket ettirilebilirler.^[4]

[1] Eyüp 1:21-22; Mezmurlar 39:10; Romalılar 5:3; Yakup 1:3; [2] Yasa'nın Tekrarı 8:10; 1 Selanikliler 5:18; [3] Mezmurlar 55:22; Romalılar 5:3-5, 8:35, 38-39; [4] Eyüp 1:12, 2:6; Mezmurlar 71:7; Süleyman'ın Özdeyişleri 21:1; Elçilerin İşleri 17:24-28; 2 Korintliler 1:10

RABBİN GÜNÜ 11

29 S. Tanrı'nın Oğlu'na neden “İsa” adı verilmiştir, bu ad ne anlama gelir?

C. Çünkü O, bizi günahlarımızdan kurtarır;^[1] ve kurtuluş ne başka bir kişide bulunabilir ne de aranabilir.^[2]

[1] Matta 1:21; İbraniler 7:25; [2] Yeşaya 43:11; Luka 2:10-11; Yuhanna 15:4-5; Elçilerin İşleri 4:11-12; 1 Timoteos 2:5

30 S. Ancak kurtuluşlarını ve güvencelerini azizlerde, kendilerinde ya da başka bir yerde arayanlar, tek Kurtarıcı olan İsa'ya gerçekten inanıyorlar mı?

C. Hayır. Her ne kadar O'na ait olduklarını söyleseler de, eylemleriyle tek Kurtarıcı olan İsa'yı inkâr ederler.^[1]

Ya İsa kusursuz bir Kurtarıcı değildir, ya da bu Kurtarıcıyı gerçek imanla kabul edenler, kurtuluşları için ihtiyaç duydukları her şeye O'nda sahiptirler.^[2]

[1] 1 Korintliler 1:12-13, 30-31; Galatyalılar 5:4; [2] Yeşaya 9:7; Matta 23:28; Yuhanna 1:16; Koloseliler 1:19-20, 2:10; 1 Yuhanna 1:7

RABBİN GÜNÜ 12

31 S. O'na neden “meshedilmiş” anlamına gelen “Mesih” adı verilmiştir?

C. Çünkü O, Baba Tanrı tarafından atanmış ve Kutsal Ruh'la meshedilmiştir;^[1]

Böylece bizim en yüce Peygamberimiz ve Öğretmenimiz olarak,^[2] kurtuluşumuzla ilgili Tanrı'nın gizli tasarısını bize bütünüyle açıklamıştır;^[3]

Bizim yegâne Başkâhinimiz olarak,^[4] kendi bedenini tek bir kurban olarak sunup bizi kurtarmıştır^[5]

Ve Baba'nın huzurunda sürekli olarak bizim için aracılık etmektedir;^[6]

Ve ebedî Kralımız olarak,^[2] Kelâmı'yla ve Ruh'uyla bizi yönetir, korur ve bizim için kazanmış olduğu kurtuluştaki bizi muhafaza eder.^[8]

[1] Mezmurlar 45:7 [İbraniler 1:9]; Yeşaya 61:1 (Luka 3:21-22, 4:18); [2] Yasa'nın Tekrarı 18:15 (Elçilerin İşleri 3:22); [3] Yuhanna 1:18, 15:15; [4] Mezmurlar 110:4 (İbraniler 7:17, 21); [5] İbraniler 9:12, 10:11-14; [6] Romalılar 5:9-10, 8:34; İbraniler 9:24; 1 Yuhanna 2:1; [7] Zekeriya 9:9 (Matta 21:5); Luka 1:33; [8] Mezmurlar 2:6; Yeşaya 61:1-2; Matta 28:18-20; Yuhanna 10:28; 1 Petrus 2:24; Vahiy 12:10-11, 19:16

32 S. Peki, sen neden bir “Hristiyan” olarak adlandırılıyorsun?

C. Çünkü imanla Mesih'in bir üyesiyim^[1] ve O'nun meshedilişine ortak oldum;^[2]

böylece O'nun adını açıkça ikrar etmeye,^[3] kendimi O'na yaşayan bir şükür kurbanı olarak sunmaya,^[4]

Bu yaşamda günaha ve Şeytan'a karşı özgür bir vicdanla mücadele etmeye,^[5]

Ve sonunda Mesih’le birlikte bütün yaratılış üzerinde sonsuza dek egemenlik sürmeye meshedildim.^[6]

[1] Elçilerin İşleri 11:26; 1 Korintliler 12:12-27; 1 Yuhanna 2:20, 27; [2] Yoel 2:28 (Elçilerin İşleri 2:17); 1 Yuhanna 2:27; [3] Markos 8:38, 10:32; Romalılar 10:9-10; İbraniler 13:15; [4] Romalılar 12:1; 1 Petrus 2:5, 9; Vahiy 1:6, 5:8, 10; [5] Galatyalılar 5:16-17; Efesliler 6:11; 1 Timoteos 1:18-19; [6] Matta 25:34; Efesliler 6:12; 2 Timoteos 2:12; Vahiy 3:21

RABBİN GÜNÜ 13

33 S. Bize de Tanrı’nın çocukları deniliyorken, neden O’na “Tanrı’nın tek-doğan Oğlu” deniliyor?

C. Çünkü yalnızca Mesih, Tanrısal doğası gereği Tanrı’nın ezeli Oğludur.^[1]
Biz ise, O’nun hatırı için, lütufla Tanrı’nın çocukları olarak evlat edinildik.^[2]

[1] Yuhanna 1:1-3, 14, 18, 3:16; Romalılar 8:32; İbraniler 1; 1 Yuhanna 4:9; [2] Yuhanna 1:12; Romalılar 8:14-17; Galatyalılar 4:6; Efesliler 1:5-6; 1 Yuhanna 3:1

34 S. Neden O’na “Efendimiz” diyorsun?

C. Çünkü altın ya da gümüşle değil, fakat artık O’nun hükmü altında yaşayalım diye kendi değerli kanıyla,^[1]
Bizi bedenimiz ve ruhumuzla birlikte^[2] günahattan ve Şeytan’ın boyunduruğundan kurtarıp satın alarak Kendisine ait kıldı.^[3]

[1] 1 Petrus 1:18-19; [2] Elçilerin İşleri 2:36; 1 Korintliler 6:20, 7:23; 1 Timoteos 2:5-6; Titus 2:14; 1 Petrus 2:9; [3] Koloseliler 1:13-14; İbraniler 2:14-15

RABBİN GÜNÜ 14

35 S. Tanrı’nın ezeli Oğlu, nasıl insan oldu?

C. Tanrı’nın ezeli Oğlu, gerçek ve sonsuz Tanrı olan ve öyle kalmaya devam eden,^[1]

Davut’un da gerçek soyundan gelsin^[2] ve günah hariç^[3] her bakımdan kardeşlerine benzesin diye,^[4]

Kutsal Ruh’un etkisiyle^[5] bakire Meryem’in etinden ve kanından gerçek bir insan doğası almıştır.^[6]

[1] Yuhanna 1:1-4, 10:30-36; Romalılar 1:3-4, 9:5; Koloseliler 1:15-17; 1 Yuhanna 5:20; [2] 2 Sam 7:12-16; Mezmurlar 132:11; Matta 1:1; Luka 1:32; Rom 1:3; [3] İbraniler 4:15, 7:26-27; [4] Filipililer 2:7; İbraniler 2:17; [5] Luka 1:35; [6] Matta 1:18-23; Yuhanna 1:14; Galatyalılar 4:4; İbraniler 2:14

36 S. Mesih'in Kutsal Ruh aracılığıyla gebe kalışı ve doğumu sana nasıl bir fayda sağlar?

C. O bizim Arabulucumuzdur;^[1] masumiyeti ve kusursuz kutsallığıyla,^[2] içinde doğmuş olduğum günahı^[3] Tanrı'nın önünde örter.^[4]

[1] 1 Timoteos 2:5-6; İbraniler 2:16-17, 9:13-15; [2] Romalılar 8:3-4; 2 Korintliler 5:21; Galatyalılar 4:4-5; 1 Petrus 1:18-19; [3] Mezmurlar 51:5; [4] Mezmurlar 32:1; 1 Yuhanna 1:9

RABBİN GÜNÜ 15

37 S. “Acı çekti” sözünden ne anlıyorsun?

C. Mesih, yeryüzündeki bütün yaşamı boyunca, ama özellikle de yaşamının sonunda, bedeninde ve ruhunda,

Bütün insanlığın günahına karşı Tanrı'nın öfkesini üstlenmiştir.^[1]

Bunu, tek kefareti kurbanı olarak çektiği acılar aracılığıyla,^[2] bizi — bedenimiz ve ruhumuzla birlikte — ebedî yargıdan kurtarmak^[3]

Ve bizim için Tanrı'nın lütfunu, doğruluğunu ve sonsuz yaşamı kazanmak için yapmıştır.^[4]

[1] Yeşaya 53; 1 Timoteos 2:6; 1 Petrus 2:2-4, 24, 3:18; [2] Mezmurlar 22:14-16; Matta 26:38; Romalılar 3:25-26, 5:6; 1 Korintliler 5:7; Efesliler 5:2; İbraniler 10:14; 1 Yuhanna 2:2, 4:10; [3] Romalılar 8:1-4; Galatyalılar 3:13; Koloseliler 1:13; İbraniler 9:12; 1 Petrus 1:18-19; [4] Yuhanna 3:16; Romalılar 3:24-26; 2 Korintliler 5:21; İbraniler 9:11

38 S. Neden Pontius Pilatus'un yargısı altında acı çekti?

C. Öyle ki, suçsuz olduğu hâlde, dünyasal bir yargıç tarafından mahkûm edilsin^[1]

Ve böylelikle Tanrı'nın bizim üzerimize dökülmesi gereken şiddetli yargısından bizi özgür kılsın diye.^[2]

[1] Luka 23:13-24; Yuhanna 19:4, 12-16; Elçilerin İşleri 4:27-28; [2] Mezmurlar 69:4; Yeşaya 53:4-5; Matta 27:24; 2 Korintliler 5:21; Galatyalılar 3:13

39 S. O'nun başka bir ölümle ölmesi yerine çarmıha gerilmiş olmasında özel bir anlam var mıdır?

C. Evet; çünkü bu olayla, benim üzerimde olan laneti kendi üzerine aldığına eminim;^[1]

Çünkü çarmıh ölümü Tanrı tarafından lanetlenmişti.^[2]

[1] Galatyalılar 3:13-14; [2] Yasa'nın Tekrarı 21:22-23; Filipililer 2:8

RABBİN GÜNÜ 16

40 S. Mesih neden ölüm acısını çekmek zorundaydı?

C. Çünkü Tanrı'nın adaleti ve gerçeği^[1] bunu gerektiriyordu; Tanrı'nın Oğlu'nun ölümü haricinde başka hiçbir şey günahlarımızın bedelini ödeyemezdi.^[2]

[1] Yaratılış 2:17; [2] Romalılar 6:23, 8:3; Filipililer 2:8; İbraniler 2:9, 14-15

41 S. Neden gömüldü?

C. Çünkü gömülmesi, gerçekten öldüğüne tanıklık edilsin diye oldu.^[1]

[1] Yeşaya 53:9; Matta 27:59-60; Yuhanna 19:38-42; Elçilerin İşleri 13:29; 1 Korintliler 15:3-4

42 S. Madem Mesih bizim için öldü, biz de neden ölmeliyiz?

C. Bizim ölümümüz, günahlarımız için bir kefarettir;
Fakat yalnızca günaha ölmek ve sonsuz yaşama giriştir.^[1]

[1] Yuhanna 5:24; Romalılar 7:24-25; Filipililer 1:21-23; 1. Selanikliler 5:9-10

43 S. Mesih'in çarmıhtaki kurbanı ve ölümü bize başka ne fayda sağlar?

C. O'nun ölümüyle, eski benliğimiz O'nunla birlikte çarmıha gerilmiş, öldürülmüş ve gömülmüştür;^[1]

Öyle ki bedeninin kötü arzuları artık bize egemen olmasın^[2] ve biz de kendimizi O'na bir şükran kurbanı olarak sunabilelim.^[3]

[1] Romalılar 6:5-11; Koloseliler 2:11-12; [2] Romalılar 6:12-14; [3] Romalılar 12:1; 2 Korintliler 5:15; Efesliler 5:1-2

44 S. İman Bildirgesi'ne neden "ölüler diyarına indi" ifadesi eklenmiştir?

C. En derin korku ve ayartı anlarında bana şu güvenceyi vermek için:

Rabbim Mesih, yalnızca çarmıhta değil, daha önce de ruhundaki tarifi edilemez ıstırap, acı ve dehşet içinde çektiği acılarla beni cehennemsel korku ve azaptan kurtarmıştır.^[1]

[1] Mezmurlar 18:5, 116:3; Yeşaya 53; Matta 26:36-46, 27:46; İbraniler 5:7-10

RABBİN GÜNÜ 17

45 S. Mesih'in dirilişi bize nasıl bir fayda sağlar?

C. Birincisi, dirilişiyle ölümü yenmiş ve ölümüyle bize kazandırdığı doğruluğa bizi ortak etmiştir.^[1]

İkincisi, gücüyle bizi şimdiden yeni bir yaşama uyandırır.^[2]

Üçüncüsü, Mesih'in dirilişi, bizim bereketli dirilişimizin kesin güvencesidir.^[3]

[1] Romalılar 4:25; 1 Korintliler 15:15-20, 54-55; 1 Petrus 1:3-5, 21; [2] Romalılar 6:5-11; Ef 2:4-6; Kol 3:1-4; [3] Romalılar 8:11; 1 Korintliler 15:12-23; Filipililer 3:20-21

RABBİN GÜNÜ 18

46 S. "Göğe yükseldi" ifadesiyle ne demek istiyorsun?

C. Mesih, öğrencilerinin gözleri önünde yerden göğe alınmıştır^[1] ve bizim yararımız için orada kalmaktadır;^[2] ta ki yeniden gelip diri ve ölüleri yargılayana kadar.^[3]

[1] Matta 26:64; Luka 24:50-51; Elçilerin İşleri 1:9-11; [2] Romalılar 8:34; Ef 4:10; İbraniler 4:14, 7:23-25, 9:11, 24; [3] Matta 24:30; Elçilerin İşleri 1:11, 3:20-21

47 S. Mesih, bize vaat ettiği gibi, dünyanın sonuna kadar^[1] bizimle değildir?

C. Mesih gerçek insandır ve gerçek Tanrı'dır.

İnsan doğasına göre şu anda yeryüzünde değildir;^[2] ancak Tanrısallığı, yüceliği, lütfu ve Ruhu bakımından bizden asla uzak değildir.^[3]

[1] Matta 28:20; [2] Matta 26:11; Yuhanna 16:28, 17:11; Elçilerin İşleri 3:19-21; İbraniler 8:4; [3] Matta 28:18-20; Yuhanna 14:16-19, 16:13; Efesliler 4:8; İbraniler 8:4

48 S. Mesih'in tanrılığının bulunduğu her yerde insanlığı da mevcut değilse, o zaman Mesih'in iki doğası birbirinden ayrılmış olmaz mı?

C. Asla; çünkü Tanrısallık kavranamaz ve her yerde hazırır.^[1]

Bu nedenle şu sonuç çıkar: Tanrısallığı, aldığı insan doğasının sınırlarının ötesindedir, ancak aynı zamanda O'nun içindedir ve O'nunla kişisel bir birlik içinde kalır.^[2]

[1] Yeremya 23:23-24; Elçilerin İşleri 7:48-49; [2] Matta 28:6; Yuhanna 1:14, 48, 3:13, 11:15; Koloseliler 2:9

49 S. Mesih'in göğe yükselişi bize ne fayda sağlar?

C. Birincisi, O gökte Babası'nın huzurunda bizim Savunucumuzdur.^[1]

İkincisi, kendi bedenimizin gökte olması, Başımız olan Mesih'in bizlerle, kendi bedeninin üyelerini, Kendisine alacağının kesin güvencesidir.^[2]

Üçüncüsü, O Ruhu'nu bize bir karşılık bereketi olarak gönderir;^[3]

Ruh'un gücüyle biz, yeryüzündekileri değil, Mesih'in Tanrı'nın sağında oturduğu göksel şeyleri ararız.^[4]

[1] Romalılar 8:34; 1 Yuhanna 2:1; [2] Yuhanna 14:2, 17:24, 20:17; Efesliler 2:4-6;

[3] Yuhanna 14:16; Elçilerin İşleri 2:33; 2 Korintliler 1:21-22, 5:5; [4] Yuhanna 14:3; Koloseliler 3:1-4; İbraniler 9:24

RABBİN GÜNÜ 19

50 S. “Şimdi Tanrı'nın sağında oturuyor” sözlerini neden söylüyoruz?

C. Mesih, kendi kilisesinin Başı olduğunu göstereceğini diye göğe yükseldi;^[1]

O, Baba'nın her şeyi aracılığıyla yönelttiği kişidir.^[2]

[1] Efesliler 1:20-23; Koloseliler 1:18; [2] Mezmurlar 110:1; Matta 28:18; Yuhanna 5:22-23; 1 Petrus 3:22

51 S. Başımız olan Mesih'in bu yüceliği bize ne fayda sağlar?

C. Birincisi, O, Kutsal Ruhu aracılığıyla, gökten kendi bedeninin üyeleri olan bizlere armağanlarını döker.^[1]

İkincisi, gücüyle bizi bütün düşmanlara karşı savunur ve korur.^[2]

[1] Elçilerin İşleri 2:33; Efesliler 4:7-12; [2] Mezmurlar 2:9, 110:1-2; Yuhanna 10:27-30; Elçilerin İşleri 2:33; 1 Korintliler 15:25-26; Vahiy 19:11-16

52 S. Mesih'in, yaşayanları ve ölüleri yargılamak için geri gelişi seni nasıl teselli ediyor?

C. Her türlü sıkıntı ve zulüm içinde, başımı kaldırıp göğe bakarım

Ve Tanrı'nın yargısı önünde benim yerime durmuş, bütün laneti benden kaldırmış olan aynı Kişi'yi beklerim.^[1]

O, hem kendi düşmanlarını ve hem de benim düşmanlarımı sonsuz mahkûmiyete atacak,

ancak beni ve bütün seçilmişleri, göksel sevinç ve yüceliğine Kendisiyle birlikte alacaktır.^[2]

[1] Luka 21:28; Romalılar 8:22-25; Filipililer 3:20-21; Titus 2:13-14; [2] Matta 25:31-46;

1. Selanikliler 4:16-17; 2. Selanikliler 1:6-10

RABBİN GÜNÜ 20

53 S. Kutsal Ruh hakkında neye inanıyorsun?

C. Birincisi, O'nun Baba ve Oğul ile birlikte gerçek ve sonsuz Tanrı olduğuna inanıyorum.^[1]

İkincisi, O'nun bana da verildiğine inanıyorum;^[2] gerçek iman aracılığıyla beni Mesih'e ve O'nun bütün bereketlerine ortak eder,^[3] beni teselli eder ve benimle sonsuza dek kalır.^[4]

[1] Yaratılış 1:1-2; Yeşaya 48:16; Matta 28:19; Elçilerin İşleri 5:3-4; 1 Korintliler 3:16, 6:19; [2] 1 Korintliler 6:19; 2 Korintliler 1:21-22; Galatyalılar 4:6; Efesliler 1:13; [3] 1 Korintliler 6:17; Galatyalılar 3:14; 1 Petrus 1:2; [4] Yuhanna 15:26; Elçilerin İşleri 9:31; [5] Yuhanna 14:16-17; Romalılar 15:13; 1 Petrus 4:14; 1 Yuhanna 4:13

RABBİN GÜNÜ 21

54 S. Sen, “Kutsal ve evrensel imanlılar topluluğu” hakkında neye inanıyorsun?

C. Şuna inanıyorum ki, Tanrı'nın Oğlu^[1], Ruhü'yla ve Kelâmı'yla^[2], dünyanın başlangıcından sonuna dek^[3], bütün insanlık arasından^[4], ebedî yaşama seçilmiş^[5] ve gerçek imanda birleşmiş^[6] bir Kilise'yi kendisi için toplar, korur ve muhafaza eder.^[7] Ben de bu Kilise'nin yaşayan bir üyesi-yim ve sonsuza dek öyle kalacağım.^[8]

[1] Yuhanna 10:11; Elçilerin İşleri 20:28; Efesliler 1:10-13, 4:11-13; Koloseliler 1:18; [2] Yeşaya 59:21; Romalılar 1:16, 10:14-17; Efesliler 5:26; [3] Yeşaya 59:21; Yuhanna 10:10; 1 Korintliler 11:26; [4] Yaratılış 26:4; Vahiy 5:9; [5] Romalılar 8:29-30; Efesliler 1:3-14, 4:3-6; [6] Mezmurlar 71:18; Yuhanna 10:28-30; Elçilerin İşleri 2:42-47; 1 Korintliler 1:8-9, 11:26; [7] Mezmurlar 129:1-5; Matta 16:18; Yuhanna 10:28-30; [8] Mezmurlar 23:6; Yuhanna 10:27-28; 1 Korintliler 1:4-9; Galatyalılar 3:28; 1 Petrus 1:3-5; 1 Yuhanna 2:19, 3:14, 19-21

55 S. Sen, “kutsallar birliği” ifadesinden ne anlıyorsun?

C. Birincisi, iman edenlerin hepsi—Rab Mesih'in üyeleri olarak—O'nunla paydaşlığa sahiptir ve O'nun tüm hazinelerine ve armağanlarına ortaktır.^[1]

İkincisi, her üye bu armağanları isteyerek ve sevinçle, diğer üyelerin hizmeti ve zenginliği için kullanmayı bir görev olarak görmelidir.^[2]

[1] Romalılar 8:32; 1 Korintliler 6:17, 12:4-7, 12-13; 1 Yuhanna 1:3; [2] Romalılar 12:4-8; 1 Korintliler 12:12-13, 20-27, 13:1-7; Filipililer 2:4-8; İbraniler 3:14

56 S. Sen, “günahların bağışlanması” hakkında neye inanıyorsun?

C. Tanrı’nın, Mesih’in kefareti sayesinde^[1], artık günahlarımı ve hayatım boyunca mücadele etmek zorunda olduğum günahlı doğamı hatırlamaya başladığına inanıyorum.^[2]

Aksine, Tanrı lütfuyla bana Mesih’in doğruluğunu bağışlayacak, böylelikle bir daha asla yargılanmayacağım.^[3]

[1] 1 Yuhanna 2:2; [2] Mezmurlar 103:3, 10-12; Yeremya 31:34; Mika 7:18-19; Romalılar 7:21-25, 8:1-4; 2 Korintliler 5:18-21; 1 Yuhanna 1:7, 2:2; [3] Yuhanna 3:17-18, 5:24; Romalılar 4:7-8, 7:18, 8:1-2; Efesliler 1:7

RABBİN GÜNÜ 22

57 S. “Bedenin dirilmesi” seni nasıl teselli ediyor?

C. Sadece ruhum bu yaşamdan hemen sonra Başlı olan Mesih’e alınmakla kalmayacak,^[1] aynı zamanda bedenim de Mesih’in gücüyle diriltilecek, ruhumla yeniden birleşecek ve Mesih’in yüceltilmiş bedenine benzetilecektir.^[2]

[1] Luka 16:21, 23:43; Filipililer 1:21-23; [2] Eyüp 19:25-27; 1 Korintliler 15:20, 42-46, 53-54; Filipililer 3:21; 1 Yuhanna 3:2

58 S. “Sonsuz yaşam” ile ilgili madde seni nasıl teselli ediyor?

C. Şimdiden yüreğimde sonsuz sevincin başlangıcını hissediyorum;^[1] bu yaşamdan sonra, hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir insan yüreğinin kavrayamadığı mükemmel bereketliliğe kavuşacağım.^[2] Bu bereketlilik, Tanrı’yı sonsuza dek öveceğim bir bereketliliktir.^[3]

[1] Yuhanna 17:3; Romalılar 14:17; 2 Korintliler 5:2-3; [2] 1 Korintliler 2:9; [3] Yuhanna 17:24; Romalılar 8:23; 1 Petrus 1:8

RABBİN GÜNÜ 23

59 S. Peki, bütün bunlara inanıyor olman şimdi sana nasıl yardım ediyor?

C. Tanrı’nın önünde Mesih’te doğuyum ve ebediyen süren yaşamın mirasçısıyım.^[1]

60 S. Tanrı'nın önünde nasıl doğrusun?

C. Yalnızca İsa Mesih'e olan gerçek imanla.^[1]

Vicdanım bana, Tanrı'nın bütün buyruklarına karşı günah işlediğimi, hiçbirini yerine getirmediğimi^[2] ve hâlâ her kötülüğe meyilli olduğumu söylese de,^[3] Tanrı, hiçbir hakkım olmadan,^[4] yalnızca saf lütfuyla,^[5] bana Mesih'in mükemmel kefareтини,^[7] doğruluğunu ve kutsallığını verir ve bana sayar^[7]; sanki hiç günah işlememişim ve hiç günahkâr olmamışım gibi, hatta sanki Mesih'in benim için yerine getirdiği itaati ben kendim yerine getirmişim gibi.^[8] Yeter ki bu armağanı iman eden bir yürekle kabul edeyim.^[9]

[1] Romalılar 3:21-28; Galatyalılar 2:16; Efesliler 2:8-9; Filipililer 3:8-11; [2] Romalılar 3:9-10; [3] Romalılar 7:23; [4] Yasa'nın Tekrarı 9:6; Hezekiel 36:22; Titus 3:4-5; [5] Romalılar 3:24; Efesliler 2:8; [6] 1 Yuhanna 2:2; [7] Romalılar 4:3-5; 2 Korintliler 5:17-19; 1 Yuhanna 2:1; [8] Romalılar 4:24-25; 2 Korintliler 5:21; [9] Yuhanna 3:18; Elçilerin İşleri 16:30-31; Romalılar 3:22, 28, 10:10

61 S. Neden sadece ve yalnızca iman aracılığıyla doğru olduğunu söylüyorsun?

C. Tanrı'yı imanımın değeriyle hoşnut ettiğim için değil; çünkü yalnızca Mesih'in ilâhî adaleti tatmini, doğruluğu ve kutsallığı Tanrı'nın önündeki doğruluğumdur.^[1] Bu doğruluğu başka hiçbir yolla değil, yalnızca imanla alabilir ve kendime ait kılabilirim.^[2]

[1] 1 Korintliler 1:30-31, 2:2; [2] Yeşaya 53:5; Romalılar 4:16, 10:10; Galatyalılar 3:22; 1 Yuhanna 5:10-12

RABBİN GÜNÜ 24

62 S. Neden iyi işlerimiz Tanrı'nın önünde doğruluğumuz ya da en azından doğruluğumuzun bir parçası olamaz?

C. Çünkü Tanrı'nın yargısının önünde geçerli olabilecek doğruluk tamamen mükemmel ve ilâhî yasaya her yönden uygun olmalıdır.^[1] Oysa bu yaşamda yaptığımız en iyi işler bile eksiktir ve günahla lekelenmiştir.^[2]

[1] Yasa'nın Tekrarı 27:26; Galatyalılar 3:10; [2] Yeşaya 64:6; Filipililer 3:12; Yakup 2:10

- 63 S. Tanrı iyi işlerimizi bu dünyada ve gelecek dünyada ödüllendireceği vaadini veriyorken, nasıl olur da iyi işlerimizin bize sağladığı hiçbir hak olmadığı söylenebilir?**

C. Bu ödül hak edışten değil, Tanrı'nın lütfundandır.^[1]

[1] Matta 5:12; Luka 17:10; Romalılar 11:6; 2. Timoteos 4:7-8; İbraniler 11:6

- 64 S. Peki, bu öğreti insanları umursamaz ve kötü yapmaz mı?**

C. Hayır; çünkü gerçek imanla Mesih'e aşılannış olanların şükran meyveleri vermemeleri imkânsızdır.^[1]

[1] Matta 7:18; Luka 6:43-45; Yuhanna 15:5; Romalılar 6:1-2

RABBİN GÜNÜ 25

- 65 S. Sadece imanla Mesih'e ve O'nun bereketlerine paydaşız; öyleyse bu iman nereden gelmektedir?**

C. Kutsal Ruh, kutsal Müjde'nin vaaz edilmesiyle^[1] yüreklerimize iman yerleştirtir^[2] ve kutsal sakramentlerin kullanılmasıyla bu imanı tasdik eder.^[3]

Filipililer 1:29; [1] Romalılar 10:17; 1 Petrus 1:23-25; [2] Yuhanna 3:5; Romalılar 10:17; 1 Korintliler 2:10-14; Efesliler 2:8; [3] Matta 28:19-20; Romalılar 4:11; 1 Korintliler 10:16

- 66 S. Sakramentler nelerdir?**

C. Sakramentler, gözle görünür kutsal işaretler ve mühürlerdir; onların kullanımı aracılığıyla Müjde'nin vaadini bize daha açık biçimde anlat-sın ve o vaadi mühürlesin diye Tanrı tarafından düzenlenmişlerdir.^[1] Tanrı'nın Müjde vaadi şudur: Çarmıhta tamamlanmış olan Mesih'in tek kurbanı sayesinde, lütfuyla bize günahların bağışlanmasını ve sonsuz yaşamı bağışlar.^[1]

[1] Yaratılış 17:11; Yasa'nın Tekrarı 30:6; Hezekiel 20:12; Romalılar 4:11; İbraniler 9:8-9; [2] Matta 26:27-28; Elçilerin İşleri 2:38; İbraniler 10:10

67 S. Peki, Kelâm ve Sakramentler, kurtuluşumuzun tek temeli olarak imanımızın İsa Mesih'in çarmıhtaki kurbanına yönelmesini mi amaçlamaktadır?

C. Evet, kesinlikle! Kutsal Ruh, bize Müjde aracılığıyla bunu öğretir ve kutsal Sakramentlerle bunu teyit eder: Kurtuluşumuzun tamamı, bizim için çarmıhta sunulmuş olan Mesih'in tek kurbanına dayanır.^[1]

[1] Elçilerin İşleri 2:41-42; Romalılar 6:3; 1 Korintliler 11:26; Galatyalılar 3:27; İbraniler 9:12

68 S. Mesih, Yeni Antlaşma'da kaç sakrament tesis etmiştir?

C. İki: Kutsal Vaftiz ve Kutsal Sofra.^[1]

[1] Matta 28:19-20; [2] 1 Korintliler 11:23-26

RABBİN GÜNÜ 26

69 S. Kutsal Vaftiz, Mesih'in çarmıhtaki tek kurbanının sana şahsen fayda sağladığını nasıl hatırlatır ve güvence verir?

C. Şöyle ki, Mesih bu dışsal yıkamayı düzenlemiş^[1] ve şu vaadi vermiştir: Nasıl ki su bedeninin kirini kesin olarak giderirse, O'nun kanı ve Ruhü da aynı kesinlikle ruhunun kirliliğini—yani bütün günahlarını—temizler.^[2]

[1] Matta 28:19-20; Elçilerin İşleri 2:38; [2] Matta 3:11; Markos 1:4; Yuhanna 1:33; Elçilerin İşleri 2:38; Romalılar 6:3-4; 1 Petrus 3:21

70 S. Mesih'in kanı ve Ruhü'yla yıkanmak ne anlama gelir?

C. Mesih'in kanı ile yıkanmak, Tanrı'nın, lütfuyla çarmıhta bizim için dökülen Mesih'in kurban kanı sayesinde günahlarımızı bağışlamış olmasıdır.^[1] Mesih'in Ruhü ile yıkanmak ise, Kutsal Ruh'un bizi Mesih'in üyeleri olarak yenilemesi ve kutsal kılmasıdır; öyle ki, giderek daha çok günaha ölelim ve kutsal, kusursuz bir yaşam sürelim.^[2]

[1] Hezekiel 36:25-27; Zekeriya 13:1; Efesliler 1:7; İbraniler 12:24; 1 Petrus 1:2; Vahiy 1:5, 7:14; [2] Yuhanna 1:33, 3:5-8; Romalılar 6:4; 1 Korintliler 6:11, 12:13; Koloseliler 2:11-12; İbraniler 9:14

71 S. Mesih, vaftiz suyuyla yıkanmış olmamızın kesinliği gibi, kendi kanı ve Ruhü'yla yıkanmış olduğumuzu nerede vaat ediyor?

C. Vaftizin kuruluşunda şöyle demiştir: "Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un

adıyla vaftiz edin.”^[1] “İman edip vaftiz olan kurtulacak, iman etmeyen ise hüküm giyecek.”^[2] Bu vaat ayrıca Kutsal Yazı’nın, vaftizi “yeniden doğuş yıkaması”^[3] ve “günahların yıkanması”^[4] olarak adlandırdığı yerlerde de tekrarlanır.

[1] Matta 28:19; [2] Markos 16:16; [3] Titus 3:5; [4] Elçilerin İşleri 22:16

RABBİN GÜNÜ 27

72 S. Suyla yapılan dışsal yıkanmanın kendisi günahları yıkar mı?

C. Hayır;^[1] yalnızca İsa Mesih’in kanı ve Kutsal Ruh bizi bütün günahlardan temizler.^[2]

[1] Ef 5:26; 1 Petrus 3:21; [2] Matta 3:11; 1 Korintliler 6:11; 1 Petrus 3:21; 1 Yuhanna 1:7

73 S. Peki, Kutsal Ruh neden vaftizi “yeniden doğuş yıkaması” ve “günahların yıkanması” olarak adlandırıyor?

C. Tanrı’nın bu şekilde konuşmak için haklı bir nedeni vardır.

Öncelikle, bize öğretmek ister ki, su bedendeki kiri nasıl gideriyorsa, Mesih’in kanı ve Ruhü da günahlarımızı aynı şekilde temizler.^[1]

Ama daha da önemlisi, bu ilahî işaret ve teminat aracılığıyla bize güvence vermek ister ki,

bedenlerimiz fiziksel olarak suyla nasıl yıkanıyor, biz de ruhsal olarak günahlarımızdan gerçekten öylece arındırıldık.^[1]

[1] 1 Korintliler 6:11; Vahiy 1:5, 7:14; [2] Elçilerin İşleri 2:38; Romalılar 6:3-4; Galatyalılar 3:27

74 S. Bebekler de vaftiz edilmeli midir?

C. Evet. Bebekler de yetişkinler gibi Tanrı’nın antlaşmasına ve halkına dahildirler.^[1]

Mesih’in kanı^[2] ve imanı etkin kılan Kutsal Ruh aracılığıyla günahların bağışlanması ve kurtuluş vaadi onlara da, yetişkinlere olduğu kadar verilmiştir.^[3]

Bu nedenle, antlaşmanın işareti olan vaftizle onlar da Hristiyan kilisesine alınmalı ve imansızların çocuklarından ayırt edilmelidirler.^[4]

Eski Antlaşma'da bu sünnetle yapıldı^[5] ve Yeni Antlaşma'da bu uygulamanın yerine vaftiz geçmiştir.^[6]

[1] Yaratılış 17:7; [2] Matta 19:14; [3] Mezmurlar 22:10; Yeşaya 44:1-3; Luka 1:14-15; Elçilerin İşleri 2:38-39, 16:31; [4] Elçilerin İşleri 10:47; 1 Korintliler 7:14; [5] Yaratılış 17:9-14; [6] Koloseliler 2:11-13

RABBİN GÜNÜ 28

75 S. Kutsal Sofra, Mesih'in çarmıhtaki tek kurbanına ve O'nun bütün bereketlerine paydaş olduğunu sana nasıl hatırlatıp güvence verir?

C. Şöyle ki: Mesih, Kendisini anmak için bana ve bütün iman edenlere bu kırılmış ekmeği yememizi ve bu kâsedan içmemizi buyurmuştur.

Bu buyrukla birlikte şu vaatler verilmiştir:^[1]

Birincisi, Rab'bin benim için kırılmış ekmeğini gözlerimle gördüğüm ve kâsenin benimle paylaştığına tanık olduğum kadar kesin olarak, Mesih'in bedeni benim için sunulmuş ve kanı benim için çarmıhta dökülmüştür.

İkincisi, Rab'bin ekmeğini ve kâsesini onu sunan hizmetkârın elinden alıp ağızımla tattığım ve bunların Mesih'in bedeninin ve kanının kesin işaretleri olarak bana verildiğini gördüğüm kadar kesin olarak, Mesih de çarmıha gerilmiş bedeni ve dökülmüş kanıyla canımı sonsuz yaşam için besler ve tazeler.

[1] Matta 26:26-28; Markos 14:22-24; Luka 22:19-20; 1 Korintliler 10:16-17, 11:23-25, 12:13

76 S. Çarmıha gerilmiş Mesih'in bedenini yemek ve dökülmüş kanını içmek ne demektir?

C. Bu, Mesih'in bütün acılarını ve ölümünü iman eden bir yürekle kabul etmek ve bu yolla günahların bağışlanmasını ve sonsuz yaşamı almak demektir.^[1]

Ama bundan daha fazlasını da ifade eder: Mesih'te ve bizde yaşayan Kutsal Ruh aracılığıyla Mesih'in kutsal bedeniyle giderek daha fazla birliğe kavuşuruz.^[2]

Bu nedenle, O gökte olsa da, biz yeryüzünde bulunsak da,^[3] biz O'nun etinden et, kemiğinden kemik olmuşuzdur;^[4]

Ve tıpkı bedenimizin üyelerinin bir ruhla yönetilmesi gibi, biz de son-suza dek aynı Ruh tarafından yaşatılır ve yönlendiriliriz.^[5]

[1] Yuhanna 6:35, 40, 47-48, 50-54; [2] Yuhanna 6:55-56; 1 Korintliler 12:13; [3] Elçilerin İşleri 1:9-11, 3:21; 1 Korintliler 11:26; Koloseliler 3:1; [4] 1 Korintliler 6:15, 17, 19; Efesliler 3:16-19, 5:29-30, 32; 1 Yuhanna 4:13; [5] Yuhanna 6:56-58, 63, 14:23, 15:1-6; Efesliler 4:15-16; 1 Yuhanna 3:24

- 77 **S. Mesih, bu kırılmış ekmeği yediklerinde ve bu kâsedan içtiklerinde, imanlıları kendi bedeniyle ve kanıyla gerçekten besleyip tazeleyeceğini nerede vaat ediyor?**

C. Rab'bin Sofrası'nın kuruluşunda:

“Ele verildiği gece Rab İsa eline ekmek aldı, şükredip ekmeği böldü ve şöyle dedi: ‘Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın.’

Aynı biçimde yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: ‘Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır. Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın.’

Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâsedan her içtiğinizde, Rabbin gelişine dek Rabbin ölümünü ilan etmiş olursunuz.”^[1]

Bu vaat, Elçi Pavlus’un şu sözlerinde de tekrar edilir:

“Tanrı’ya şükrettiğimiz şükran kâsesiyle Mesih’in kanına paydaş olmuyor muyuz?

Bölüp yediğimiz ekmekle Mesih’in bedenine paydaş olmuyor muyuz?

Ekmek bir olduğu gibi, biz de çok olduğumuz hâlde bir bedeniz. Çünkü hepimiz bir ekmeği paylaşıyoruz.”^[2]

[1] 1 Korintliler 11:23-25; [2] 1 Korintliler 10:16-17

RABBİN GÜNÜ 29

- 78 **S. Ekmek ve şarap gerçekten Mesih’in bedenine ve kanına mı dönüşür?**
C. Hayır. Nasıl ki vaftizdeki su Mesih’in kanına dönüşmez ve kendi başına günahları yıkamaz, sadece bu gerçeklerin ilahî bir işareti ve güvencesi ise,^[1] aynı şekilde Rab’bin Sofrası’ndaki kutsal ekmek de Mesih’in bedeninin kendisi olmaz,^[2] her ne kadar sakramentlerin doğasına ve diline uygun olarak Mesih’in bedeni diye adlandırılssa da.^[3]

[1] Matta 26:29; Efesliler 5:26; Titus 3:5; [2] Matta 26:26-29; 1 Korintliler 11:26-28; [3]

Yaratılış 17:10-11; Mısır’dan Çıkış 12:11, 13, 26-27, 43, 48; 1 Korintliler 10:1-4, 16-17, 26-28

- 79 **S. Öyleyse Mesih neden ekmeği kendi bedeni, kadehi de kendi kanı ya da kanındaki Yeni Antlaşma olarak adlandırıyor ve Pavlus neden bunu “Mesih’in bedenine ve kanına paydaş olmak” olarak adlandırıyor?**

C. Mesih’in bu sözleri kullanmak için iyi bir nedeni vardır.

Bize öğretmek ister ki, nasıl ekmek ve şarap bu geçici yaşamı besliyorsa, O’nun çarmıha gerilmiş bedeni ve dökülmüş kanı da ruhumuzun sonsuz yaşamı için gerçek yiyecek ve içecektir.^[1]

Ama daha da önemlisi, bu görünür işaretler ve teminat aracılığıyla bize güvence vermek ister ki,

Kutsal Ruh'un işi sayesinde, Mesih'in gerçek bedeni ve kanına, O'nu anmak için bu kutsal işaretleri ağızımızla aldığımız kadar kesin biçimde paydaş oluruz;^[2]

Ve O'nun bütün acıları ve itaati bizimmiş gibi, sanki biz kendimiz günahlarımız için acı çekmiş ve Tanrı'nın adaletini tatmin etmişiz gibi kesin olarak bize aittir.^[3]

[1] Yuhanna 6:51-55; [2] 1 Korintliler 5:16-17, 10:16-17, 11:26; [3] Romalılar 6:5-11

RABBİN GÜNÜ 30

- 80 S. Rabbin Sofrası ile Roma Katolik Ayini (Missa) arasındaki fark nedir?**
C. Rabbin Sofrası bize bildirir ki, bütün günahlarımız, İsa Mesih'in çarmıhta bir kez ve sonsuza dek gerçekleştirdiği o tek kurban aracılığıyla tamamen bağışlanmıştır.^[1]

Ayrıca bildirir ki, Kutsal Ruh bizi Mesih'e aşılabilir^[2] — O şimdi gerçek bedeniyle göklerde, ^[3] Baba'nın sağındadır ve orada tapınılmasını ister.^[4]

Oysa Roma Katolik Ayini (Missa) öğretir ki, yaşayanlar ve ölümler, Mesih'in acılarıyla bağışlanmayı ancak Mesih'in rahipler tarafından her gün onlar için yeniden kurban edilmesiyle elde ederler;

Ayrıca, Mesih'in bedensel olarak ekmek ve şarabın şekli altında bulunduğunu ve bu şekiller içinde tapınılması gerektiğini savunur.

Bu nedenle Missa, özü itibarıyla İsa Mesih'in tek kurbanının ve acısının inkârı^[5] ve lanetlenmesi gereken bir putperestliktir.

[1] Matta 26:28; Yuhanna 19:30; İbraniler 7:27, 9:12, 25-28, 10:10-12, 14; [2] 1 Korintliler 6:17, 10:16-17; [3] Yuhanna 20:17; Elçilerin İşleri 7:55-56; İbraniler 1:3, 8:1; [4] Luka 24:52; Yuhanna 4:21-24, 20:17; Elçilerin İşleri 7:55; Filipililer 3:20-21; Koloseliler 3:1; 1 Selanikliler 1:9-10; [5] Matta 4:10; İbraniler 9, 10

- 81 S. Rabbin Sofrası'na kimler gelmelidir?**

C. Kendi günahlarından dolayı yürekten kederli olan, ama buna rağmen günahlarının bağışlandığına ve kalan zayıflıklarının Mesih'in acıları ve ölümüyle örtüldüğüne imanla güvenen, ayrıca imanlarını günden güne güçlendirmeyi ve yaşamlarını Tanrı'nın isteğine uygun biçimde düzeltmeyi içtenlikle arzulayan kimseler Rabbin Sofrası'na gelmelidir.

Fakat ikiyüzlüler ve tövbe etmeyenler, kendileri için yargı yer ve içerler.^[1]

[1] Mezmurlar 51:3, 103:1-4; Matta 5:6; Yuhanna 7:37-38; 1 Korintliler 10:19-22, 11:26-32

82 S. Rabbin Sofrası'na, ikrar ettikleri ve yaşam tarzlarıyla imansız ve tanrıtanımaz olduklarını gösteren kişiler alınmalı mıdır?

C. Hayır; bu, Tanrı'nın antlaşmasına saygısızlık olur ve Tanrı'nın gazabını bütün topluluğun üzerine çeker.^[1]

Bu nedenle, Mesih'in ve elçilerinin öğretisine göre Hristiyan Kilisesi, Göklerin Krallığı'nın anahtarlarını yetkili biçimde kullanarak, böyle kimseleri yaşamlarını düzeltinceye kadar dışarıda tutmakla yükümlüdür.

[1] Mezmurlar 50:16-17; Yeşaya 1:11-17, 66:3; Yeremya 7:21-23; Matta 7:6; 1 Korintliler 11:17-34; 2 Selanikliler 3:6; Titus 3:10-11

RABBİN GÜNÜ 31

83 S. Göklerin Krallığı'nın anahtarları nelerdir?

C. Kutsal Müjde'nin vaaz edilmesi ve Hristiyan disiplini — yani kilise disiplini — Göklerin Krallığı'nın anahtarlarıdır. Bunlar aracılığıyla Göklerin Krallığı iman edenlere açılır, iman etmeyenlere kapatılır.^[1]

[1] Matta 16:18-19, 18:18; Luka 24:46-47; Yuhanna 20:21-23; 1 Korintliler 1:23-24

84 S. Kutsal Müjde'nin vaaz edilmesi Göklerin Krallığı'nı nasıl açar ve kapatır?

C. Mesih'in buyurduğu şekilde: Göklerin Krallığı, iman edenlerin hepsine duyurulup açıkça beyan edildiğinde ve her birine, Müjde'nin vaadini gerçek imanla kabul ettikleri sürece, Mesih'in kazanımı sayesinde, Tanrı'nın günahlarını gerçekten bağışladığı bildirildiğinde açılır.

Ama Göklerin Krallığı, imansızlara ve ikiyüzlülere duyurulup açıkça beyan edildiğinde, Tanrı'nın öfkesinin ve sonsuz yargısının, tövbe etmedikleri sürece üzerlerinde kaldığı bildirildiğinde kapatılır.^[1]

Tanrı, hem bu yaşamda hem de gelecek yaşamda, bu Müjde tanıklığına göre yargılar.

[1] Yeşaya 58:1; Matta 16:19; Yuhanna 3:31-36, 8:24, 20:21-23; Elçilerin İşleri 10:43; 2 Korintliler 2:15-16

85 S. Göklerin Krallığı Hristiyan disipliniyle nasıl kapatılır ve açılır?

C. Mesih'in buyurduğu şekilde: Eğer Hristiyan adını taşıyan kimseler, Hristiyanlığa aykırı bir öğretiyeye sahip olur ya da Hristiyanlığa aykırı bir yaşam sürerlerse ve kardeşçe yapılan tekrarlanan uyarılara rağmen hatalarından veya kötü yollarından vazgeçmezlerse, ihtiyarlar tarafından

Hristiyan topluluğundan dışlanırlar ve Tanrı'nın Kendisi tarafından da Mesih'in Krallığı'ndan çıkarılırlar. Ama gerçek bir düzelme vaat edip bunu gösterdiklerinde, yeniden Mesih'in ve O'nun Kilisesi'nin üyeleri olarak kabul edilirler.^[1]

[1] Matta 18:15-20; Luka 15:20-24; 1 Korintliler 5:3-5, 11-13; 2 Korintliler 2:6-11; 2 Selanikliler 3:14-15; 2 Yuhanna 10-11

ÜÇÜNCÜ KISIM: İNSANIN TANRI'YA MİNNETTARLIĞI

RABBİN GÜNÜ 32

- 86 S. Biz, kendi hak edişimiz olmadan, yalnızca lütufla, Mesih aracılığıyla çaresizliğimizden kurtarıldığımıza göre, neden yine de iyi işler yapmalıyız?

C. Çünkü Mesih, bizi kendi kanıyla kurtardıktan sonra, Kutsal Ruh'uyla da bizi kendi benzerliğinde yeniler; öyle ki bütün yaşamımızla Tanrı'ya bütün bereketleri için şükranımızı gösterelim^[1] ve O, bizim aracılığımızla övülsün.^[2] Ayrıca imanımızın meyvelerinden emin olalım^[3] ve Tanrı'ya yaraşır yaşayışımızla komşularımızı Mesih'e kazanalım.^[4]

[1] Romalılar 6:13, 12:1-2; 1 Korintliler 6:20; 1 Petrus 2:5-10; [2] Matta 5:16; 1 Korintliler 6:19-20; 1 Petrus 2:12; [3] Matta 7:17-18; Galatyalılar 5:6, 22-24; 2 Petrus 1:10-11; [4] Matta 5:14-16; Romalılar 14:17-19; 1 Petrus 2:12, 3:1-2; 2 Petrus 1:10

- 87 S. Kendi nankör ve tövbesiz yaşam tarzlarında devam edenler kurtulabilir mi?

C. Asla! Kutsal Yazı şöyle der: Hiçbir iffetsiz kişi, putperest, zina eden, hırsız, açgözlü, sarhoş, iftiracı, zorba ve benzeri kimseler Tanrı'nın Krallığı'nı miras alamayacaktır.^[1]

[1] 1 Korintliler 6:9-10; Galatyalılar 5:19-21; Efesliler 5:5-6; 1 Yuhanna 3:14-15

RABBİN GÜNÜ 33

- 88 S. Gerçek tövbenin ya da iman etmenin içeriğinde neler vardır?

C. İki şey: Eski insanın ölüp gitmesi ve yenisinin yaşama dirilmesi.^[1]

[1] Romalılar 6:4-6; 1 Korintliler 5:7; 2 Korintliler 5:17; Efesliler 4:22-24; Koloseliler 3:5-10

89 S. Eski insanın ölmesi ne anlama gelir?

C. Günahtan dolayı yürekten samimi bir keder duymak, günahtan git-tikçe daha çok nefret etmek ve ondan kaçmaktır.^[1]

[1] Mezmurlar 51:3-4, 17; Yoel 2:12-13; Romalılar 8:12-13; 2 Korintliler 7:10

90 S. Yeni insanın yaşama dirilmesi ne anlama gelir?

C. Mesih aracılığıyla Tanrı'da yürekten bir sevinç duymak^[1] ve Tanrı'nın isteğine göre, her türlü iyi işte sevgiyle ve sevinçle yaşamaktır.^[2]

[1] Mezmurlar 51:8, 12; Yeşaya 57:15; Romalılar 5:1, 14:17; [2] Romalılar 6:10-11, 7:22, 8:10-11; Galatyalılar 2:20

91 S. Peki, iyi işler nelerdir?

C. Yalnızca gerçek imandan doğan,^[1] Tanrı'nın yasasına uygun^[2] ve O'nun yüceliği için yapılan işlerdir;^[3] kendi düşüncelerimize^[4] ya da in-san geleneklerine dayananlar değil.^[5]

[1] Yuhanna 15:5; Romalılar 14:23; İbraniler 11:6; [2] Lev 18:4; 1 Samuel 15:22; Efesliler 2:10; [3] 1 Korintliler 10:31; [4] Yasa'nın Tekrarı 12:32; Yeşaya 29:13; Hezekiel 20:18, 20; [5] Çölde Sayım 15:39; Matta 15:7-9

RABBİN GÜNÜ 34

92 S. Tanrı'nın yasası nedir?

C. Tanrı bütün şu sözleri söyledi:

1. Seni Mısır diyarından, kölelik evinden çıkaran Tanrın Yahve Ben'im. Önümde benden başka tanrıların olmayacak.
2. Kendin için oyma put yapmayacaksın veya yukarıda göklerde, aşağıda yeryüzünde ya da yeryüzünün altındaki sularda hiçbir ben-zeyişimi yapmayacaksın. Onlara eğilmeyeceksin ve onlara hizmet etmeyeceksin; çünkü ben, senin Tanrın Yahve'yim, kıskanç bir Tan-rıyım; benden nefret edenlerin çocuklarında, üçüncü ve dördüncü kuşaklarda babalarının suçunu ararım, ama beni seven ve emirleri-mi tutan binlercesine iyilik ederim.
3. Tanrın Yahve'nin adını boş yere anmayacaksın, çünkü Yahve, adını boş yere ananı cezasız bırakmayacaktır.
4. Şabat gününü kutsal tutmak için hatırla. Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın; ama yedinci gün Tanrın Yahve'ye Şabattır. O gün ne sen, ne oğlun, ne kızın, ne erkek ya da kadın kölen, ne hay-vanların, ne de kentlerinde yaşayan yabancın hiçbir iş yapmayacak-

sınız. Çünkü Yahve gökleri, yeri, denizi ve içindekilerin hepsini altı günde yarattı, yedinci gün dinlendi; bu nedenle Şabat gününü kutsadı ve kutsal kıldı.

5. Babanı ve anneni onurlandır ki, Tanrın Yahve'nin sana vermekte olduğu diyarda ömrün uzun olsun.
6. Cinayet işlemeyeceksin.
7. Zina etmeyeceksin.
8. Çalmayacaksın.
9. Komşuna karşı yalan tanıklık etmeyeceksin.
10. Komşunun evine imrenmeyeceksin; komşunun karısına, kölesine, kölesine, öküzüne, eşğine veya komşuna ait olan herhangi bir şeye göz dikmeyeceksin.^[1]

[1] Mısır'dan Çıkış 20; Yasa'nın Tekrarı 5; Mezmurlar 119:9; Matta 5:17-19; Romalılar 3:31, 10:5

93 S. Bu emirler nasıl bölünmüştür?

C. İki levhaya ayrılır.^[1]

Birinci levhada dört emir vardır ve bunlar bize Tanrı'yla ilişkimizde nasıl yaşamamız gerektiğini öğretir;

İkinci levhada ise altı emir bulunur ve bunlar da komşumuza karşı sorumluluklarımızı öğretir.^[2]

[1] Mısır'dan Çıkış 34:28; Yasa'nın Tekrarı 4:13; [2] Matta 22:37-40

94 S. Tanrı birinci emirde ne ister?

C. Kurtuluşumu tehlikeye atmamak için her türlü putperestlikten,^[1] büyüculükten, batıl inançtan^[2] ve azizlere ya da başka yaratıklara dua etmekten kaçınmamı ister.^[3]

Yalnızca tek gerçek Tanrı'yı doğru tanımamı,^[4] tam bir alçakgönüllülük^[5] ve sabırla^[6] yalnız O'na güvenmemi,^[7] bütün iyiliği yalnız O'ndan beklememi,^[8] O'nu bütün yüreğimle sevmemi,^[9] O'ndan korkmamı^[10] ve O'nu yüceltmemi ister.^[11]

Kısacası, Tanrı'nın isteğine en küçük şekilde bile karşı gelmektense her şeyden vazgeçmemi ister.^[12]

[1] 1 Korintliler 6:9-10, 10:5-14; 1 Yuhanna 5:21; [2] Levililer 19:31; Yasa'nın Tekrarı 18:9-12; [3] Matta 4:10; Vahiy 19:10, 22:8-9; [4] Yuhanna 17:3; [5] 1 Petrus 5:5-6; [6] Romalılar 5:3-4; 1 Korintliler 10:10; Filipililer 2:14; Koloseliler 1:10-11; İbraniler 10:36; [7] Yeremya 17:5, 7; [8] Mezmurlar 104:27-30; Yeşaya 45:6-7; Yakup 1:17; [9] Yasa'nın Tekrarı 6:5 (Matta 22:37); [10] Yasa'nın Tekrarı 6:2; Mezmurlar 111:10; Süleyman'ın Özdeyişleri 1:7, 9:10; Matta 10:28; 1 Petrus 1:7; [11] Yasa'nın Tekrarı 6:13 (Matta 4:10), 10:20; [12] Matta 5:29-30, 10:37-39; Elçilerin İşleri 5:29

95 S. Putperestlik nedir?

C. Putperestlik, kendisini kendi Kelâmı'nda tanıtmış olan tek gerçek Tanrı'nın yerine ya da yanı sıra güvenilen bir şeyi sahiplenmek veya onu uydurmak demektir.^[1]

[1] 1 Tarihler 16:26; Mezmurlar 62:5-7, 73:25-26, 81:8-9; Matta 6:24; Yuhanna 2:23, 5:23; Galatyalılar 4:8-9; Efesliler 2:12, 5:5; Filipililer 3:19; 2 Yuhanna 9

RABBİN GÜNÜ 35

96 S. Tanrı ikinci emirde ne ister?

C. Tanrı'nın hiçbir tasvirini hiçbir biçimde yapmamamızı^[1] ve O'na, Tanrı'nın Kelâmı'nda emrettiğinin dışında hiçbir şekilde ibadet etmemizi ister.^[2]

[1] Yasa'nın Tekrarı 4:15-19; Yeşaya 40:18-25; Elçilerin İşleri 17:29; Romalılar 1:22-24; [2] Levililer 10:1-7; Yasa'nın Tekrarı 4:23-24, 12:30-32; 1 Samuel 15:22-23; Matta 15:9; Yuhanna 4:23-24

97 S. Tanrı'nın tasvir edilmesine izin var mıdır?

C. Tanrı hiçbir şekilde tasvir edilemez ve edilmemelidir.

Yaratılmış varlıklar tasvir edilebilir, ancak Tanrı'ya tapınmak veya O'na hizmet etmek amacıyla bu tür tasvirlerin yapılması veya bulundurulması yasaktır.^[1]

[1] Mısır'dan Çıkış 23:24-25, 34:13-14, 17; Çölde Sayım 33:52; Yasa'nın Tekrarı 7:5, 12:3, 16:22; 2. Krallar 18:4-5; Yeşaya 40:25; Yuhanna 1:18

98 S. Kilisede tasvirlerle, halkı eğitmek amacıyla izin verilebilir mi?

C. Hayır; çünkü Tanrı, halkının cansız tasvirlerle değil,^[1] kendi Kelâmı'nın canlı vaazı aracılığıyla öğretilmesini ister.^[1]

[1] Mezmurlar 135:15-18; Yeremya 10:8; Habakkuk 2:18-20; [2] Romalılar 10:14-17; 2. Timoteos 3:16-17; 2. Petrus 1:19

RABBİN GÜNÜ 36

99 S. Tanrı üçüncü emirde ne ister?

C. Tanrı'nın adını lanet ederek,^[1] yalan yere^[2] ya da gereksiz yeminlerle^[3] kötüye kullanmamamızı ve bu tür korkunç günahlara sessiz kalıp ortak olmamamızı ister.^[4]

Kısacası, Tanrı'nın kutsal adını yalnızca saygı ve hürmetle kullanmalı,^[5] O'nu doğru şekilde ikrar etmeli,^[6] O'na yakarmalı^[7] ve söylediğimiz ve yaptığımız her şeyde O'nu yüceltmeliyiz.^[8]

[1] Levililer 24:10-17; [2] Levililer 19:12; [3] Matta 5:37; Yakup 5:12; [4] Levililer 5:1; Süleyman'ın Özdeyişleri 29:24; [5] Mezmurlar 99:1-5; Yeşaya 45:23; Yeremya 4:2; [6] Matta 10:32-33; Romalılar 10:9-10; [7] Mezmurlar 50:14-15; 1 Timoteos 2:8; [8] Romalılar 2:24; Koloseliler 3:16-17; 1 Timoteos 6:1; 1 Petrus 3:15

100 S. Tanrı'nın adını kötüye kullanmak gerçekten bu kadar ciddi bir günah mıdır?

C. Kesinlikle evet.^[1] Hiçbir günah, O'nun adını kötülemekten daha büyük değildir ya da Tanrı'nın öfkesini bu kadar alevlendirmez; bu nedenle, Tanrı bunun ölümle cezalandırılmasını emretmiştir.^[2]

[1] Levililer 5:1; [2] Levililer 19:12, 24:15-16; Süleyman'ın Özdeyişleri 29:24-25

RABBİN GÜNÜ 37

101 S. Peki, Tanrı'nın adıyla yemin etmek caiz midir?

C. Evet; devletin bunu talep ettiği veya gerektirdiği durumlarda, Tanrı'nın yüceliği ve komşunun iyiliği için doğruluğu ve güvenilirliği korumak amacıyla Tanrı'nın adıyla yemin etmek uygundur.

Böyle bir yemin Tanrı'nın Kelâmı'nda temellidir^[1] ve Eski ve Yeni Antlaşma'daki kutsallar tarafından doğru bir şekilde kullanılmıştır.^[2]

[1] Yasa'nın Tekrarı 6:13, 10:20; Yeşaya 48:1; Yeremya 4:1-2; İbraniler 6:16; [2] Yaratılış 21:24, 31:53-54; Yeşu 9:15, 19; 1 Samuel 24:22; 1 Krallar 1:29-30; Romalılar 1:9; 2 Korintliler 1:23

102 S. Azizler veya başka yaratılmışlar üzerine yemin etmek caiz midir?

C. Asla; çünkü meşru bir yemin, yürekleri bilen Tanrı'yı gerçeğin tanığı olarak çağırmak ve yanlış yere yemin edersem beni cezalandırmasını istemektir.^[1]

Bu onur hiçbir yaratığa ait değildir.^[2]

[1] Romalılar 9:1; 2 Korintliler 1:23; [2] Yeremya 5:7; Yeşaya 65:16; Matta 5:34-37, 23:16-22; Yakup 5:12

RABBİN GÜNÜ 38

103 S. Tanrı dördüncü emirde ne ister?

C. Birincisi, Müjde hizmetinin ve bu hizmete yönelik eğitimin sürdürülmesini ister;^[1] özellikle kutsal dinlenme gününde Tanrı halkının toplandığı ibadetlere gayretle katılmamızı,^[2] Tanrı'nın Kelâmı'nı öğrenmemizi,^[3] sakramentlere katılmamızı,^[4] Rab'be topluca yakarmamızı^[5] ve yoksullar için Hristiyan'a yaraşır biçimde bağışlarda bulunmamızı ister.^[6]

İkincisi, yaşamımızın her gününde kötü işlerimizden dinlenmemizi, Rab'in Ruhu aracılığıyla içimizde çalışmasına izin vermemizi ve böylece bu yaşamda sonsuz Şabat'a başlamamızı ister.^[7]

[1] Yasa'nın Tekrarı 6:4-9, 20-25; 1 Korintliler 9:13-14; 1 Timoteos 2:2, 3:13-17, 4:13-14, 5:17; Titus 1:5; [2] Yasa'nın Tekrarı 12:5-12; Mezmurlar 40:9-11, 68:26; Elçilerin İşleri 2:42-47; 2 Timoteos 2:2, 15; İbraniler 10:23-25; [3] Romalılar 10:14-17; 1 Korintliler 14:19-33; 1 Timoteos 4:13; [4] 1 Korintliler 11:23-24, 33; [5] 1 Korintliler 14:16; Koloseliler 3:16; 1 Timoteos 2:1-2, 8-10; [6] Mezmurlar 50:14; 1 Korintliler 16:2; 2 Korintliler 8-9; [7] Yeşaya 66:23; Elçilerin İşleri 20:7; Galatyalılar 6:6; İbraniler 4:9-11

RABBİN GÜNÜ 39

104 S. Tanrı beşinci emirde ne ister?

C. Babama ve anneme^[1] ve üzerimde yetkili kıldığı herkese^[2] bütün onuru, sevgiyi ve sadakati göstermemi ister; kendimi onların iyi öğretişlerine ve terbiyesine gerekli itaatle tabi kılmamı; ayrıca onların zayıflıklarına ve kusurlarına sabırla katlanmamı ister; çünkü Tanrı bizi onların eliyle yönetmeyi istemiştir.^[3]

[1] Yaratılış 9:24-25; Mısır'dan Çıkış 21:17; Süleyman'ın Özdeyişleri 1:8-9, 4:1, 15:20, 20:20; Efesliler 6:1-6, 22; Koloseliler 3:18, 20-24; [2] Matta 22:21; Romalılar 13:1, 2-7; 1 Petrus 2:18; [3] Yasa'nın Tekrarı 27:16, 32:24; Süleyman'ın Özdeyişleri 13:24, 30:17; Efesliler 6:4, 9; Koloseliler 3:19, 21; 1 Timoteos 2:1-2, 5:17; İbraniler 13:17-18

105 S. Tanrı altıncı emirde ne ister?

C. Komşumu küçümsememeli, ondan nefret etmemeli, ona hakaret etmemeli ya da onu öldürmemeliyim—ne düşüncelerimle, ne sözlerimle, ne bakışımda ya da jestlerimde ve kesinlikle fiilî davranışımla—ve başkalarının böyle davranışlarına ortak olmamalıyım.^[1]

Bunun yerine tüm intikam duygularını bırakmalıyım.^[2] Ayrıca kendime zarar vermemeli veya kendimi umursamazca tehlikeye atmamalıyım.

^[3] Cinayeti önlemek amacıyla devletin kılıçla donatılmış olması da bu amaçladır.^[4]

[1] Yaratılış 9:6; Levililer 19:17-18; Matta 5:21-22, 26:52; [2] Süleyman'ın Özdeyişleri 25:21-22; Matta 5:25, 18:35; Romalılar 1:19, 12:19; Efesliler 4:26; [3] Matta 4:7, 26:52; Romalılar 13:11-14; Koloseliler 2:23; [4] Yaratılış 9:6; Mısır'dan Çıkış 21:14; Matta 18:6-7; Romalılar 13:4

106 S. Bu emir yalnızca cinayetten mi bahseder?

C. Tanrı, cinayeti yasaklayarak bize, cinayetin kökü olan kıskançlık,^[1] nefret,^[2] öfke^[3] ve intikamcılıktan nefret ettiğini öğretir.

Tanrı'nın gözünde bütün bunlar cinayetin gizli biçimleridir.^[4]

[1] Romalılar 1:28-32; [2] 1 Yuhanna 2:9-11; [3] Galatyalılar 5:19-21; Yakup 2:13; [4] 1 Yuhanna 3:15; Yakup 1:19, 3:16

107 S. Peki, komşumuzu yukarıda belirtilen şekillerde öldürmememiz yeterli midir?

C. Hayır. Tanrı, kıskançlık, nefret ve öfkeyi yasaklayarak bizden komşumuzu kendimiz gibi sevmemizi;^[1] onlara karşı sabırlı, barışsever, nazik,^[2] merhametli^[3] ve dostça davranmamızı;^[4] onları elimizden geldiğince zarardan korumamızı^[5] ve hatta düşmanlarımıza bile iyilik yapmamızı ister.^[6]

[1] Matta 7:12, 22:39; Romalılar 12:10; [2] Romalılar 12:18; Galatyalılar 6:1-2; Efesliler 4:2; [3] Matta 5:7; Luka 6:36; [4] Romalılar 12:10; [5] Mısır'dan Çıkış 23:5; [6] Matta 5:9, 44-45; Romalılar 12:20-21; Koloseliler 3:12-14

RABBİN GÜNÜ 41

108 S. Tanrı yedinci emirde ne ister?

C. Tanrı her türlü iffetsizliği mahkûm eder;^[1] bu yüzden biz de onu bütün yüreğimizle tiksiniyerek reddetmeli^[2] ve kutsal evlilik içerisinde ya da dışında^[3] namuslu ve iffetli bir yaşam sürmeliyiz.^[4]

[1] Levililer 18:27-30; Efesliler 5:3-5; [2] Yahuda 22-23; [3] 1 Korintliler 7:1-9; İbraniler 13:4; [4] 1 Selanikliler 4:3-8

109 S. Tanrı bu emirde yalnızca zina ve benzeri utanç verici günahları mı yasaklar?

C. Hayır. Biz bedenimiz ve ruhumuzla Kutsal Ruh'un tapınağıyız ve Tanrı her ikisinin de temiz ve kutsal tutulmasını ister.

Bu nedenle Tanrı, bütün iffetsiz eylemleri, bakışları, sözleri,^[1] düşünceleri ve arzuları^[2] ve insanı bunlara yöneltebilecek her şeyi yasaklamaktadır.^[3]

[1] 1 Korintliler 6:18-20; Efesliler 5:3-4; [2] Matta 5:27-30; [3] 1 Korintliler 15:33; Efesliler 5:18-19

RABBİN GÜNÜ 42

110 S. Tanrı sekizinci emirde neyi yasaklar?

C. Tanrı yalnızca yetkililer tarafından cezalandırılan açık hırsızlık^[1] ve soygunu^[2] yasaklamakla kalmaz; komşumuzun malını zorla ya da yasal bir görünüm altında elde etmeye yönelik her türlü kötü hile ve düzeni de yasaklar.^[3]

Bunlara yanlış ölçü ve tartılar,^[4] hileli ticaret, sahte para, aşırı faiz^[5] ve Tanrı'nın yasakladığı diğer bütün yollar dahildir.

Ayrıca Tanrı her türlü açgözlülüğü^[6] ve O'nun armağanlarının faydasızca israf edilmesini de yasaklar.^[7]

[1] 1 Korintliler 6:10; [2] Mısır'dan Çıkış 22:1; 1 Korintliler 5:9-10, 6:9-10; [3] Mika 6:9-11; Markos 3:14; Luka 3:14; Yakup 1:5-6; 1 Selanikliler 4:6; Süleyman'ın Özdeyişleri 11:1, 16:11; [4] Yasa'nın Tekrarı 25:13-15; Hezekiel 45:9-10; [5] Mezmurlar 15:5; Luka 6:35; [6] Luka 12:15; 1 Kor 6:10; Ef 5:5; [7] Süleyman'ın Özdeyişleri 5:10, 21:20, 23:20-21; Luka 16:10-13; Yuhanna 6:12; 1 Tim 6:10

111 S. Tanrı bu emirde senden ne ister?

C. Elimden geldiğince ve caiz olduğu ölçüde komşumun iyiliğini desteklememi; başkalarının bana nasıl davranmasını istiyorsam, ben de onlara öyle davranmamı;^[1] ve yoksullara ihtiyaçları içinde yardım edebileyim diye sadakatle çalışmamı ister.^[2]

[1] Matta 7:12; [2] Yaratılış 3:19; Yeşaya 58:5-10; Galatyalılar 6:9-10; Efesliler 4:28; Filipililer 2:4; 1 Timoteos 6:6-7

RABBİN GÜNÜ 43

112 S. Tanrı dokuzuncu emirde ne ister?

C. Hiç kimseye karşı yalancı tanıklık etmemeli,^[1] kimsenin sözlerini çarpıtmamalı,^[2] dedikodu yapmamalı veya iftira etmemeliyiz;^[3] hiçbir kimseyi düşüncesizce ya da dinlemeden yargılamaya katılmamalıyız.^[4]

Aksine, Tanrı'nın gazabına uğramamak için, şeytanın işleri olan^[5] her türlü yalanı ve aldatmacayı kesinlikle reddetmeliyiz.^[6]

Mahkemede ve her yerde gerçeği sevmeli, onu açıkça söylemeli ve dürüstçe kabul etmeliyiz;^[7] ayrıca komşumuzun onurunu ve itibarını korumak ve yüceltmek için elimizden geleni yapmalıyız.^[8]

[1] Süleyman'ın Özdeyişleri 19:5, 9; [2] Mezmurlar 15:3; [3] Romalılar 1:28-30; [4] Matta 7:1-2; Luka 6:37; [5] Süleyman'ın Özdeyişleri 12:22, 13:5; [6] Yuhanna 8:44; [7] 1 Korintliler 13:6; Efesliler 4:25; [8] Yuhanna 7:24, 51; Koloseliler 4:6; 1 Petrus 2:21, 23, 3:9, 4:8

RABBİN GÜNÜ 44

113 S. Tanrı onuncu emirde ne ister?

C. Tanrı'nın emirlerinden herhangi birine karşı en küçük bir arzu veya düşüncenin bile yüreğimizde doğmamasını ister; aksine, bütün yüreğimizle günahattan nefret etmemizi ve bütün doğruluktan sevinç duymamızı ister.^[1]

[1] Mezmurlar 19:7-14, 139:23-24; Süleyman'ın Özdeyişleri 4:23; Matta 15:11, 19-20; Romalılar 7:7-8; Yakup 1:14-15

114 S. Peki, Tanrı'ya dönenler bu emirleri kusursuz bir biçimde yerine getirebilir mi?

C. Hayır. Bu yaşamda en kutsal olanlar bile bu itaate yalnızca küçük bir başlangıç yapabilirler.^[1] Yine de ciddi bir iradeyle, yalnızca bazılarına değil, Tanrı'nın bütün emirlerine göre yaşamaya başlarlar.^[2]

[1] Vaiz 7:20; Romalılar 7:14-15; 1 Korintliler 13:9; 1 Yuhanna 1:8-10; [2] Eyüp 9:2-3; Mezmurlar 1:1-2, 19:13; Romalılar 7:22-25; Filipililer 3:12-16; Yakup 2:10-11

115 S. Madem bu yaşamda hiç kimse On Emir'i tamamen yerine getiremez, Tanrı neden bunların bu kadar açık bir şekilde vaaz edilmesini ister?

C. Birincisi, bütün yaşamımız boyunca günahlı doğamızı daha çok tanıyalım^[1] ve böylece günahların bağışlanmasını ve Mesih'teki doğruluğu daha istekle arayalım diye.^[2]

İkincisi, gayret etmekten hiç vazgeçmeyelim ve Kutsal Ruh'un lütfu için Tanrı'ya dua etmeyi sürdürelim ki, Tanrı'nın benzerliğine göre git-tikçe yenilenelim ve bu yaşamdan sonra amacımıza, yani yetkinliğe ulaşalım.^[3]

[1] Mezmurlar 32:5; 1 Yuhanna 1:9; [2] Romalılar 3:19-26, 7:7, 24-25; [3] Mezmurlar 51:12; Matta 5:6; 1 Korintliler 9:24-25; Filipililer 3:12-14; 1 Yuhanna 3:1-3

RABBİN GÜNÜ 45

116 S. Hristiyanlar neden dua etmelidir?

C. Çünkü dua, Tanrı'nın bizden talep ettiği şükürün en önemli parçasıdır.^[1]

Ayrıca, Tanrı lütfunu ve Kutsal Ruh'unu yalnızca bu armağanları sürekli olarak ve içten bir özlemle Kendisi'nden isteyen ve bunlar için Kendisine şükredenlere verir.^[2]

[1] Mezmurlar 50:14-15, 116:12-19; 1. Selanikliler 5:16-18; [2] Matta 7:7-8, 13:12; Luka 11:9-13; Efesliler 6:18

117 S. Tanrı bizi işitmesi için nasıl dua etmemizi ister?

C. Birincisi, yürekte dua etmeliyiz;^[1] yalnızca kendisini Kelâmı'nda bize tanıtan tek gerçek Tanrı'ya,^[2] O'nun bizden istememizi buyurduğu her şeyi O'ndan dilemeliyiz.^[3]

İkincisi, ihtiyacımızı ve çaresizliğimizi tam olarak kavramalıyız ki^[4] Tanrı'nın yüce huzurunda kendimizi alçaltalım.^[5]

Üçüncüsü, şu sarsılmaz temele dayanmalıyız:^[6] Her ne kadar buna layık olmasak da Tanrı dualarımızı mutlaka işitecektir,^[7] çünkü Rabbimiz Mesih'in hatırı için bunu bize Kelâmı'nda vaat etmiştir.^[8]

[1] Yuhanna 4:22-24; [2] Romalılar 8:26; 1 Yuhanna 5:14; [3] Mezmurlar 27:8; [4] 2 Tarihler 20:12; [5] Mezmurlar 2:10, 34:18; Yeşaya 66:2; [6] Romalılar 10:14; Yakup 1:6; [7] Daniel 9:17-18; Yuhanna 14:13-16; [8] Mezmurlar 143:1; Matta 7:8; Luka 18:13

118 S. Tanrı bizden Kendisi'nden ne istememizi buyurmuştur?

C. Rabbimiz Mesih'in bize bizzat öğretmiş olduğu duada özetlediği gibi, ruh ve beden için gerekli olan her şeyi.^[1]

[1] Matta 6:33; Filipililer 4:6; Yakup 1:17; 1 Petrus 5:7

119 S. Bu dua nedir?

C. Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın.

Krallığın gelsin.

Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun.

Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver ve bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi,

Sen de bizim suçlarımızı bağışla.

Ayartılmamıza izin verme.

Bizi kötü olandan kurtar.

Çünkü krallık ve güç ve yücelik Sonsuzlara dek senindir! Âmin.^[1]

[1] Matta 6:9-13; Luka 11:2-4

RABBİN GÜNÜ 46

120 S. Mesih neden bize Tanrı'ya "Babamız" diye hitap etmemizi buyurmuştur?

C. Duamızın başlangıcında bizde dua etmenin temelini oluşturan çocuksu bir saygı ve güveni uyandırır diye.

Çünkü Tanrı, Mesih aracılığıyla bizim Babamız olmuştur ve biz O'ndan imanla istediğimiz şeyi, yeryüzündeki babalarımızın bize geçici iyilikleri esirgemesinden çok daha az esirgeyecektir.^[1]

[1] Yeşaya 63:16; Matta 7:9-11; Luka 11:11-13; 1 Petrus 1:17

121 S. Neden “göklerdeki” ifadesi kullanılmıştır?

C. Tanrı’nın göksel yüceliğini dünyasal biçimde düşünmeyelim ve O’nun her şeye kadir gücünden,^[1] bedenimiz ve ruhumuz için gerekli olan her şeyi bekleyelim diye.^[2]

[1] Yeremya 23:23-24; Elçilerin İşleri 17:24-27; [2] 1 Krallar 8:28; Mezmurlar 115:3; Matta 6:25-34; Romalılar 8:10:12, 31-32

RABBİN GÜNÜ 47

122 S. Birinci dilek ne anlama gelir?

C. “Adın kutsal kılınsın” demek:

Bizi, Seni gerçekten tanımaya yardım et;^[1]

Bütün işlerinde açığa çıkan kudretin, hikmetin, iyiliğin, adaletin, merhametin ve gerçeğin için

Seni yüceltmeye, onurlandırmaya ve övmeye yönlendir.^[2]

Ayrıca bu şu anlama gelir:

Yaşamımızın her yönünü—düşüncelerimizi, sözlerimizi ve eylemlerimizi—öyle yönlendir ki,

Senin adın bizden ötürü asla kötülenmesin, bilakis daima onurlandırılın ve yüceltilsin.^[3]

[1] Mezmurlar 119:105; Yeremya 9:23-24, 31:33-34; Matta 16:17; Yuhanna 17:3; Yakup 1:5; [2] Mısır’dan Çıkış 34:5-8; Mezmurlar 119:137, Mezmurlar 145; Yeremya 32:16-20; Luka 1:46-55, 68-75; Rom 11:33-36; [3] Mezmurlar 71:8, 16, 92:1-2, 100:3-4, 115:1; Matta 5:16; Efesliler 1:16-17

RABBİN GÜNÜ 48

123 S. İkinci dilek ne anlama gelir?

C. “Krallığın gelsin” demek:

Bizi Kelamınla ve Ruhunla öyle yönet ki, Sana gitgide daha çok boyun eğelim.^[1]

Kiliseni koru ve büyüt.^[2]

Şeytan’ın işlerini yok et;

Sana karşı isyan eden her gücü

Ve kutsal Kelâmına karşı kurulan her komployu ortadan kaldır.^[3]

Bütün bunları, Krallığın tam anlamıyla gelene kadar yap;^[4]

O zaman Sen her şeyde her şey olacaksın.^[5]

[1] Mezmurlar 119:5, 105, 143:10; Matta 6:33; [2] Mezmurlar 51:18, 122:6-7; Matta 16:18; Elçilerin İşleri 2:42-47; [3] Romalılar 16:20; 1 Yuhanna 3:8; [4] Romalılar 8:22-23; Vahiy 22:17, 20; [5] Mezmurlar 102:12-13; 1 Korintliler 15:24, 28; İbraniler 12:28; Vahiy 11:15

RABBİN GÜNÜ 49

124 S. Üçüncü dilek ne anlama gelir?

C. “Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin isteğin olsun” demek:
Bize ve bütün insanlara yardım et ki, kendi irademizden vazgeçelim^[1]
Ve hiçbir itiraz etmeden Senin isteğine uyalım,
Çünkü yalnızca Senin isteğin iyidir.^[2]
Herkesin kendi görevini ve çağrısını,
Gökteki melekler gibi^[3] istekle ve sadakatle yerine getirmesine yardım et.^[4]

[1] Matta 16:24; [2] Matta 7:21, 16:24-26; Luka 22:42; Romalılar 12:1-2; Titus 2:11-12;
[3] 1 Korintliler 7:17-24; Efesliler 6:5-9; [4] Mezmurlar 103:20-21; Romalılar 12:2; İbraniler 13:21

RABBİN GÜNÜ 50

125 S. Dördüncü dilek ne anlama gelir?

C. “Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver” demek:
Bütün fiziksel ihtiyaçlarımızı karşıla ki,^[1] her iyiliğin tek kaynağının Sen olduğunu bilelim^[2]
ve ne kendi çabamızın ne de Senin armağanlarının, Senin bereketin olmadan bize hiçbir yarar sağlamayacağını anlayalım.^[3]
Bu nedenle, güvenimizi bütün yaratılmışlardan çekip yalnızca Sana dayandırmayı öğrenelim.^[4]

[1] Mezmurlar 104:27-30, 145:15-16; Matta 6:25-34; [2] Elçilerin İşleri 14:17, 17:25-28; Yakup 1:17; [3] Yasa'nın Tekrarı 8:3; Mezmurlar 37:3-7, 16-17, 127:1-2; 1 Korintliler 15:58; [4] Mezmurlar 55:22, 62, 146; Yeremya 17:1-8; İbraniler 13:5-6

RABBİN GÜNÜ 51

126 S. Beşinci dilek ne anlama gelir?

C. “Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, Sen de bizim suçlarımızı bağışla” demek:

Mesih’in kanı uğruna, biz zavallı günahkârlara işlediğimiz hiçbir suç
Ve bize sürekli yapışan kötülüğü sayma;^[1]
Bizi bağışla, çünkü biz de Senin içimizdeki lütfunun kanıtı olarak,
Komşularımızı bütün yüreğimizle bağışlamaya hazırız.^[2]

[1] Mezmurlar 51:1-7, 143:2; Romalılar 8:1; 1 Yuhanna 2:1-2; [2] Mezmurlar 51:5-7; Matta 6:14-15, 18:21-35; Efesliler 1:7

RABBİN GÜNÜ 52

127 S. Altıncı dilek ne anlama gelir?

C. “Ayartılmamıza izin verme; bizi kötü olandan kurtar” demek:

Biz öylesine zayıfız ki, kendi başımıza bir an bile ayakta duramayız;^[1]
Üstelik yeminli düşmanlarımız—Şeytan,^[2] dünya^[3] ve kendi benliğimiz^[4]—bizi durmadan ayartmaya çalışır.

Bu nedenle, ya Rab, Kutsal Ruhunun gücüyle bizi öyle koru ve güçlendir ki,

bu ruhsal savaşta yenilmeyelim,
Ama düşmanlarımıza kararlılıkla direnelim^[5]
Ve sonunda tam zaferi kazanalım.^[6]

[1] Mezmurlar 103:14-16; Yuhanna 15:1-5; [2] 2 Korintliler 11:14; Efesliler 6:10-13; 1 Petrus 5:8-9; [3] Yuhanna 15:18-21; [4] Romalılar 7:23; Galatyalılar 5:17; [5] Matta 10:19-20, 26:41; Markos 13:33; Romalılar 5:3-5; [6] 1 Korintliler 10:13; 2 Korintliler 12:7; 1 Selanikliler 3:13, 5:23-24

128 S. Bu duayı nasıl tamamlarsın?

C. “Çünkü krallık, güç ve yücelik sonsuzlara dek senindir.”

Bu şu anlama gelir: Bütün bu dilekleri senden diliyoruz,

Çünkü her şeye gücü yeten Kralımız olarak,

Bize iyi olan her şeyi vermeye hem istekli hem de muktedirsın;^[1]

Öyle ki bütün övgüleri sonsuza dek biz değil, senin kutsal adın alsın.^[2]

[1] Romalılar 10:11-13; 2 Petrus 2:9; [2] Mezmurlar 115:1; Yeremya 33:8-9; Yuhanna 14:13

129 S. “Âmin” ne anlama gelir?

C. “Âmin” demek, bu gerçekten ve kesinlikle böyle olsun demektir!

Çünkü Tanrı’nın duamı işittiği kesinliği,

Benim yüreğimde bu şeyleri O’ndan dilemekte duyduğum isteğimden çok daha güçlüdür.^[1]

[1] Mezmurlar 145:18-19; Yeşaya 65:24; 2 Korintliler 1:20; 2 Timoteos 2:13

DORDRECHT KANONLARI

HOLLANDA'DA TARTIŞMA KONUSU OLAN BEŞ ÖĞRETİ NOKTASI
HAKKINDA DORDRECHT SİNODU'NUN KARARI
1618–1619

Birinci Ana Öğreti Noktası

İlahi Seçilmişlik ve Reddedilmişlik

Tanrısal Önceden Belirleme Hakkındaki ve Sinod'un Tanrı Kelâmı'na Uygun ve Bugüne Kadar Reform Kiliselerinde Benimsenmiş Olduğunu İlan Ettiği Yargı, Aşağıdaki Birkaç Maddede Ortaya Konulmuştur

Madde 1: Tanrı'nın Bütün İnsanları Mahkûm Etme Hakkı

Tüm insanlar, Âdem'de günah işlediklerinden, lanet hükmü ve ebedî ölüm altında kalmışlardır. Tanrı, bütün insan soyunu günah içinde ve lanet altında bırakmayı ve günahları sebebiyle mahkûm etmeyi irade etseydi, hiç kimseye haksızlık yapmış olmazdı. Elçiye ait şu sözlerde belirtildiği üzere: “Her ağız kampsın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin” (Romalılar 3:19),

“Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı” (Romalılar 3:23),

“Çünkü günahın ücreti ölümdür” (Romalılar 6:23).

Madde 2: Tanrı'nın Sevgisinin Açığa Çıkışı

Fakat Tanrı sevgisini şöyle göstermiştir: Biricik Oğlu'nu dünyaya gönderdi; öyle ki O'na iman eden hiç kimse yok olmasın, aksine sonsuz yaşama kavuşsun. “Tanrı biricik Oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O'nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi” (1 Yuhanna 4:9). “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16).

Madde 3: Müjde'nin Vaaz Edilmesi

İnsanlar imana getirilebilsin diye Tanrı, bu sevinçli haberi dilediği kişilere ve dilediği zamanda duyurmak üzere müjdecileri merhametiyle gönderir. Bu

hizmet aracılığıyla insanlar tövbeye ve çarmıha gerilmiş Mesih'e iman etmeye çağrılırlar. "Ama iman etmedikleri kişiye nasıl yakaracaklar? Duymadıkları kişiye nasıl iman edecekler? Tanrı sözünü yayan olmazsa, nasıl duyacaklar? Sözü yaymaya gönderilmezlerse, sözü nasıl yayacaklar?" (Romalılar 10:14-15).

Madde 4: Müjde'ye Verilen İki Tepki

Bu müjdeye iman etmeyenlerin üzerinde Tanrı'nın gazabı durmaktadır. Ama onu kabul eden ve Kurtarıcı İsa'yı gerçek ve diri bir imanla kucaklayanlar, O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından ve yok oluştan kurtarılır; onlara sonsuz yaşam armağanı verilir.

Madde 5: İmansızlığın ve İmanın Kaynağı

İmansızlığın ve diğer tüm günahların nedeni ya da suçluluğu hiçbir şekilde Tanrı'dan değil, insandan kaynaklanır; oysa İsa Mesih'e iman ve O aracılığıyla kurtuluş Tanrı'nın karşılıksız bir armağanıdır.

Yazılmış olduğu gibi: "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır" (Efesliler 2:8). "Çünkü Mesih uğruna size yalnız Mesih'e iman etme... ayrıcalığı da verildi." (Filipililer 1:29).

Madde 6: Tanrı'nın Ezeli Kararı

Bazılarının Tanrı'dan iman armağanını alması, bazılarının ise almaması, Tanrı'nın ezeli kararından kaynaklanır. Zira: "Bunları ta başlangıçtan bildiren Rab, işte böyle diyor" (Elçilerin İşleri 15:18). "Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı..." (Efesliler 1:11).

Bu karara göre Tanrı, seçilmiş olanların — yürekleri ne kadar katı olursa olsun — yüreklerini merhametle yumuşatır ve onları imana yöneltir; seçilmemiş olanları ise adil yargısıyla kendi kötülüklerinde ve kalplerinin katılığında bırakır.

Böylece, aynı şekilde yıkıma mahkûm olan insanlar arasında Tanrı'nın hem merhametli hem adil olan bu derin ayırıcı işlemi açıkça görülür. Bu, Tanrı Kelâmı'nda açıklanan seçilmişlik ve reddedilmişlik kararıdır. Kötü, murdar ve karar-sız zihinler bu gerçeği kendi yıkımlarına yol açacak şekilde çarpıtır; fakat kutsal ve dindar ruhlar için bu karar sözle anlatılamaz bir tesellidir.

Madde 7: Seçilmişlik

Seçilmişlik, Tanrı'nın değişmez kararıdır. Tanrı, kendi isteğinin özgür iyiliğine göre ve yalnızca lütufla, insanlığın kendi suçu nedeniyle masumiyet durumundan düşerek günaha ve yıkıma uğramış olan tüm insan soyu arasından, belirli sayıda kişiyi Mesih'te kurtuluşa seçmiştir.

Tanrı, Mesih'i ezelden beri seçilmişlerin Arabulucusu, Baş ve kurtuluşun temeli olarak belirlemiştir.

Bu seçilmiş kişiler doğaları gereği diğerlerinden ne daha iyi ne de daha layıktırlar; aksine herkesle birlikte aynı ortak sefaletin içindedirler. Tanrı, bu kişileri Mesih'e vermeye, O'nun aracılığıyla kurtarmaya, Tanrı Kelâmı ve Ruhu ile onları etkili bir biçimde çağırıp paydaşlığına çekmeye; onlara gerçek imanı, aklanmayı ve kutsallaşmayı bağışlamaya; onları Oğlu'nun paydaşlığında güçlü bir şekilde korumaya ve sonunda da merhametinin bir göstergesi ve yüce lütfunun övgüsü olarak yüceltmeye karar vermiştir.

Yazılmış olduğu gibi: "O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti..." (Efesliler 1:4-6). Ve başka bir yerde: "Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti" (Romalılar 8:30).

Madde 8: Tek Bir Seçilmişlik Kararı

Seçilmişlik konusunda çeşitli tasarılar yoktur; hem Eski hem de Yeni Antlaşma dönemlerinde kurtulacak olan herkes için tek ve aynı seçilmişlik kararı söz konusudur. Zira Kutsal Yazılar, Tanrı'nın isteğinin iyi iradesinin, amacının ve tasarısının bir olduğunu bildirir. Bu irade uyarınca O, bizi ezelden beri hem lütfâ hem de yüceliğe, kurtuluşa ve kurtuluş yoluna seçmiş; bu yolda yürümemizi de önceden düzenlemiştir.

Madde 9: Öngörülen İmana Dayanmayan Seçilmişlik

Bu seçilmişlik, öngörölmüş iman, imana dayalı itaat, kutsallık ya da insandaki herhangi başka iyi bir özellik ya da eğilime dayanmamaktadır; yani ön koşul, neden ya da şart olarak bunlara bağlı değildir. Aksine, insanlar iman etmeye, iman itaatine, kutsallığa vb. seçilmişlerdir. Dolayısıyla seçilmişlik, kurtuluşu sağlayan her türlü iyiliğin kaynağıdır; iman, kutsallık ve kurtuluşun diğer armağanları ile nihayetinde sonsuz yaşam, bu seçilmişliğin meyveleri ve sonuçları olarak ortaya çıkar. Elçinin şu sözünde belirtildiği gibi: "O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti" (Efesliler 1:4).

Madde 10: Tanrı'nın Hoşnutluğuna Dayanan Seçilmişlik

Bu hak edilmemiş seçilmişliğin tek nedeni Tanrı'nın iyi iradesidir. Bu irade, insanların olası tüm nitelik ve eylemleri arasından bazılarını kurtuluş şartı olarak seçmiş olması anlamına gelmez; aksine Tanrı, günahlı insanlar arasından bazı kişileri kendisi için kendi mülkü olarak seçmeyi uygun görmüştür. Yazılmış olduğu gibi: "Çocuklar henüz doğmamış, iyi ya da kötü bir şey yapmamışken, Tanrı Rebeka'ya, 'Büyüğü küçüğüne kulluk edecek' dedi. Öyle ki, Tanrı'nın seçim yapmaktaki amacı yapılan işlere değil, kendi çağrısına dayanarak sürsün. Yazılmış olduğu gibi, "Yakup'u sevdim, Esav'dan ise nefret ettim" (Romalılar

9:11-13). “Sonsuz yaşam için belirlenmiş olanların hepsi iman etti” (Elçilerin İşleri 13:48).

Madde 11: Değiştirilemeyen Seçilmişlik

Tanrı'nın kendisi hikmetli, değişmez, her şeyi bilen ve her şeye gücü yeten olduğu gibi, O'nun gerçekleştirmiş olduğu seçilmişlik de kesintiye uğratılamaz, değiştirilemez, geri alınamaz ya da geçersiz kılınamaz. Seçilmişler reddedilemez ve onların sayısı azaltılamaz.

Madde 12: Seçilmişliğin Güvencesi

Seçilmiş olanlar, uygun zamanda — farklı derecelerde ve ölçülerde de olsa — bu ebedî ve değişmez seçilmişliklerine dair güvenceye ulaşırlar. Bu güvenceye Tanrı'nın gizli ve derin şeylerini araştırarak değil; Tanrı Kelâmı'nda belirtilen seçilmişliğin değişmez meyvelerini kendi yaşamlarında ruhsal bir sevinç ve kutsal bir haz ile gözlemleyerek ulaşırlar — örneğin Mesih'e gerçek iman, Tanrı'ya karşı evlatça bir saygı, günah için Tanrısal bir hüznün, doğruluk için acıkma ve susama gibi.

Madde 13: Bu Güvencenin Meyvesi

Bu seçilmişliğin bilinci ve kesinliği, Tanrı çocuklarına her gün O'nun huzurunda alçakgönüllülükle eğilmek, merhametinin derinliklerine hayranlıkla tapınmak, kendilerini arındırmak ve kendilerine bu kadar büyük bir sevgiyi ilk olarak gösteren Tanrı'ya ateşli bir sevgiyle karşılık vermek için başka bir nedendir. Seçilmişlik öğretisinin dikkate alınması, Tanrı'nın buyruklarına uyma konusunda gevşekliğe ya da dünyevi bir güven duygusuna yol açmak şöyle dursun; aksine, bu tür etkiler Tanrı'nın adil yargısına göre, seçilmişliğin lütfuyla boş yere oynayan ve seçilmişlerin yollarında yürümeyi reddedenlerde görülen aceleci bir küstahlıktan ya da boş ve küstah sözlerden kaynaklanır.

Madde 14: Seçilmişliğin Doğru Öğretilmesi

İlahi seçilmişlik öğretisi, Tanrı'nın en bilge tasarısıyla peygamberler, Mesih'in kendisi ve elçiler tarafından bildirilmiş ve hem Eski hem de Yeni Antlaşma olan Kutsal Yazıları'nda yazılı hâle getirilmiştir. Bu nedenle, seçilmişlik öğretisi Tanrı'nın kilisesinde — onun için özel olarak tasarlandığı üzere — uygun zaman ve yerde, sağduyulu bir ruhla, dindar ve kutsal bir tarzda yine de ilan edilmelidir. Ancak bu, Yüceler Yücesi'nin yollarını boş yere araştırmadan; Tanrı'nın en kutsal adının yüceliği ve halkının diri bir tesellisi amacıyla yapılmalıdır.

Madde 15: Reddedilmişlik

Seçilmişliğin ebedî ve hak edilmemiş lütfunu daha net açıklayan şey, Kutsal Yazılar'ın bariz tanıklığıdır: Tanrı'nın ebedî seçiminde herkes değil, yalnızca ba-

zıları seçilmiş; bazıları ise seçilmemiş ve Tanrı'nın ebedi seçişinde **atlanmıştır**. Tanrı, tamamen özgür, en adil, sorgulanamaz ve değişmez iyi iradesine dayanarak şu kararı vermiştir: Bu kişileri — kendi suçlarıyla içine daldıkları ortak sefalet içinde — bırakmak; onlara kurtaran iman ve dönüşüm lütfunu bahsetmek; fakat sonunda, kendi yollarına terk edilerek ve adil yargısı altında, yalnızca imansızlıklarından değil, bütün diğer günahlarından ötürü onları ebediyen mahkûm edip cezalandırmak; böylece adaletini göstermek. İşte bu, reddedilmişlik kararıdır; bu karar Tanrı'yı asla günahın yaratıcısı yapmaz (bunu düşünmek bile küfürdür!); aksine O'nu korkunç, sorgulanamaz, adil bir Yargıç ve öç alıcı olarak ortaya koyar.

Madde 16: Reddedilmişlik Öğretisine Verilen Tepkiler

Henüz Mesih'te canlı bir iman, ruhsal güvence, vicdan huzuru, evlatça itaate gayret ve Mesih aracılığıyla Tanrı'da övünme gibi belirtileri etkin bir biçimde deneyimlemeyen buna rağmen yine de Tanrı'nın bu lütufları bizde işlemek üzere belirlediği araçlara bağlı kalmaya devam edenler, reddedilmişlikten söz edildiğinde ürkmemeli, kendilerini reddedilmişler arasında saymamalıdır. Aksine, bu araçları kararlılıkla kullanmaya devam etmeli ve yürekten gelen bir arzuyla, huşu ve alçakgönüllülük içinde daha bol bir lütuf zamanını beklemelidirler. Tanrı'ya dönmeyi, yalnızca O'nu hoşnut etmeyi ve ölümlü bedenden kurtulmayı içtenlikle isteyen, fakat arzuladıkları iman ve dindarlık yolunda ilerlemeyi henüz sağlayamayanların ise bu öğreti karşısında korkuya kapılmaları için çok daha az nedenleri vardır. Çünkü merhametli Tanrı, “tüten fitili söndürmeyecek, ezik kamışı kırmayacaktır” diye vaat etmiştir. Ne var ki Tanrı'yı ve Kurtarıcı İsa Mesih'i unutmuş, kendilerini tamamen dünyanın kaygılarına ve beden zevklerine kaptırmış olanlar, ciddi bir şekilde Tanrı'ya dönmedikleri sürece, bu öğreti karşısında haklı olarak korkmalıdır.

Madde 17: İmanlıların Ölmüş Küçük Çocuklarının Kurtuluşu

Tanrı'nın isteği hakkında hüküm verirken, Tanrı'nın Kelâmı'ndan yola çıkmalıyız. Bu Kelâm, imanlıların çocuklarının doğaları gereği değil, lütuf antlaşması uyarınca — ki bu antlaşma hem onları hem de ebeveynlerini kapsar — kutsal olduğunu bildirir. Bu nedenle, Tanrı'nın imanlı ebeveynlerin çocuklarını henüz küçük yaşlardayken bu hayattan çağırmaı uygun gördüğü durumlarda, dindar ebeveynlerin, çocuklarının seçilmişliği ve kurtuluşu hakkında şüpheye düşmeleri için bir neden yoktur.

Madde 18: Seçilmişlik ve Reddedilmişlik Karşısında Doğru Tutum

Seçilmişliğin hak edilmemiş lütfu ve reddedilmişliğin adil sertliği hakkında yakınanlara, elçiyle birlikte şöyle cevap veriyoruz: “Ama, ey insan, sen kimsin

ki Tanrı'ya karşılık veriyorsun?" (Romalılar 9:20) ve Kurtarıcımızın şu sözünü hatırlatıyoruz: "Kendi paramla istediğimi yapmaya hakkım yok mu?" (Matta 20:15). Biz ise bu gizli şeyler karşısında saygı dolu bir hayranlıkla elçinin sözleriyle haykırıyoruz: "Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır! "Rab'bin düşüncesini kim bilebildi? Ya da kim O'nun öğütçüsü olabildi?" "Kim Tanrı'ya bir şey verdi ki, Karşılığını O'ndan isteyebilsin?" Her şeyin kaynağı O'dur; her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için var oldu. O'na sonsuza dek yücelik olsun! Âmin." (Romalılar 11:33-36)

Hataların Reddiyesi

Hollanda Kiliselerinin Bir Süredir Sarsılmasına Yol Açan Hatalar

Seçilmişlik ve reddedilmişlik konusundaki Hristiyan öğretinin ortaya konmasının ardından, Sinod şu öğretildekilerin hatalarını reddeder:

Reddiye 1

İman edecek ve imanla birlikte iman itaatinde sabırla dayanacak olanları kurtarmaya dair Tanrı'nın iradesinin, kurtuluş için seçilmişlik kararının bütünü ve tamamı olduğunu; Tanrı'nın Kelâmı'nda bu karara ilişkin başka hiçbir şeyin açıklanmadığını öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü bu kişiler saf olanları kandırır ve Kutsal Yazılar'a açıkça karşı gelir. Zira Kutsal Yazılar, Tanrı'nın yalnızca iman edecek olanları kurtarmayı istediğini değil, aynı zamanda ezelden beri belirli kişileri seçtiğini, bu kişilere diğerlerinden farklı olarak zaman içinde Mesih'e iman etmeyi ve sabırla dayanmayı başlatacağını bildirir.

Yazılmış olduğu gibi: "Dünyadan bana verdiğin insanlara senin adını açıkladım" (Yuhanna 17:6); "Sonsuz yaşam için belirlenmiş olanların hepsi iman etti" (Elçilerin İşleri 13:48);

ve: "O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti" (Efesliler 1:4).

Reddiye 2

Tanrı'nın ebedî yaşama seçişinin çeşitli türlerde olduğunu; bunlardan birinin genel ve belirsiz, diğerinin ise özel ve belirli olduğunu; özel ve belirli seçilişin de kimi zaman eksik, geri alınabilir, kesin olmayan (şartlı); kimi zaman ise tamamlanmış, geri alınamaz, kesin ve mutlak olduğunu öğretenlerin hatası reddedilir.

Aynı şekilde, imana yönelik bir seçilişin ve kurtuluşa yönelik başka bir seçilişin olduğu; yani bir kişinin aklanmaya yönelik imana seçilmiş olabileceği hâlde, kurtuluşa kesin olarak seçilmemiş olabileceği görüşü de reddedilir.

Çünkü bu, Kutsal Yazılar'dan tamamen bağımsız, insan hayal gücüyle uydurulmuş bir görüştür. Seçilmişlik öğretisini tahrif eder ve kurtuluşumuzun altın zincirini koparır:

“Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti” (Romalılar 8:30).

Reddiye 3

Kutsal Yazılar'da seçilmişlik öğretisi bağlamında Tanrı'nın iyi iradesi ve amacının, bazı kişilerin diğerlerinden ayrılarak seçilmesi anlamına gelmediğini; aksine Tanrı'nın olası tüm durumlar ya da mevcut düzen içinden — yasanın işleri de dâhil olmak üzere — doğası gereği hak edilmeyen iman eylemini ve iman itaatinin eksik biçimini kurtuluşun şartı olarak seçtiğini ve bunu lütfuyla tam bir itaat sayarak ebedî yaşam ödülüne layık kabul ettiğini ileri sürenlerin hatası reddedilir.

Çünkü bu zararlı görüş, Tanrı'nın iyi iradesini ve Mesih'in kazanımlarını geçersiz kılar; insanları lütufla aklanma gerçeğinden ve Kutsal Yazılar'ın sadeliğinden yararsız tartışmalara sürükler; ayrıca elçinin şu sözlerini yalanlar: “Tanrı bizi yaptıklarımıza göre değil, kendi amacına ve lütfuna göre kurtarıp kutsal bir yaşama çağırdı. Bu lütuf bize zamanın başlangıcından önce Mesih İsa'da bağışlanmıştı.” (2 Timoteos 1:9)

Reddiye 4

Seçilmişlikte imanın daha baştan şu şartlara bağlı olduğunu; yani insanın doğanın ışığını doğru biçimde kullanması, doğru, iddiasız, alçakgönüllü ve yumuşak huylu olması ve ebedî yaşama yönelmiş hâle gelmesi gerektiğini — sanki seçilmişlik bu niteliklere bağılıymış gibi — ileri sürenlerin hatası reddedilir.

Çünkü bu, Pelagius'un öğretisini andırır ve elçinin şu sözleriyle açıkça çelişir:

“Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık. Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz. Tanrı bizi Mesih İsa'da, Mesih'le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu. Bunu, Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda sergilemek için yaptı. İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.” (Efesliler 2:3–9)

Reddiye 5

Belirli kişilerin kurtuluşu eksik ve kesin olmayan biçimde seçilmelerinin, önceden görülmüş iman, dönüş, kutsallık ve dindarlık gibi yeni başlamış ya da bir

süre devam etmiş erdemlere dayandığını; buna karşılık tam ve kesin seçilmişliğin ise iman, dönüş, kutsallık ve dindarlıkta sona kadar sabırla dayanılacağından önceden görülmüş olmasına bağlandığını; ayrıca bunun, seçilmiş olanı seçilmemiş olandan daha layık kılan, lütfekâr ve İncil'e uygun bir liyakat oluşturduğunu ileri süren görüş reddedilir. Buna bağlı olarak, iman, iman itaatine dayalı doğruluk, kutsallık, dindarlık ve sabırla dayanmanın, yüceliğe dair değişmez seçilmişliğin meyveleri değil; bu seçilmişlik olmaksızın gerçekleşmeyen önkoşullar ve nedenler olduğu iddiası da reddedilir.

Çünkü bu öğreti, Kutsal Yazılar'ın tamamına karşıdır. Yazılar açıkça şunu vurgular: “Öyle ki, Tanrı'nın seçim yapmaktaki amacı yapılan işlere değil, kendi çağrısına dayanarak sürsün” (Romalıları 9:11–12); “Sonsuz yaşam için belirlenmiş olanların hepsi iman etti” (Elçilerin İşleri 13:48); “Kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti” (Efesliler 1:4); “Siz beni seçmediniz, ben sizi seçtim” (Yuhanna 15:16); “Eğer bu, lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir” (Romalıları 11:6); “Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu'nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur” (1 Yuhanna 4:10).

Reddiye 6

Her seçilmişliğin değişmez olmadığı; Tanrı'nın kararı ne olursa olsun bazı seçilmişlerin yok olabileceği ve gerçekten de ebedî olarak yok olduğuna dair öğretiyi reddedilir.

Bu korkunç hata Tanrı'yı değişken kılar, dindarların seçilmişlik güveninden aldığı teselliği yıkar ve Kutsal Yazılar'a açıkça karşı gelir. Çünkü Kutsal Yazılar, seçilmişlerin saptırılmayacağını öğretir: “Öyle ki, ellerinden gelse, seçilmiş olanları bile saptıracaklar” (Matta 24:24);

“Beni gönderenin isteği, bana verdiklerinden hiçbirini yitirmemem...” (Yuhanna 6:39);

“Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti” (Romalıları 8:30).

Reddiye 7

Bu yaşamda yüceliğe yönelik değişmez bir seçilmişliğin ne meyvesinin, ne bilincinin ne de güvencesinin bulunduğunu; ayrıca varsa bile bu güvencenin değişken ve koşula bağlı olabileceğini ileri sürenlerin hatası reddedilir.

Çünkü belirsiz bir güvence düşüncesi yalnızca saçma olmakla kalmaz, kutsalların deneyimine de aykırıdır.

Onlar, seçilmişlik bilinçleriyle elçiyle birlikte sevinir ve Tanrı'nın bu armağanına övgüler sunarlar (Efesliler 1); Mesih'in buyruğuna uyarak, adlarının

göklerde yazılı olmasına sevinirler: "...adlarınızın gökte yazılmış olmasına sevinin." (Luka 10:20).

Aynı zamanda, şeytanın kızgın oklarına karşı bu seçilmişlik bilincini bir kalkan gibi kullanırlar ve şöyle sorarlar: "Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak?" (Romalılar 8:33).

Reddiye 8

Tanrı'nın, yalnızca kendi adil iradesine dayanarak, Âdem'in düşüşüyle günah ve mahkûmiyetin ortak durumunda bazılarını bırakmayı ya da iman ve değişim için gerekli lütfu iletmede bazılarını es geçmeyi kararlaştırmadığını ileri sürenlerin hatası reddedilir.

Çünkü Kutsal Yazı açıkça şöyle der: "Demek ki Tanrı dilediğine merhamet eder, dilediğinin yüreğini nasırlaştırır" (Romalılar 9:18). Ve yine: "Göklerin Egemliği'nin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi, ama onlara verilmedi" (Matta 13:11). Aynı şekilde: "Baba, yerin ve göğün Rabbi! Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim. Evet Baba, çünkü böyle yapmak senin hoşuna gitti" (Matta 11:25-26).

Reddiye 9

Tanrı'nın neden bir halka diğerinden önce müjdeyi gönderdiğinin yalnızca ve tamamen Tanrı'nın kendi iyi iradesine dayanmadığını; aksine bunun, müjde kendilerine ulaştırılmayan öteki halklardan daha iyi ve daha layık olmalarından kaynaklandığını öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü Musa bu görüşü, İsrail halkına hitap ederken şu sözlerle reddeder: "Gökler de göklerin gökleri de yeryüzü ve içindeki her şey Tanrınız RAB'bin dir. Öyleyken RAB atalarınızı sevdi, onlara bağlandı. Bugün olduğu gibi, onların soyu olan sizleri bütün halkların arasından seçti" (Yasa'nın Tekrarı 10:14-15). Ve Mesih şöyle dedi: "Vay haline, ey Horazin! Vay haline, ey Beytsayda! Sizlerde yapılan mucizeler Sur ve Sayda'da yapılmış olsaydı, çoktan çul kuşanıp kül içinde oturarak tövbe etmiş olurlardı." (Matta 11:21)

İkinci Ana Öğreti Noktası

Mesih'in Ölümü ve Bu Sayede İnsanların Kurtuluşu Üzerine

Madde 1: Tanrı'nın Adaletinin Gerekthirdiğı Ceza

Tanrı yalnızca en yüce merhamet sahibi değıl, aynı zamanda en yüce adalet sahibidir. O'nun adaleti (kendini Kelâmı'nda açıkladığı üzere), sonsuz yüceliğine karşı işlediğimiz günahların sadece geçici değıl, hem bedende hem de ruhta ebedi cezaıyla cezalandırılmasını gerektirir.

Ve bu cezadan, ancak Tanrı'nın adaletine tatmin edici bir cevap verilirse kaçabiliriz.

Madde 2: Mesih'in Sağladığı Tatmin

Biz ne bu tatmin edici cevabı verecek güce sahibiz, ne de kendimizi Tanrı'nın gazabından kurtarabiliriz. Bu nedenle Tanrı, sonsuz merhametiyle, bizim kefilimiz olmak üzere biricik Oğıu'nu vermeyi uygun görmüştür. O, bizim yerimize "günah" yapılmış ve "lanetlenmiştir"; öyle ki Tanrı'nın adaletini bizim adımıza tatmin etsin.

Madde 3: Mesih'in Ölümünün Sonsuz Değeri

Tanrı Oğıu'nun ölümü, günahattan dolayı sunulan tek ve tamamen yeterli kurban ve tatmindir. Sonsuz değere ve kıymete sahiptir; tüm dünyanın günahlarını gidermek için fazlasıyla yeterlidir.

Madde 4: Bu Sonsuz Değerin Nedenleri

Bu ölümün sonsuz değerinin ve gücünün nedeni şudur: Bu ölümü gerçekleştiren kişi — bizim için bir Kurtarıcı olması gerektiğı üzere — sadece gerçek bir insan ve kutsallıkta mükemmel biri değıl, aynı zamanda Tanrı'nın tek-doğan Oğıu'dur; Baba ve Kutsal Ruh'la aynı ezeli ve sonsuz özdendir.

Ayrıca bu ölüm, bizim günahlarımız sebebiyle hak ettiğimiz Tanrı gazabının ve lanetinin yükünü taşımıştır.

Madde 5: Müjdenin Herkese Duyurulması Buyruğu

Müjdenin vaadi şudur: Çarmıha gerilmiş Mesih'e iman eden hiç kimse yok olmayacak, aksine sonsuz yaşama kavuşacaktır. Bu vaat, tövbe ve iman etme buyruğuyla birlikte, Tanrı'nın iyi iradesi uyarınca müjdeyi ulaştırdığı bütün halklara ve kişilere ayırım gözetmeksizin ve kayırmaksızın duyurulmalı ve ilan edilmelidir.

Madde 6: İmansızlık İnsanın Sorumluluğudur

Müjdeyle çağrılan birçok kişinin tövbe etmemesi ve Mesih'e iman etmeyip imansızlık içinde mahvolması, Mesih'in çarmıhta sunduğu kurbanın herhangi bir eksikliğinden kaynaklanmaz; tamamen onların kendi suçu ve sorumluluğudur.

Madde 7: İman Tanrı'nın Armağanıdır

Gerçekten iman eden ve Mesih'in ölümü aracılığıyla günahattan ve yıkımdan kurtarılan herkes, bu nimeti kendi liyakatinden değil, yalnızca Mesih'te kendilerine ezelden beri verilmiş olan Tanrı'nın lütfundan alır.

Madde 8: Mesih'in Ölümünün Kurtaran Etkinliği

Bu, Baba Tanrı'nın tamamen özgür tasarısı, en lütfkâr isteği ve amacıdır:

Oğlu'nun değerli ölümünün diriltici ve kurtarıcı etkisi yalnızca seçilmiş olanlara ulaşsın; yalnızca onlara aklayan iman armağanı verilsin ve bu armağan aracılığıyla şaşmaz biçimde kurtuluşa eriştirilsin.

Yani Tanrı'nın isteği şudur: Mesih, çarmıhta döktüğü kanla — ki bu kan Yeni Antlaşma'yı mühürlemiştir — her halktan, oymaktan, milletten ve dilden, ezelden beri kurtuluşa seçilmiş ve Baba tarafından O'na verilmiş olanların hepsini ve yalnızca onları etkin biçimde kurtarsın. Onlara iman bağışlasın; bu iman ve Kutsal Ruh'un diğer tüm kurtaran armağanlarını ölümüyle onlar için satın almış olsun. Onları hem asli hem de fiilî tüm günahlardan — ister imandan önce ister sonra işlenmiş olsun — arındırsın; onları sonuna dek sadakatle korusun ve sonunda her türlü leke ve kusurdan arınmış olarak kendi huzurunda yüceliğe eriştirsin.

Madde 9: Tanrı'nın Tasarısının Yerine Gelmesi

Seçilmişlere yönelik ezeli sevgiden doğan bu tasarı, dünyanın başlangıcından bugüne dek güçlü bir şekilde yürütülmüştür ve bundan sonra da, cehennem kapıları buna karşı boş yere direnmeye çalışsa da, bu tasarı gerçekleşmeye devam edecektir.

Bunun sonucu olarak, seçilmişler her biri kendi zamanında bir araya toplanacak ve Mesih'in kanı üzerine kurulu bir imanlılar topluluğu — yani kilise — daima var olacaktır. Bu kilise, kendisi uğruna bir damat gibi çarmıhta canını veren Mesih'i sadakatle seven, O'na kararlılıkla ibadet eden ve hem bu dünyada hem de sonsuzluk boyunca O'nu Kurtarıcısı olarak yücelten imanlılar topluluğudur.

Hataların Reddiyesi

Doğru öğretileri ortaya koyan Sinod, aşağıdakileri öğretişlerin hatalarını reddeder:

Reddiye 1

Baba Tanrı'nın, isim olarak kimseyi kurtarmak için sabit ve kesin bir planı olmaksızın Oğlu'nu çarmıhta ölüme mahkûm ettiğini; dolayısıyla Mesih'in ölümlüyle elde edilen kurtuluşun gerekliliği, yararlılığı, değeri ve elde edilen kurtuluşun aslında hiçbir bireye uygulanmamış olsa bile, bozulmadan ve tamamen mükemmel, eksiksiz ve bütün olarak kalabileceği öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü bu öğreti, Baba'nın hikmetini ve İsa Mesih'in kazanımlarını aşağılar ve Kutsal Yazılar'a aykırıdır. Kurtarıcımız şöyle der: "Ben koyunlarımın uğruna canımı veririm... Ben onları tanırım" (Yuhanna 10:15, 27). Peygamber Yeşaya da Kurtarıcı hakkında şöyle der: "Canını suç sunusu olarak sunarsa soyundan gelenleri görecektir ve günleri uzayacaktır. RAB'in istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek" (Yeşaya 53:10). Son olarak, bu görüş, kilise hakkındaki iman esasımızı da zedeler.

Reddiye 2

Mesih'in ölümünün amacının, kanı aracılığıyla lütuf antlaşmasını fiilen kurmak değil; yalnızca Baba'nın insanla yeniden ilişki kurma hakkını — ister lütuf ister işler temelli olsun — elde etmek olduğunu öğretenlerin hatası reddedilir. Çünkü bu, Kutsal Yazılar'ın şu öğretisine aykırıdır: "İsa daha iyi bir antlaşmanın kefilidir" (İbraniler 7:22); "Mesih... yeni antlaşmanın aracısı oldu" (İbraniler 9:15); "Vasiyet ancak ölümden sonra geçerli olur" (İbraniler 9:17).

Reddiye 3

Mesih'in sağladığı tatminle, hiç kimsenin **Mesih'in bu tatminini kurtuluştaki etkili kılan imanı hak etmediği**; ancak bu tatminin, Baba'ya insanlarla yeni bir

ilişki kurma ve kendi belirlediği yeni koşulları dayatma yetkisi ya da tam iradesini kazandırdığı, bu koşulların yerine getirilmesinin ise insanın özgür seçimine bağlı olduğu, dolayısıyla ya hepsinin ya da hiçbirinin bu koşulları yerine getirmesinin mümkün olduğu öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü bu kişiler Mesih'in ölümünün değerini düşürmekte, onun sağladığı en önemli fayda ve sonuçları tümüyle yadsımakta ve böylece Pelagiusçuluğun yanılığını yeniden canlandırmaktadırlar.

Reddiye 4

Baba Tanrı'nın Mesih'in ölümü aracılığıyla yaptığı yeni lütuf antlaşmasının, Mesih'in kazanımlarını imanla kabul edenlerin Tanrı önünde aklanması ve kurtulması anlamına gelmediğini; aksine Tanrı'nın, yasanın mükemmel itaat şartını geri çekerek imanın kendisini ve iman itaatinin kusurlu biçimini yasanın mükemmel itaati yerine saydığını ve bunu ebedî yaşam ödülüne layık gördüğünü öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü Kutsal Yazı açıkça şöyle der: "İnsanlar... Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar... Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu" (Romalılar 3:24-25). Bu öğretisi, Socinus'un sapkın öğretileri gibi, Kutsal Kitap'ın ve kilisenin ortak imanına aykırıdır.

Reddiye 5

Tüm insanların uzlaşma durumuna ve antlaşma lütfuna kabul edildiğini; bu nedenle hiç kimsenin aslı günah nedeniyle mahkûm edilmeye layık olmadığını ve aslında hiç kimsenin bu sebeple mahkûm edilmeyeceğini — herkesin aslı günahattan suçsuz olduğunu — öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü Kutsal Yazı şöyle der: "Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık" (Efesliler 2:3).

Reddiye 6

"Elde etmek" ve "uygulamak" ayrımını kullanarak, ihtiyatsız ve deneyimsiz insanların zihinlerine şu görüşü yerleştirmeye çalışanların hatası reddedilir: Tanrı, Mesih'in ölümüyle kazanılmış faydaları kendi açısından tüm insanlara eşit biçimde vermek istemiştir; ancak bazıları günahların bağışını ve ebedî yaşamı alırken, bazıları almamaktadır. Bu fark ise, herkese ayrımsız sunulan lütfat katılan insanın özgür iradesine bağlıdır; yani bu farklılık, kişide etkin biçimde işleyen özel merhamet armağanına değil, kişinin kendi kararına dayanır.

Bu kişiler, söz konusu ayrımı doğru ve geçerli bir açıklamaymış gibi sunup izah ettiklerini iddia etseler de, gerçekte Pelagius'un zehrini halka aşılamaktadırlar..

Reddiye 7

Tanrı'nın en çok sevdiği ve ebedî yaşama seçtiği kişiler için Mesih'in ne ölebileceğini, ne ölmesi gerektiğini, ne de öldüğünü; zira bu kişilerin Mesih'in ölümüne ihtiyaç duymadığını öğretenlerin hatası reddedilir.

Bu görüş, elçinin şu sözlerine aykırıdır: “Beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu...” (Galatyalılar 2:20). “Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak?... Mesih İsa... bizim için aracılık etmektedir” (Romalılar 8:33–34). Kurtarıcı da şöyle der: “Ben koyunlarımın uğruna canımı veririm” (Yuhanna 10:15). “Hiç kimsede, dostları uğruna canını vermekten daha büyük bir sevgi yoktur” (Yuhanna 15:12–13).

Üçüncü ve Dördüncü Ana Öğreti Noktaları

İnsanın Bozulmuşluğu, Tanrı'ya Dönüşü ve Bunun Yolu Üzerine

Madde 1: Düşüşün İnsan Doğası Üzerindeki Etkisi

İnsan başlangıçta Tanrı'nın suretinde yaratılmıştı. Zihni, Yaratıcısı'nı ve ruhsal şeyleri tanımaya yönelik doğru ve kurtaran bir bilgiyle donatılmıştı; iradesi ve yüreği doğrulukla; bütün duyguları saflıkla donatılmıştı. Kısacası, insanın tüm varlığı kutsaldı. Ancak, şeytanın kışkırtmasıyla ve kendi özgür iradesiyle Tanrı'ya isyan ederek, bu olağanüstü armağanlardan mahrum kaldı. Bunun yerine, kendisine körlük, korkunç karanlık, boşluk ve muhakeme bozukluğu; kalbinde ve iradesinde sapkınlık, başkaldırı ve katılık; ve son olarak da tüm duygularında ise her türlü kirlilik ortaya çıktı.

Madde 2: Bozulmuşluğun Yayılması

Düşüşten sonra insan, kendi benzerliğinde çocuklar doğurdu; yani kendisi bozulmuş olduğu için bozulmuş çocuklar dünyaya getirdi. Bu bozulma, Tanrı'nın adil yargısıyla, Âdem'den Mesih hariç bütün soyuna yayıldı. Bu aktarım, Pelagiusçuların eskiden savunduğu gibi taklit yoluyla değil, bozulmuş doğanın aktarımı yoluyla oldu.

Madde 3: Tam Yetersizlik

Bu nedenle tüm insanlar günah içinde gebe kalır ve doğaları gereği gazap çocukları olarak doğarlar; her türlü kurtaran iyilik için elverişsizdirler, kötülüğe eğilimlidirler, günahlarında ölüdürler ve günahın köleleridirler. Yeniden doğuşu sağlayan Kutsal Ruh'un lütfu olmadan Tanrı'ya dönmeye, bozulmuş doğalarını düzeltmeye ya da böyle bir düzeltmeye kendilerini hazırlamaya ne isteklidirler ne de muktedirler.

Madde 4: Doğanın Işığının Yetersizliği

Düşüşten sonra bir miktarda olsa doğanın ışığı insanda kalmıştır. Bu sayede Tanrı, doğal şeyler ve ahlaklı ile ahaksız arasındaki fark hakkında bazı düşüncelere

sahip olmaya devam eder; erdem ve iyi dışsal davranış konusunda da bir ölçüde istek gösterir. Fakat bu doğanın ışığı, insanı Tanrı'nın kurtaran bilgisine ve O'na gerçek dönüşe ulaştırmaktan çok uzaktır; hatta insan bunu doğa ve toplum işlerinin bile doğru kullanamaz. Aksine, bu ışık her ne ise, onu çeşitli biçimlerde tamamen bozar ve haksızlıkla bastırır. Böyle yaparak Tanrı'nın önünde özürsüz hâle gelir.

Madde 5: Yasanın Yetersizliği

Bu bakımdan doğanın ışığı hakkında doğru olan, Musa aracılığıyla özellikle Yahudilere verilen On Emir hakkında da doğrudur. Çünkü On Emir, günahın büyüklüğünü ortaya çıkarıp insanı suçluluğu konusunda giderek daha çok ikna etse de, bir çare sunmaz ve insanın kendi sefaletinden kaçmasına güç vermez; hatta beden yüzünden zayıf kaldığından suçluyu lanet altında bırakır. İnsan bu yasa aracılığıyla kurtaran lütfu ulaşamaz.

Madde 6: Müjdenin Kurtaran Gücü

Öyleyse doğanın ışığının da yasanın da yapamadığını Tanrı, Kutsal Ruh'un gücüyle, Kelâm aracılığıyla ya da barışma hizmeti aracılığıyla gerçekleştirir. Bu, Mesih hakkındaki müjdedir. Tanrı hem Eski hem de Yeni Antlaşma'da iman edenleri bu müjde aracılığıyla kurtarmayı uygun görmüştür.

Madde 7: Müjdeyi Açıklamada Tanrı'nın Egemen Özgürlüğü

Eski Antlaşma'da Tanrı, iradesinin bu sırrını az sayıda insana açıkladı; Yeni Antlaşma'da ise (artık halklar arasında hiçbir ayırım yapmadan) bunu çok sayıda insana açıkladı. Bu farkın nedeni, bir ulusun diğerine göre daha değerli olması ya da doğanın ışığını daha iyi kullanması değil, Tanrı'nın özgür iradesi ve hak edilmemiş sevgisidir. Bu nedenle, hak ettiklerinin ötesinde ve buna rağmen bu kadar çok lütuf alanlar, bunu alçakgönüllü ve şükran dolu kalplerle kabul etmelidirler; öte yandan, elçi ile birlikte, bu lütfu almayan diğerleri üzerindeki Tanrı'nın yargılarının sertliğini ve adaletini hayranlıkla karşılamalıdır (ama kesinlikle meraklı bir şekilde araştırmamalıdır).

Madde 8: Müjdenin Ciddi Çağırısı

Bununla birlikte müjde aracılığıyla çağırılanların hepsi gerçekten ve ciddiyetle çağırılmıştır. Çünkü Tanrı, Kelâm'ında, kendisini hoşnut eden şeyi en ciddi ve en gerçek bir biçimde bildirir: çağırılanların O'na gelmesini ister. Yine ciddi biçimde, kendisine gelen ve iman eden herkese ruhları için huzur ve sonsuz yaşam vaat eder.

Madde 9: Müjdeyi Reddetmenin Sorumluluğu

Müjde hizmetiyle çağırılan birçok kişinin gelmemesi ve iman etmemesi, müjdeye, müjde aracılığıyla sunulan Mesih'e, müjde aracılığıyla onları çağırın ve

hatta onlara çeşitli armağanlar bahşeden Tanrı'ya değil, çağrılan kişilerin kendilerine atfedilmelidir. Bazıları kendinden emin oldukları için yaşam sözünü bile dikkate almazlar; diğerleri ise dikkate alırlar ama yüreklerine almazlar ve bu nedenle geçici bir imanın geçici sevincinden sonra tekrar eski hallerine dönerler; diğerleri ise yaşamın endişeleri ve dünyanın zevkleri ile sözün tohumunu boğarlar ve hiçbir meyve vermezler. Kurtarıcımız bunu ekici benzetmesinde öğretir (Matta 13).

Madde 10: İman Etmek Tanrı'nın İşidir

Müjde hizmetiyle çağrılan diğerlerinin gelip iman etmeleri, sanki kişi, iman ve dönüşüm için eşit veya yeterli lütufla donatılmış diğerlerinden özgür iradesiyle kendini ayırıyormuş gibi (Pelagius'un kibirli sapkınlığının savunduğu gibi) insana atfedilmemelidir. Hayır, bu Tanrı'ya atfedilmelidir: tıpkı sonsuzluktan beri Mesih'te kendi halkını seçtiği gibi, zaman içinde de onları etkili bir şekilde çağırır, onlara iman ve tövbe bahşeder ve onları karanlığın egemenliğinden kurtararak, onları Oğlu'nun krallığına getirir, böylece onları karanlıktan bu muhteşem ışığa çağırmanın harika işlerini ilan etsinler ve kendileriyle değil, Rab'le övünsünler, tıpkı Kutsal Yazılarda havarilerin sözlerinin sık sık tanıklık ettiği gibi.

Madde 11: İnsanın İman Etmesinde Kutsal Ruh'un İş

Dahası, Tanrı seçilmişlerinde bu iyi isteğini yerine getirdiğinde veya onlarda gerçek ruhsal dönüşümü gerçekleştirdiğinde, sadece onlara dışsal olarak müjdeyi duyurmakla kalmaz, aynı zamanda Kutsal Ruh aracılığıyla zihinlerini güçlü bir şekilde aydınlatarak Tanrı'nın Ruhu'nun işlerini doğru bir şekilde anlamalarını ve ayırt etmelerini sağlar, aynı zamanda Ruh'un yenileyici ve etkili işleyişiyle insanın en içteki varlığına nüfuz eder, kapalı yürekleri açar, sert kalbi yumuşatır ve sünnetsiz kalbi sünnet eder. İradeye yeni nitelikler aşılır, ölü iradeyi canlandırır, kötü olanı iyi, isteksiz olanı istekli, inatçı olanı uysal hale getirir; iradeyi harekete geçirir ve güçlendirir, böylece iyi bir ağaç gibi iyi işlerin meyvelerini verebilir hale gelir.

Madde 12: Yeniden Doğuşun Doğüstü Bir İş Oluşu

İşte bu, Kutsal Yazılar'da açıkça ilan edilen yeniden doğuş, yeni yaratılış, ölümden diriliş ve yaşama kavuşturulmadır. Tanrı bunu bizde, bizim yardımımız olmadan gerçekleştirir. Bu iş, yalnızca dışsal öğretimle, ahlaki ikna ile ya da Tanrı işini yaptıktan sonra geriye kalanının insanın elinde kaldığı bir yöntemle gerçekleşmez. Aksine bu, tamamen doğüstü bir iştir; aynı zamanda son derece güçlü ve son derece lütufkâr, hayranlık uyandırıcı, gizli ve tarif edilemez bir iştir. Etkinliği bakımından yaratılıştan ya da ölüleri diriltmekten daha aşağı değildir; çünkü bu işin yazarı tarafından esinlenmiş Kutsal Yazılar böyle öğretir. Bu ne-

denle Tanrı'nın yüreklerinde bu harika bir şekilde çalıştığı herkes kesinlikle, şaşmaz biçimde ve etkili olarak yeniden doğar ve gerçekten iman eder. Böylece yenilenmiş olan irade yalnızca Tanrı tarafından harekete geçirilip yönlendirilmekle kalmaz; Tanrı tarafından harekete geçirilirken kendisi de etkin olur. Bu sebeple insanın, aldığı bu lütufla iman ve tövbe ettiğini söylemek doğru olacaktır.

Madde 13: Yeniden Doğuşun Kavranılamayan Yolu

Bu işleyişin nasıl gerçekleştiğini bu yaşamda imanlılar tam olarak anlayamaz. Buna rağmen, Tanrı'nın lütfuyla yürekten iman ettiklerini ve Kurtarıcılarını sevdiklerini bilip deneyimlemekle yetinirler.

Madde 14: Tanrı'nın İmanı Verme Şekli

Bu nedenle, iman Tanrı'nın bir armağanıdır, ancak bu, Tanrı'nın insana seçim yapması için sunduğu bir armağan değil, aslında iman, Tanrı tarafından insana bahşedilen, üflenen ve aşılan bir armağandır. Bu, Tanrı'nın sadece inanma potansiyelini bahsettiği, sonra insanın kendi seçimiyle bunu onaylamasını, beklediği bir armağan da değildir. Bilakis, iman, Tanrı'nın hem insanın içinde iman etme isteğini hem de imanı bizzat yarattığı, hem isteyerek hem de hareket ederek gerçekleşen bir armağandır.

Madde 15: Tanrı'nın Lütfuna Verilen Tepkiler

Tanrı bu lütfu kimseye borçlu değildir. Tanrı, geri ödeyebileceği hiçbir şeyi olmayan birine ne borçlu olabilir ki? Gerçekten de, Tanrı, verecek hiçbir şeyi olmayan, sadece günah ve yalanla dolu birine ne borçlu olabilir ki? Bu nedenle, bu lütfu alan kişi, yalnızca Tanrı'ya sonsuz şükran borçludur ve ona şükranlarını sunar; bu lütfu almayan kişi ise ya bu ruhsal konulara hiç önem vermez ve kendi durumundan memnun olur ya da kendini beğenmişlikle, sahip olmadığı bir şeye sahip olduğunu düşünerek aptalca övünür. Dahası, elçilerin örneğini izleyerek, dıştan imanlarını açıkça beyan eden ve hayatlarını düzelterenler hakkında olabildiğince olumlu düşünmeli ve konuşmalıyız, çünkü kalbin iç odaları bizim için bilinmez. Ama henüz çağrılmamış olanlar için, olmayan şeyleri varmış gibi çağıran Tanrı'ya dua etmeliyiz. Ancak, hiçbir şekilde kendimizi onlardan daha iyiymiş gibi, onlardan ayrılmış gibi görerek gururlanmamalıyız.

Madde 16: Yeniden Doğuşun Etkisi

Ancak, insanın düşüşüyle birlikte, akıl ve iradeyle donatılmış insan olmaktan çıkmadığı gibi, tüm insan ırkına yayılmış olan günah da insan ırkının doğasını ortadan kaldırmamış, onu çarpıtmış ve ruhsal olarak öldürmüştür. Aynı şekilde, bu ilahi yenilenme lütfu da insanlara sanki onlar taş ve kaya parçalarıymış gibi davranmaz; iradeyi ve onun özelliklerini ortadan kaldırmaz ya da

isteksiz bir iradeye zorla boyun eğdirmez, aksine onu ruhsal olarak canlandırır, iyileştirir, ıslah eder ve hem hoş hem de güçlü bir şekilde geri döndürür. Sonuç olarak, daha önce bedenın isyanı ve direnişinin tamamen hakim olduğu yerde, artık Ruh'un hazır ve samimi itaati hakim olmaya başlar. İrademizin gerçek ve ruhsal olarak yenilenmesi ve özgürlüğü işte budur. Bu nedenle, her iyi şeyin muhteşem Yaratıcısı bizimle ilgilenmemiş olsaydı, insan, henüz ayakta duruyor görünse bile, kendini yıkıma sürükleyen özgür iradesiyle düşüşünden kalkma umuduna sahip olamazdı. Dolayısıyla, her iyi şeyin muhteşem Yaratıcısı bizimle ilgilenmeseydi, insan, hala ayakta dururken kendini yıkıma sürükleyen özgür iradesiyle düşüşünden kalkma umuduna sahip olamazdı.

Madde 17: Yeniden Doğuşta Tanrı'nın Araçları Kullanması

Tanrı'nın doğal yaşamımızı var eden ve sürdüren kudretli işi, kudretini kullanmak üzere sonsuz hikmeti ve iyiliğiyle tayin ettiği araçları dışlamaz; aksine onları gerekli kılar. Aynı şekilde, Tanrı'nın bizi yeniden doğuran bu doğaüstü işi de, büyük hikmetiyle yeniden doğuşun tohumu ve ruhun gıdası olarak tayin ettiği müjdenin kullanımını hiçbir şekilde dışlamaz ve geçersiz kılmaz.

Bu nedenle, bugün bile kilisede, ister öğretenler ister öğretilenler olsun, Tanrı'nın kendi iyi isteğiyle birbirine sıkı sıkıya bağlamayı dilediği şeyleri ayırarak O'nu sınamaya cüret etmek söz konusu olamaz. Çünkü lütuf öğütler aracılığıyla bahşedilir ve görevimizi ne kadar istekle yerine getirirsek, Tanrı'nın içimizde işlediği yararın parlaklığı o kadar artar ve O'nun işi o denli iyi ilerler. Gerek bu araçlar, gerekse onların kurtarıcı meyveleri ve etkileri için, tüm şeref sonsuza dek yalnızca O'na aittir. Amin.

Hataların Reddiyesi

Doğru öğretileri ortaya koyan Sinod, aşağıdakileri öğretişlerin hatalarını reddeder:

Reddiye 1

Orijinal günahın kendi başına tüm insanlığı mahkûm etmeye veya hem gecici hem de ebedî cezayı hak ettirmeye yeterli olmadığı yönündeki öğretileri reddedilir.

Çünkü bu, elçinin şu sözleriyle çelişir: “Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi.” (Romalıları 5:12); “Yargı tek bir suçtan ötürü mahkûmiyete yol açtı” (Romalıları 5:16); “Günahın ücreti ölümdür” (Romalıları 6:23).

Reddiye 2

İnsan ilk yaratıldığında, ruhsal armağanların veya iyilik, kutsallık ve doğruluk gibi iyi eğilimlerin ve erdemlerin insanın iradesine yerleşmiş olamayacağını ve bu nedenle düşüşte iradeden ayırlamayacağı görüşü reddedilir. Çünkü bu, elçinin Tanrı suretini Efesliler 4:24’te tanımlarken söylediği “doğruluk ve kutsallık” ifadeleriyle açıkça çelişir; zira bunlar iradeye aittir.

Reddiye 3

Ruhsal ölüm hâlinde ruhsal armağanların insan iradesinden ayrılmadığını; iradenin aslında hiç bozulmadığını, yalnızca zihnin karanlığı ve duyguların düzensizliğiyle engellendiğini; bu engeller ortadan kalkınca iradenin kendi doğal gücüyle her sunulan iyiyi seçebilir hâle geleceğini öğreten görüş reddedilir.

Bu, yeni ve yanlış bir görüştür; insanın özgür iradesini yüceltir ve peygamberin şu sözüne karşıdır: “Yürek her şeyden daha aldatıcıdır, iyileşmez bir hastalıktır” (Yeremya 17:9).

Ayrıca elçinin sözüne de karşıdır: “Bir zamanlar hepimiz... benliğin ve aklın arzularını yerine getirirdik” (Efesliler 2:3).

Reddiye 4

Yeniden doğmamış insanın gerçekten ve tümüyle günah içinde ölü olmadığı; ruhsal iyiliklere dair tüm güçleri kaybetmediği; doğruluğa ve yaşama açlık duya-bileceği ve Tanrı'ya hoş gelen kırık (tövbekâr) bir ruhun kurbanını sunabileceği görüşü reddedilir.

Bu görüşler Kutsal Yazı'nın açık tanıklığına aykırıdır: "Sizler... suçlarınızdan ve günahlarınızdan ötürü ölüydünüz" (Efesliler 2:1,5); "Rab baktı, insanın yüreğindeki eğilim çocukluğundan beri kötüdür" (Yaratılış 8:21). Ayrıca doğru-luğa açlık ve susuzluk duyma ve tövbekâr ruhun kurbanı yalnızca yeniden doğ-muş kişilere özgüdür (Mezmun 51; Matta 5:6).

Reddiye 5

Bozulmuş ve doğal insanın, Pelagiusçu anlamda "genel lütuf" dedikleri do-ğanın ışığını veya düşüşten sonra kendisinde kalan armağanları öylesine iyi kul-lanabileceği; böylece zamanla daha büyük, yani müjdesel ve kurtaran lütfâ erişe-bileceği ve bu yolla kurtuluşa ulaşabileceği yönündeki görüşü reddedilir.

Kutsal Yazı ve çağlar boyunca süregelen tanıklık bu görüşün yanlış oldu-ğunu gösterir: "Sözünü Yakup soyuna, kurallarını, ilkelerini İsrail'e bildirir. Başka hiçbir ulus için yapmadı bunu, onlar O'nun ilkelerini bilmezler" (Mez-mur 147:19-20); "Tanrı geçmiş çağlarda bütün ulusların kendi yollarından gitmelerine izin verdi" (Elçilerin İşleri 14:16); "Kutsal Ruh, Tanrı sözünü Asya İli'nde yaymalarını engelledi... İsa'nın Ruhu onlara izin vermedi" (Elçilerin İş-leri 16:6-7).

Reddiye 6

İnsanın ruhsal dönüşümünde, Tanrı'nın yeni nitelikleri, eğilimleri ya da ye-tenekleri insanın iradesine aşılayamayacağı veya aktaramayacağı; ayrıca, bizi ilk olarak ruhsal dönüşüme ulaştıran ve 'imanlılar' olarak adlandırılmamıza neden olan iman [ya da inancın], Tanrı tarafından aşılana bir nitelik veya yetenek değil, yalnızca insanın bir eylemi olduğu ve bu nedenle imana ulaşma gücü dı-şında bir yetenek olarak adlandırılmayacağı yönündeki öğretiyi reddedilir.

Çünkü bu görüşler, Tanrı'nın iman, itaat ve sevgisini deneyimleme gibi yeni nitelikleri kalplerimize aşıladığını veya döktüğünü ifade eden Kutsal Yazılarla çelişmektedir: "Yasamı onların zihinlerine koyacağım ve kalplerine yazacağım" (Yeremya 31:33); "Susamış toprağı sulayacak, kurumuş toprakta dereler akıta-cağım. Çocuklarının üzerine Ruhum'u dökerek, soyunu kutsayacağım" (Yeşaya 44:3); "Tanrı'nın sevgisi, bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla kalplerimize dökül-müştür" (Romalıları 5:5). Bu sapkın görüşler, peygamberle birlikte dua eden ki-lisenin süregelen uygulamalarıyla da çelişmektedir: "Beni dönüştür, Rab, ben de dönüseyim" (Yeremya 31:18).

Reddiye 7

Tanrı'ya iman etmemizi sağlayan lütfun, nazik bir ikna dışında bir şey olmadığını veya (başkaları tarafından açıklanan şekilde) Tanrı'nın insanın ruhsal dönüşümünde en asil ve insan doğasına en uygun olan yolun ikna yoluyla gerçekleştiğini ve bu ahlaki ikna lütfunun, kendi başına bile doğal insanları ruhsal hale getirmesini engelleyen hiçbir şeyin olmadığını öğretenler; aslında, Tanrı'nın iradeyi ancak bu ahlaki ikna yoluyla ikna ettiğini ve Tanrı'nın Şeytan'ın işini aşan etkinliğinin, Tanrı'nın sonsuz faydalar vaat ederken Şeytan'ın geçici faydalar vaat etmesinden kaynaklandığını öğretenler reddedilir.

Çünkü bu öğreti tamamen Pelagiusçu bir görüştür ve Kutsal Yazıların tamamına aykırıdır. Kutsal Yazılar, bu ikna dışında, Kutsal Ruh'un insanın ruhsal dönüşümünde etki ettiği çok daha etkili ve ilahi bir yol olduğunu da kabul eder. Hezekiel'in yazdığı üzere: "Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım..." (Hezekiel 36:26).

Reddiye 8

Tanrı'nın insana yeniden doğuş sağlarken, insanın iradesini imana ve ruhsal dönüşüme güçlü ve şaşmaz biçimde yöneltten kudretli gücünü kullanmadığını; Tanrı tüm lütfusal işleri tamamladıktan sonra bile insanın Tanrı'ya ve Kutsal Ruh'a direnebileceğini; Tanrı'nın yeniden doğurmak istediği hâlde insanın bunu tamamen engelleyebileceğini; yani yeniden doğuşun olup olmamasının insanın gücüne bağlı olduğunu öğreten görüş reddedilir.

Bu anlayış, dönüşümümüzde Tanrı'nın lütfunun tüm etkinliğini ortadan kaldırır ve her şeye gücü yeten Tanrı'nın işini insan iradesine tabi kılar.

Elçiler şöyle öğretir: "İman eden bizler için etkin olan Tanrı'nın kudretinin büyüklüğü..." (Efesliler 1:19); "Tanrı... imanınızı kendi gücüyle sonuçlandırın" (2 Selanikliler 1:11); "Tanrısal gücü bize yaşam ve Tanrı yolunda yürümek için gereken her şeyi verdi" (2 Petrus 1:3).

Reddiye 9

Lütuf ve özgür iradenin, ruhsal dönüşümü başlatmak üzere işbirliği yapan eşzamanlı ve kısmi nedenler olduğunu; lütfun etki sırasına göre iradenin etkililiğinden önce gelmediğini, yani insan iradesi kendisini motive edip karar vermeden önce Tanrı'nın insan iradesinin ruhsal dönüşümüne etkili bir şekilde yardım etmediğini öğreten görüşler reddedilir.

Bu Pelagiusçu öğretiyi İlk Kilise çok önceden mahkûm etmiştir. Elçi şöyle der: "Bu, insanın isteğine ya da çabasına değil, Tanrı'nın merhametine bağlıdır" (Romalılar 9:16); "Seni başkasından üstün kılan kim?..." (1 Korintliler 4:7); "İçinizde hem istemeyi hem de yapmayı Tanrı sağlar" (Filipililer 2:13).

Beşinci Ana Öğreti Noktası

Kutsalların Sabırla Dayanması Üzerine

Madde 1: Günahtan Tamamen Arınmamış Olanlar

Tanrı, kendi amacına göre, Oğlu İsa Mesih ile birliğe çağırdığı ve Kutsal Ruh tarafından yeniden yaşama kavuşturulan kişileri, bu yaşamda tamamen etten ve bedenin günahından özgür kılmaya da, günahın egemenliğinden ve köleliğinden kurtarır.

Madde 2: Zayıflıktan Doğan Günahlara İmanlının Tepkisi

Bu nedenle her gün zayıflıktan kaynaklanan günahlar ortaya çıkar ve kutsalların en iyi işlerinde bile kusurlar bulunur. Bu durum onları Tanrı'nın önünde sürekli alçalmaya, çarmıha gerilmiş Mesih'e sığınmaya, dua ruhuyla ve dindarlık egzersizleriyle benliği giderek öldürmeye, ve nihayet bu ölüm bedeninden kurtulup Tanrı Kuzusu'yla gökte egemenlik sürecekleri zamana dek mükemmelliğe doğru ilerlemeye yöneltir.

Madde 3: Tanrı'nın İman Etmiş Olanları Korumadaki Sadakati

İçlerinde kalan günah kalıntıları ve dünyanın ve Şeytan'ın ayartmaları nedeniyle, iman etmiş olanlar kendi güçlerine bırakılmış olsalardı bu lütufta sabırla dayanamazlardı. Ancak Tanrı sadıktır; kendilerine bir kez bahşedilmiş olan lütufta onları merhametle güçlendirir ve bu lütufta güçlü bir şekilde sonuna dek korur.

Madde 4: Gerçek İmanlıların Ağır Günahlara Düşme Tehlikesi

Tanrı'nın lütfu ile gerçek imanlıları güçlendiren ve koruyan bu güç, bedenin gücünden çok daha üstün olmasına rağmen, iman etmiş olanlar her zaman Tanrı tarafından o kadar harekete geçirilip motive edilmezler ki, belirli eylemlerde kendi hatalarıyla lütfun yolundan sapabilir, bedenin arzularına kapılıp yoldan çıkabilir ve onlara boyun eğebilirler. Bu nedenle, ayartılmamaları için süre-

li uyanık olmalı ve dua etmelidirler. Bunu yapmadıkları zaman, sadece beden, dünya ve Şeytan tarafından günahlara, hatta ciddi ve aşırı günahlara sürüklenmekle kalmazlar, aynı zamanda bazen Tanrı'nın adil izniyle sürüklenirler. Kutsal Yazılar'da anlatılan Davut'un, Petrus'un ve diğer kutsalların düşüşleri bunu açıkça göstermektedir.

Madde 5: Bu Ciddi Günahların Etkileri

Böyleşi korkunç günahlarla Tanrı'yı derinden gücendirirler, ölüm cezasını hak ederler, Kutsal Ruh'u üzerler, imanlarının işleyişini bir süre askıya alırlar, vicdanlarını ağır biçimde yaralarlar ve bazen imanlılar Tanrı'nın lütfunun farkındalığını geçici bir süre kaybederler — tâ ki samimi tövbeyle geri dönene dek. O zaman Tanrı'nın baba şefkatiyle parlayan yüzünün ışığı yeniden üzerlerine doğar.

Madde 6: Tanrı'nın Kurtaran Müdahalesi

Ancak merhametle dolu olan Tanrı, değişmez seçilmişlik kararı uyarınca, halkını en ağır düşüşlerinde bile Kutsal Ruh'tan tamamen yoksun bırakmaz; onların evlat edinilme lütfunu kaybetmelerine, aklanma durumundan düşmelerine veya ölüme götüren günahı (Kutsal Ruh'a karşı olan günahı) işlemelerine izin vermez; onları tümüyle terk edilmiş olarak, ebedî yıkıma sürüklemeyiz.

Madde 7: Tövbe İçin Yenilenme

Her şeyden önce Tanrı, düşen kutsalların içinde yeniden doğuşun bozulmaz tohumunu korur; yok olmasına veya yerinden sökülmesine izin vermez. Ardından Kelâmı ve Ruhı aracılığıyla onları kesin ve etkili bir şekilde tövbeye döndürür; böylece işledikleri günahlardan dolayı içten ve Tanrısal bir üzüntü duyarlar; imanla ve tövbeleşen bir yürekle Aracının kanında bağışlanmayı arar ve bulurlar; insanla barışmış Tanrı'nın lütfunu yeniden tadarlar; O'nun merhametlerine imanla taparlar; ve bundan sonra kendi kurtuluşları için korku ve titremeyle daha çok gayret gösterirler.

Madde 8: Bu Korunmanın Kesinliği

Dolayısıyla iman ve lütuftan bütünüyle düşmemeleri ya da düşüşlerinde kalıcı olarak kalıp mahvolmamaları, kendi güçlerinden ya da liyakatlerinden değil, yalnızca Tanrı'nın karşılıksız merhametindendir. Zira bu durum, kendileri açısından yalnızca mümkün olmakla kalmaz, kaçınılmaz olurdu; fakat Tanrı açısından imkânsızdır. Çünkü Tanrı'nın kararı değiştirilemez; vaadi boşa çıkmaz; amacına göre yaptığı çağrı geri alınamaz; Mesih'in kazanımı gibi, aracılığı ve koruyuşu da etkisiz kılınmaz; Kutsal Ruh'un mühürlemesi ise ne geçersiz kılınabilir ne de silinebilir.

Madde 9: Bu Korunmanın Güvencesi

Kurtuluşa seçilmiş olanların korunması ve gerçek imanlıların imanlarında sabırla dayanmaları konusunda, imanlıların kendileri — imanlarının ölçüsüne göre — güvenceye gerçekten ulaşırlar. Bu güvenceyle, kilisenin gerçek ve diri üyeleri olduklarına ve daima öyle kalacaklarına kesin olarak inanırlar; günahlarının bağışlandığını ve sonsuz yaşama sahip olduklarını bilirler.

Madde 10: Bu Güvencenin Temeli

Bu güvence, Tanrı'nın Kelâmı'nın ötesinde veya dışında bir özel vahiyden değil, Tanrı'nın bizleri teselli etmek üzere Kelâmı'nda bolca açıkladığı vaatlere iman etmekten; Tanrı'nın Ruhu'nun bizim ruhumuzla birlikte Tanrı'nın çocukları ve mirasçıları olduğumuza tanıklık etmesinden (Romalılar 8:16–17); ve son olarak, iyi bir vicdanı koruma ve iyi işler yapma yönündeki ciddi ve kutsal arzu-dan kaynaklanır. Eğer Tanrı'nın seçtikleri, sonunda zaferin kendilerinin olacağına dair bu sağlam teselliye ve sonsuz yüceliğin bu güvenilir güvencesine sahip olmasaydı, bütün insanlar arasında en zavallıları olurlardı.

Madde 11: Bu Güvence Konusunda Yaşanan Şüpheler

Bu arada Kutsal Yazılar, iman edenlerin bu yaşamda çeşitli bedensel şüphelerle mücadele ettiklerini ve ağır ayartılar altında her zaman iman güvencesinin tamlığını ve sabırla dayanmanın kesinliğini deneyimlemediklerini bildirir. Fakat bütün tesellinin Babası olan Tanrı, onların güçlerinin üstünde ayartılmalarına izin vermez; ayartıyla birlikte dayanabilecekleri bir çıkış yolu da sağlar (1 Korintliler 10:13); ve Kutsal Ruh aracılığıyla onların sabırla dayanma güvenini yeniden canlandırır.

Madde 12: Bu Güvencenin Dindarlığa Teşvik Oluşu

Bu sabırla dayanma güvencesi, imanlılarda kibirli bir ruh ya da bedensel bir güvenlik hissi doğurmak şöyle dursun; aksine alçakgönüllülüğün, evlatsal saygının, gerçek dindarlığın, her mücadelede sabırla dayanmanın, ateşli duaların, çarmıhı taşımada ve gerçeği ikrar etmede sabırla dayanmanın ve Tanrı'daki sağlam sevincin gerçek kaynağıdır. Bu nedenle bu nimetin üzerinde düşünmek, kutsal minnettarlığın ve iyi işlerin ciddi ve sürekli uygulanmasına teşvik eder. Kutsal Yazılar'ın tanıklığı ve kutsalların örnekleri bunu açıkça gösterir.

Madde 13: Güvencenin Sorumluluğu Artırması

Sabırla dayanma güveninin imanlının içinde yeniden doğması, onu başıboşluğa veya dindarlığı umursamamaya yöneltmez; aksine Rab'bin önceden hazırladığı yollarda yürümeye çok daha dikkatli ve özenli kılar. Bu yollarda yürüyenler, sabırla dayanma güvenini bu yürüyüş aracılığıyla koruyabilirler. Ancak

Tanrı'nın baba şefkatini suiistimal ederlerse, lütufkâr Tanrı'nın yüzü onlardan geri dönebilir — ki dindar kişiler için O'nun yüzüne bakmak hayattan daha tatlıdır, ondan yoksun kalmak ise ölümden daha acıdır — ve bunun sonucunda daha büyük ruhsal acılar içine düşebilirler.

Madde 14: Tanrı'nın İmanlının Sabırla Dayanmasında Kullandığı Araçları

Tanrı, bizdeki bu lütuf işini müjde vaazıyla başlatmayı nasıl uygun gördüyse, bu işi müjdenin işitilmesi ve okunmasıyla, onun üzerinde tefekkür edilmesiyle, onun öğütleri, uyarıları, tehditleri ve vaatleri aracılığıyla ve sakramentlerin kullanımıyla korur, sürdürür ve tamamlar.

Madde 15: Sabırla Dayanma Öğretisine Farklı Tepkiler

Kutsalların sabırla dayanması ve bunun güvencesi hakkındaki bu öğreti — Tanrı'nın adına yücelik kazandırmak ve dindarları teselli etmek için Kelâmı'nda çok zengin biçimde açıkladığı ve imanlıların yüreklerine mühürlediği bu öğreti — bedensel düşünce tarafından anlaşılamaz; Şeytan tarafından nefret edilir; dünya tarafından alay konusu edilir; cahil ve ikiyüzlü kişiler tarafından kötüye kullanılır; sapkın ruhlar tarafından saldırıya uğrar. Fakat Mesih'in gelini bu öğretiyi her zaman sevmiş, onu paha biçilmez bir hazine gibi saklamış ve sabırla dayanarak savunmuştur. Ve Tanrı — ki hiçbir plan O'na karşı koyamaz ve hiçbir güç O'nu alt edemez — kilisesinin bunu sürdürmesini sağlayacaktır. Bu tek Tanrı'ya — Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'a — sonsuza dek yücelik ve şeref olsun. Âmin.

Hataların Reddiyesi

Doğru öğretileri ortaya koyan Sinod, aşağıdakileri öğretişlerin hatalarını reddeder:

Reddiye 1

Gerçek imanlıların sabırla dayanmalarının, seçilmişliğin bir sonucu ya da Mesih'in ölümüyle kazanılmış bir Tanrı armağanı olmadığı; aksine, onların 'kesin seçilmişlik' adını verdikleri ve aklanmadan önce insanın özgür iradesiyle yerine getirmesi gereken Yeni Antlaşma'ya ait bir koşul olduğu yönündeki öğretilerin hatası reddedilir.

Çünkü Kutsal Yazı, sabırla dayanmanın seçilmişlikten kaynaklandığını ve Mesih'in ölümü, dirilişi ve aracılığı sayesinde seçilmişlere verildiğini açıkça bildirir: "İsrail aradığına kavuşamadı, seçilmiş olanlar ise kavuştular. Geriye kalanlarınsa yürekleri nasırlaştırıldı" (Rom. 11:7). "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı... Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir?" (Rom. 8:32-35).

Reddiye 2

Tanrı'nın imanlıya sabırla dayanmak için yeterli güç sağladığını ve imanlı görevini yerine getirdiği sürece Tanrı'nın bu gücü korumaya hazır olduğunu; fakat imanda sabırla dayanmak için gerekli olan her şey sağlanmış ve Tanrı'nın bu gücü korumak için kullanmayı uygun gördüğü her şey yürürlükte olsa bile, son tahlilde sabırla dayanıp dayanmamanın insan iradesinin seçimine bağlı olduğunu öğretenlerin hatası reddedilir.

Bu, açık bir Pelagiusçuluktur; insanı özgür kılmak isterken onu kutsal olana karşı saygısız kılar. Böyle bir anlayış, insanın övünme payını ortadan kaldıran ve bu nimetin övgüsünü yalnızca Tanrı'nın lütfuna atfeden müjde öğretisiyle de çelişir. Elçi şöyle der: "Rab İsa Mesih... kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir" (1 Kor. 1:8).

Reddiye 3

Gerçekten iman eden ve yeniden doğmuş olanların, sadece aklayan imanı değil, aynı zamanda lütfu ve kurtuluşu da tamamen ve sonuna dek kaybedebileceklerini; hatta gerçekte sık sık bunları kaybedip ebediyen mahvolduklarını öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü bu görüş, aklanmanın ve yeniden doğuşun lütfunu ve Mesih'in sürekli koruyuşunu boşa çıkarır. Elçi Pavlus'un açık sözlerine aykırıdır: "Biz daha günahkârken Mesih bizim için öldü... O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir" (Rom. 5:8-9). Elçi Yuhanna'nın sözlerine de aykırıdır: "Tanrı'dan doğmuş olan... günah işlemez; Tanrı'nın tohumu onda yaşar..." (1 Yhn. 3:9). Ayrıca Mesih'in sözlerine de aykırıdır: "Asla mahvolmayacaklar... kimse onları Baba'nın elinden kapamaz" (Yhn. 10:28-29).

Reddiye 4

Gerçekten iman eden ve yeniden doğmuş olanların, ölüme götüren günahı (Kutsal Ruh'a karşı olan günahı) işleyebileceklerini öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü aynı elçi Yuhanna, ölüme götüren günahı söz edip böyleleri için dua edilmemesini söyledikten hemen sonra şunu ekler: "Tanrı'dan doğmuş olan böyle bir günah işlemez... Tanrı'dan doğmuş olan İsa Mesih onu korur ve kötü olan ona dokunamaz" (1 Yhn. 5:18).

Reddiye 5

Özel bir vahiy olmaksızın, bu yaşamda gelecekteki sabırla dayanma konusunda hiçbir güvenceye sahip olamayacağımızı öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü bu öğreti, gerçek imanlıların bu hayattaki sağlam tesellisini ortadan kaldırır ve Roma Katoliklerinin kuşkusunu yeniden kiliseye sokar. Oysa Kutsal Yazılar, güvenceyi özel ve olağanüstü bir vahiyden değil, Tanrı çocuklarına özgü belirtilerden ve Tanrı'nın tamamen güvenilir vaatlerinden çıkarır. Elçi Pavlus şöyle der: "Bizi Mesih'te olan Tanrı sevgisinden ayırmaya hiçbir şey güç yetiremez" (Rom. 8:39). Yuhanna da şöyle bildirir: "O'nun bizde yaşadığını bize verdiği Ruh sayesinde biliriz" (1 Yhn. 3:24).

Reddiye 6

Sabırla dayanmanın ve kurtuluşun kesinliği öğretisinin, doğası gereği beden için bir afyon olduğunu ve dindarlığa, iyi ahlaka, duaya ve diğer kutsal dindarlık alıştırmalarına zarar verdiğini; buna karşılık bu konuda kuşku duymanın övülmesi gerektiğini öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü bu kişiler, Tanrı'nın lütfunun etkin işleyişini ve içimizde yaşayan Kutsal Ruh'un işini bilmediklerini gösterirler. Ayrıca elçi Yuhanna'nın açık sözlerine aykırıdır: "Mesih'te bu umuda sahip olan, O pak olduğu gibi kendini pak

kılar” (1 Yhn. 3:2-3). Ayrıca hem Eski hem Yeni Antlaşma’daki kutsalların örnekleri bu görüşü çürütür; çünkü onlar sabırla dayanma ve kurtuluşlarından emin oldukları hâlde dua ve diğer dindarlık eylemlerinde istikrarlı olmuşlardır.

Reddiye 7

Bir süreliğine iman edenlerin imanının, aklayan ve kurtaran imandan yalnızca “süre” bakımından farklı olduğunu öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü Mesih’in kendisi Matta 13:20 ve sonrası ile Luka 8:13 ve sonrasında geçici ve gerçek inananlar arasındaki bu diğer farkları açıkça tanımlamaktadır: O, ilk grubun tohumları kayalık toprağa, ikinci grubun ise iyi toprağa veya iyi kalbe düştüğünü söyler; ilk grubun kökleri yoktur, ikinci grup ise sağlam köklere sahiptir; ilk grup meyve vermez, ikinci grup ise çeşitli ölçülerde, kararlılık veya azimle meyve verir.

Reddiye 8

Bir kimsenin daha önceki yeniden doğuşunu kaybettikten sonra yeniden, hatta sık sık yeniden doğmasının mümkün olduğunu öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü bu öğreti, Tanrı’nın yeniden doğuşta kullandığı tohumun bozulmazlığını inkâr eder. Elçi Petrus şöyle der: “Ölümsüz tohumdan... yeniden doğdunuz” (1 Pet. 1:23).

Reddiye 9

Mesih’in hiçbir yerde imanlıların sarsılmaz bir sabırla imanlarını sürdürmeleri için dua etmediğini öğretenlerin hatası reddedilir.

Çünkü bu görüş, Mesih’in bizzat kendisine aykırıdır: “İmanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim” (Luka 22:32). Ve Yuhanna 17’de Mesih’in yalnızca elçiler için değil, onların sözüyle iman edecek herkes için dua ettiğini bildirir: “Kutsal Baba, onları... koru” (Yhn. 17:11). “Kötü olandan korumanı istiyorum” (Yhn. 17:15).

Sonuç

Yanlış Suçlamaların Reddi

Ve işte, Hollanda’da tartışma konusu olmuş olan bu beş maddeye ilişkin **Hristiyan öğretinin** açık, sade ve doğrudan açıklaması — ve aynı zamanda Hollanda kiliselerinin bir süredir rahatsız edildiği hataların reddi — budur. Sinod, bu açıklama ve reddin **Tanrı’nın Kelâmı’ndan** çıkarıldığını ve Reform kiliselerinin **iman ikrarlarıyla** uyumlu olduğunu beyan eder. Böylece açıkça görülmektedir ki, bazı kişiler — ki onlardan böyle davranış beklenmezdi — kamuoyunu şu iddialara inandırmaya çalışırken hiçbir doğruluk, adalet ve sevgi göstermemişlerdir:

1. Reform kiliselerinin **seçilmişlik** ve onunla ilişkili konulara dair öğretisinin, doğası ve eğilimi gereği insanların zihinlerini tüm dindarlıktan ve dinden uzaklaştırdığı; bedeninin ve Şeytan’ın bir afyonu olduğu; Şeytan’ın herkes için pusuda beklediği bir kale olup çoğunu yaraladığı ve birçoklarını hem umutsuzluk hem de sahte güven oklarıyla ölümcül biçimde vurduğu;
2. Bu öğretinin Tanrı’yı günahın yaratıcısı, adaletsiz, zorba ve ikiyezli yaptığı; ve bunun yenilenmiş bir Stoacılık, Manicilik, özgürcülük ve “Muhammedilik”ten ibaret olduğu;
3. Bu öğretinin insanları bedensel bir güvenliğe sürüklediği; çünkü seçilmişlerin kurtuluşunu hiçbir şeyin tehlikeye atamayacağını, nasıl yaşarlarsa yaşasınlar, söyleyerek onları en ağır suçları bile kendilerine güvenilecek işlemeye ikna ettiği; buna karşılık reddedilmiş olan biri, kutsalların bütün işlerini gerçekten yapmış olsa bile, bunun kurtuluşuna hiçbir yarar sağlamadığı;
4. Bu öğretinin Tanrı’nın, iradesinin salt ve koşulsuz seçimiyle, en küçük bir günaha bile bakmaksızın, dünyanın en büyük kısmını ebedî mahkûmiyete önceden belirleyip yarattığı anlamına geldiği; nasıl ki **seçilmişlik** imanın ve iyi işlerin kaynağı ve nedeni ise, **reddedilmişlik** de imansızlı-

ğın ve tanrısızlığın nedeni olduğu; imanlı ebeveynlerin birçok küçük çocuğunun suçsuzken annelerinin bağrından çekilip alındığı ve acımasızca cehenneme atıldığı; böylece ne Mesih'in kanının ne de vaftizlerinin veya vaftiz sırasında kilisenin dualarının onlar için hiçbir yarar sağlamadığı;

ve bunun gibi daha pek çok iftira — ki Reform kiliseleri bunları yalnızca reddetmekle kalmaz, tüm yüreğiyle lanetler.

Bu nedenle Dort Sinodu, Rabbin adıyla, Kurtarıcımız İsa Mesih'in adını dindarlıkla anan herkese yalvarır: Reform kiliselerinin imanını, oradan buradan toplanmış yanlış suçlamalara dayanarak, hatta eski ve yeni bazı otoritelerin kişisel ifadelerine dayanarak — ki bu ifadeler çoğu kez bağlamından kopararak alıntılanır ya da yanlış aktarılır ve başka bir anlam verecek şekilde çarpıtılır — değerlendirmesinler; bunun yerine kiliselerin kendi resmî iman ikrarlarına ve bütün Sinod üyelerinin oybirliğiyle onayladığı bu Hristiyan öğreti açıklamasına dayanarak hüküm versinler.

Ayrıca Sinod, iftiracıların kendilerini de ciddiyetle uyarır: Kiliseye ve onların iman ikrarlarına karşı bu kadar çok yalan tanıklık edenlerin, zayıfların vicdanlarını rahatsız edenlerin ve birçok kişinin zihnini gerçek imanlıların topluluğuna karşı önyargıyla doldurmaya çalışanların üzerine Tanrı'nın ne kadar ağır bir yargısının geleceğini düşünmeleri gerekir.

Son olarak Sinod, Mesih'in müjdesinin tüm hizmetkârlarını, bu öğretiyi hem akademik kurumlarda hem de kiliselerde dindar ve saygılı bir şekilde ele almaya çağırır; bunu hem konuşmalarında hem de yazılarında Tanrı'nın adının yüceliğini, kutsal bir yaşamı ve kaygılı ruhların tesellisinin sağlanmasını amaçlayarak yapmaya; Kutsal Yazılar'la iman ölçüsüne göre düşünmeye ve konuşmaya; ve son olarak, Kutsal Yazılar'ın gerçek anlamının bize çizdiği sınırların ötesine geçen ve küstah tartışmacılara Reform kiliselerinin öğretisini alaya almak ya da ona yanlış suçlamalar yöneltmek için haklı bir fırsat verebilecek her türlü ifade tarzından kaçınmalarını rica eder.

Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih — Tanrı'nın sağında oturan ve insanlara armağanlar veren — bizi gerçekte kutsasın, yanılanları gerçeğe yöneltsin, sağlam öğretiye iftira atanların ağızını kapasın, Kelâmı'nın sadık hizmetkârlarını bilgelik ve sağduyu ruhuyla donatsın ki, söyledikleri her şey Tanrı'nın yüceliğine ve dinleyenlerin ruhsal gelişimine hizmet etsin. Âmin.